

ภาคที่ 1

เมื่อคืนเตียงเมานักมาก

ถ้าจะเล่าที่มาที่ไป คงต้องเริ่มจากตอนที่เตียงได้รับการจัดงานแต่งของพีรหัทเมื่อต้นเดือน

ตอนที่รับการ์ดมาจากมือของพีไนล์ แม้ในใจจะรู้สึกเจ็บแปลบจนร้าวราน แต่เขายังคงยิ้มแย้มพลางกล่าวคำอวยพรยินดีออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อพีไนล์ชวนเขาไปปาร์ตี้สละโสดที่บ้านคืนนี้ชายหนุ่มจึงไม่คิดปฏิเสธ ปากเขาบอกว่าอยากพบเจอกับเพื่อน ๆ และพี่ ๆ ที่สนิทกันตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่เล็ก ๆ แล้วเขาอยากมองพีไนล์ด้วยสายตาคิดไม่เชื่อเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้นเอง

เขาแอบชอบพีรหัทและเฝ้ามองมาเงียบ ๆ ตั้งแต่สมัยเรียนปีหนึ่งจนถึงตอนนี้ที่เรียนจบและทำงานมาได้สามปี เตียงเคยคิดว่าจะชอบพีไนล์ต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าถึงวันที่ฟ้าเป็นใจให้เขาสารภาพรัก แต่เหมือนว่าวันนั้นคงไม่มาถึงอีกต่อไปแล้ว

ในงานเลี้ยงที่มีคนรู้จักมากมาย เตียงถือโอกาสที่พีไนล์เลี้ยงไม่อันซัดเหล้าเข้าปากเพื่อรักษาอาการอกหักรักคุณชนิดแผลสาหัสสารรรจ์และที่สำคัญเพื่อให้แอลกอฮอล์ลดทอนสติเข้าออกไปให้มาก

ที่สุดจนชายหนุ่มสามารถเก็บอาการเจ็บปวดไว้ในใจแล้วสามารถชู้แก้ว
หრაเอ่ยคำอวยพรและคำยินดีจากใจจริง

ถ้าไม่เมาก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่อย่างที่เขารู้ว่ากันว่าน้ำเมาเปลี่ยน
นิสัย เวลาแอลกอฮอล์เข้าเลือดถึงระดับขาดสติที่ไร คนเราก็มักจะมี
พฤติกรรมแปลก ๆ แสดงออกมาโดยไม่รู้ตัว

ซึ่งเวลาเมา เติงมีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง...

คือเขาชอบมั่วเก็บอะไรแปลก ๆ กลับบ้านมาด้วย

กฤษณ์เพื่อน วิเมตแอร์ คัมภีร์ไบเบิล ตึกตามินเนียน รูป
ปั้นแมวกวักให้โชค หน้าหน่อยคือกรงหนูแฮมสเตอร์ หน้ากว่าคือป้าย
ไวน์ลิรานอาหาร และหน้าสุดคือศาลเจ้าตี่จู่เอี๊ยะ

เวลาตื่นเข้ามาพอสร้างเมาเขาต้องคอยเอาของไปคืนให้รุ่นวาย
อยู่ทุกที ตอนที่หิวตี่จู่เอี๊ยะกลับมาจำได้ว่าตอนเอาไปคืนรุ่นวายหนัก
ถึงขั้นต้องไปจ้างซินแสพร้อมจัดไก่ต้มเป็ดพะโล้ไปไหว้ขอมาเสีย
ยกใหญ่ ยังไม่รวมสายตาฟาดฟันจากอาม่าบ้านเพื่อนสนิทคนนั้นอีก...
แน่นอนว่าหลังจากนั้นเติงก็โดนแบนไม่ให้ไปเหยียบบ้านเพื่อนคนนั้น
อีกต่อไป

*“เมาแล้วมั่วหยาบนั้นหยาบนี้กลับบ้านไปด้วยแบบมึง สักวันถ้าไม่
โดนข้อหาลักทรัพย์แม้ก็ต้องโดนของเข้าตัวบ้างละวะ”*

พีโนล์หัวเราะก๊ากตอนเขาเล่าเรื่องที่เฟลออกไปจึกตี่จู่เอี๊ยะ ขณะ
พึมพำบอกว่าไม่ได้ตั้งใจจริงจริง เติงก็เสียวสันหลังวาบขึ้นมานึกกลัว
ว่าจะเป็จริงอย่างที่พีโรห์สว่าเหมือนกัน ถ้าวันหนึ่งไปเหยียบอะไรของ
ใครขึ้นมาแล้วเป็นเรื่องใหญ่โตติดคุกติดตะรางขึ้นมา ถึงตอนนั้นพ่อแม่
ที่ต่างจังหวัดคงไม่มาช่วยประกันตัวให้แน่ ๆ

ชายหนุ่มเคยสัญญากับตัวเองว่าจะไม่เมาจนขาดสติ

แต่ช่างแม่ง โอกาสสุดท้ายในคืนนี้เขาจะขอตั้งใจเมาด้วยเงินของ
พีโนล์ให้ลืมโลกไปเลย!

ไม่เมาเหมือนหมา ไม่ลากกลับบ้าน

เต็งบอกกับตัวเองอย่างนั้น

แม้ตั้งใจจะเมาแต่เต็งไม่ได้คิดอะไรจริงๆ ไม่ได้คิดจริงๆ ว่าตัวเองจะลึกลงไปจากบ้านพีไนล์มาอีก หรือต่อให้เอามาจริงๆ เหมือนรอบก่อนที่หิวตันกระบองเพชรกลับมาด้วย ก็ใช้โอกาสที่เอาของไปคืนเจอหน้าพีไนล์ก่อนแต่งงานอีกครั้งไม่ใช่หรือไง ถือเป็นกำไรชัดๆ

เต็งที่เพิ่งตื่นยังไม่ทันได้สร้างเมตติกลูกขึ้นมา นั่งงัวเงียบนเตียงขณะสติที่ยังคงมีนงๆ งงๆ เขาพยายามหรือตามองหาว่ารอบนี้ตัวเองหยิบอะไรกลับมา

สายตาว่ำมัวเหลือบไปเห็นอะไรหยุกหยิกๆ ที่พื้นเหมือนกลุ่มก้อนขาวๆ ฟุ้งๆ แสนคุ่นเคย เจ้าก้อนขนนั้นเงยหน้าหักๆ บู๊บี้ๆ ของมันมองเขาแล้วร้องออกมาเสียงหนึ่ง

“เมี้ยว~”

ดวงตาสีอำพันกลมโตยังคงมองมาที่ชายหนุ่มด้วยสายตาสงวนใจใคร่รู้ขณะที่คนถูกมองสะดุ้งสุดตัว

บรรลัยได้!

รอบก่อนหิวตันกระบองเพชรกลับมายังไม่เท่าไร แต่รอบนี้เขาเมาหนักถึงขั้นอ้อมไอ้ฟ้าโรห์แมวสุดรักสุดหวงของพีไนล์กลับมาด้วยเฉยเหวอ

เต็งนวดขมับที่ปวดตุบๆ ด้วยความรู้สึกที่พูดยาก มือของเขาก็ข้างบอนเหลือเกิน หยิบอะไรมาไม่หยิบตันไปหยิบแมว! แล้วใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าพีไนล์โคตรจะทาสแมว ไอ้ฟ้าโรห์โคตรจะเป็นนายท่านที่ยิ่งใหญ่สมชื่อ ขนาดไอ้จ๊อฟไนล์ยังอุทิศไปให้ไอ้แมวเปอร์เซียหน้าหักตัวนี้เลย

ลูกรักขาวอวบหายไป ป่านนี้พีไนล์ได้ตามหาตัวมันจนหัวปั่นแน่ๆ ดีไม่ดีประกาศให้ค่าตัวแมวในเฟซบุ๊กไปแล้วมั้ง

งานนอกของจริง ตอนเอาไปคืนรับรองว่าเต็งได้โดนพีร์หัดสาจนหูชา

“เมี้ยว~”

ฟาโรห์ร้องซ้ำอีกรอบ ดวงตากลมแป๋วสีอำพันมองมาไม่เล็ก เหมือนถามว่า ‘มีโรกินมะมุนุด’ ตามประสานายท่านที่ถูกทาสสลอยล์ เอาอกเอาใจมาเป็นอย่างดี

“หนวกหู!”

จู่ๆ เสียงหนึ่งปลันดังมาจากด้านข้างของเตียงพร้อมกับหมอน ที่โยนใส่ฟาโรห์จนมันสะดุ้งโหยงร้องแง้วเสียงหลง...

เตียงซ็อกไปเรียบร้อยแล้ว

บรรลี่ยกว่าเดิม!

นอกจากแมว... รอบนี้เขายังเมฆหนักถึงขั้นเผลอไปเก็บคนกลับมาด้วยเหอ

ชายหนุ่มนั่งตัวแข็งที่ออย่างไม่กล้าขยับตัว พอสังเกตดี ๆ เขา เพิ่งเห็นว่าตอนนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวตนเองเกือบจะเปลือยเปล่ามีเพียงบ็อกเซอร์ตัวเดียวอยู่บนร่างกาย ส่วนเสื้อผ้าชิ้นอื่นกระจัดกระจายอยู่ทั่วห้องที่เลอะเทอะจนไม่เหลือสภาพเดิม อีกทั้งตรงโพลารัวยังมีรอยจูบ ประปราย...ไหนจะบันเอวที่ปวดแปลบขึ้นมา

ไม่ดี ไม่ดีแน่ ๆ สัญญาณพวกนี้คือตัวยืนยันว่าแบบนี้มีได้เสียแน่นอน แล้วเขาก็จำไม่ได้ชะด้วยว่าเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้น

เตียงค่อย ๆ ขยับไปหาคนที่นอนหันหลังให้เขา

ปัญหาที่สำคัญกว่าแมว...คือไอ้เนี่ยมันใครวะ

คนที่หลับอยู่เหมือนจะรู้ตัว อีกฝ่ายพลิกตัวกลับมาก่อนจะเปิดเปลือกตาขึ้นมองเขาซ้ำ ๆ

“ตื่นแล้วเหอ ก็โมงแล้ว” ชายหนุ่มปริศนาเอื้อมแขนไปหยิบโทรทัศน์มือถือมาดูเวลา ก่อนจะโยนมันลงข้างเตียงเหมือนไม่แยแสอะไร “ยังเข้าอยู่เลย นอนต่อก่อนสิ”

พูดจบประโยค แขนข้างนั้นก็เอื้อมมารั้งเตียงลงไปนอนกอดแทนหมอนข้าง ส่วนคนที่นอนข้างตอนนี้ซ็อกตาตั้งเหมือนหัวใจจะ

วายเป็น

ในปาร์ตี้ฉลองสละโสดของพีรหัตสนอกจากเขาที่เมาเหมือนหมา จะอู๋มาโรห์แมวรักมาด้วยยังเพลอหิว ‘เทมส์’ น้องชายหัวแก้วหัวแหวนของพีไนล์ที่เพิ่งบินกลับจากอังกฤษติดมาห้องทั้งยังได้เสียกันไปเรียบร้อยแล้วอีกต่างหาก...

ลมหายใจร้อนเปารดที่ต้นคอของเติง ใบหน้าของอีกฝ่ายชุกกับ ป่าชนิดที่ว่าไม่สามารถจะใกล้ชิดไปมากกว่านี้ได้อีกแล้ว

“เป็นอะไรตัวแข็งเขียว” อีกฝ่ายยันตัวขึ้นเล็กน้อยแล้วใช้ดวงตา จ๋ำน้ำปริ้อมองเขา ริมฝีปากหยักขยับยิ้มบางคู่ออนโยนเล่นเอาตาแทบ พร่า “นอนต่อไม่หลับหรือไง”

“อะ...เอ่อ...อือ” เติงได้แต่ตอบกลับแบบอึกอักเพราะสมองยังคงรวน ๆ อยู่

“งั้นก็ไม่ต้องนอน”

ริมฝีปากของเด็กนอกขยับมาทาบทับ ปลายลิ้นสอดแทรกเข้ามา รุกล้ำอย่างเชี่ยวชาญทำเอาคนที่สมองรวนทำอะไรไม่ได้...นอกจาก เคลิ้มตาม ด้วยการหวัดปลายลิ้นเกี่ยวกระหวัดไปตามสัณฐานมากกว่าจะรู้ว่าอีกทีอีกฝ่ายก็ถอนริมฝีปากออก ขณะที่มือทั้งสองข้างของ เขากลับโอบรอบคองน้องชายของพีรหัตสคล้ายสมยอมแต่โดยดี

“เฮีย...ไม่ดีละที่นี่”

เทมส์ชะงักไปชั่วครู่เพราะถูกดึงความสนใจไปเสียก่อน

“ใส่หัวไปไอ้แมวหัว ออย่ามาแอบดูคนอื่น”

ชายหนุ่มตวาดด้วยเสียงที่เกือบจะกราดเกรี้ยว กางเกงบ็อกเซอร์ที่เหลือเป็นปราการสุดท้ายของเติงถูกดึงรั้งออกแล้วโยนใส่ฟาโรห์ที่ร้องหง่าวก่อนวิ่งไปหลบที่มุมห้อง

“มาต่อเรื่องของเราเถอะ”

น้องชายของพีรหัตสจับริมฝีปากกลางของเขาแล้วดูตึงเบา ๆ เรือนร่างสูงใหญ่ขยับขึ้นมาทาบทับ จากนั้นเขาเรียวทั้งสองข้างก็ถูกจับ

แยกออกจากกัน

ก่อนที่จะเคลิ้มจนเลยเถิดไปมากกว่านั้น เติงอยากจะร้องกรี๊ด
ตาย ๆ ๆ ๆ

สติสุดท้ายในหัวมีแต่คำว่าตาย คราวนี้เหมือนเขาจะโดน ‘ของ’
เข้าให้จัง ๆ แล้วเขาจะเอาหน้าไปวางที่ไหนตอนเอาของไปคืนที่ในล๊ะ
ที่นี่

“อา...” เสียงที่หลุดออกมาจากลำคอไม่ใช่เสียงกรี๊ด แต่เป็นเสียง
ครางพะแผ่วด้วยความเสียวชาน

เติงคิดอะไรไม่ออกแล้วตอนนี้

เอาไว้คิดทีหลังก็แล้วกัน

กว่าเติงจะชะะตัวเองและคนรู้จักที่ไม่ค่อยมักคุ้นเท่าไรออก
มาจากเตียงได้ก็ปาเข้าไปเที่ยงวัน ไม่ใช่พวกเขาเลิกคิกตอนกลางวัน
แสด ๆ ถึงขั้นไม่หยุดไม่หย่อน รอบเดียวชายหนุ่มก็ทรงขาวขอยอม
แพ้ด้วยเสียงอ่อย ๆ ก่อนสลบเหมือดเพราะระบมแทบทั้งตัว ตื่นมาอีก
ทีก็พบว่าตนเองอยู่ในอ้อมแขนของอีกฝ่ายประหนึ่งว่าเป็นหมอนข้าง
ประจำตัว นี่ถ้าไม่ใช่ว่าเปิดแอร์จนภายในห้องเย็นจ๋าคงได้ถีบกระเด็น
ไปแล้ว

สมองยังมีอาการหมุนตัวอยู่บ้างเพราะฤทธิ์เหล่าที่ซัดไปไม่ใช่
น้อย แต่ก็แจ่มใสกว่าตอนตื่นครั้งแรกกระนั้นความทรงจำเมื่อคืนยังคง
ไม่ชัดเจน เพราะจากสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ในสมองคือตอนที่เขาชูแก้ว
ขึ้นแล้วพูดด้วยน้ำเสียงหัวเราะประหนึ่งกำลังอ่านสุนทรพจน์อย่างไร
อย่างนั้น

“ขอแสดงความยินดีกับพีไนล์ที่ตัดสินใจเข้าสู่สมาคมพ่อบ้านใจ
กล้าอย่างเป็นทางการด้วยคร่ำบอบ ถึงน้อง ๆ จะหงอยเหงาไปบ้างที่
คนเลี้ยงเหล่าหายไปคนหนึ่ง แต่ก็ขอให้พีไปได้ดีมีความสุขกับพีพิมพ์
ขอให้ชื้อเกมได้โดยไม่โดนเมียบ่นและมีหลานให้พวกเราเล่นไว ๆ นะพี

ผมจะจิ้มแก้มลูกพี่เม่งให้ซ้ำมือเลย”

“ไอ้ฉิบหาย อวยพรทำอะไรของมึงเนียมาแล้ววะ? ใครเอามันไปเก็บหน้อยไป?” พี่ไนล์โวยวายขึ้นมา แต่น้ำเสียงเจือหัวเราะเหมือนไม่ได้จริงจังอะไร

“ใครเมาพี่? ผมไม่เมาเว้ย”

พุดจบเต็งก็ซัดแจ็กโคล่าในมือซะหมดแก้ว หลังจากนั้นภาพตัดรู้สึกตัวอีกทีก็มีแมวรักและน้องชายหัวแก้วหัวแหวนพี่ไนล์อยู่ในคอนโดเป็นที่เรียบร้อย... ซ้ำร้ายยังได้เสียกันตอนกึ่ง ๆ มีสติอีกรอบแน่ะ

ชายหนุ่มหลุมมองแขนที่โอบรอบเอวตนเอง ถึงเต็งจะรู้ตัวว่าชอบผู้ชายมากกว่าผู้หญิงแต่เขาถนอมตัวถนอมใจไม่ได้เที่ยวมาแล้วหัวใครมานอนไปทั่วเสียหน่อย พอเกิดเรื่องขึ้นจริง ๆ ประสบการณ์ครั้งแรกดันเป็นน้องชายของคนที่เขาชอบ ไม่รู้ว่าตอนเมาเขาคิดอะไรอยู่ถึงได้ทำแบบนี้ หรือคิดใช้เทมส์เป็นตัวแทนของพี่ไนล์...

เต็งอ่อนลมหายใจหนัก ๆ พยายามเปลี่ยนประเด็นเพราะรู้ว่าเรื่องแบบนี้ดูไม่ส่งผลดีทั้งสำหรับตัวเขาและเทมส์ เขาเป็นว่าช่างเถอะ ตอนนี้เสียตัวยังไม่เท่าไรแต่ไม่รู้เลยว่าจะต้องทำยังไงต่อไปดี บางทีการแกล้งทำเนียนไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นคงดีที่สุดก็ได้ ถ้าเป็นไปได้เขาไม่อยากจะให้เรื่องที่เกิดขึ้นตอนเมาไปกระทบความสัมพันธ์กับพี่รหัส ต่อให้พี่ไนล์กำลังจะแต่งงาน ต่อให้รักข้างเดียวจะเป็นไปไม่ได้ แต่เขาก็อยากคงเรื่องราวดี ๆ ระหว่างกันเอาไว้อยู่ดี

“ม่าวว~”

ฟาโรห์หน้าหักกระโຈนขึ้นมาบนเตียงตำแหน่งข้างหมอนพอดี หน้าตาบู๊บี้ที่ธรรมดา ก็ดูไม่ค่อยสบอารมณ์อยู่แล้ว ยิ่งดูบุตหนักเหมือนอารมณ์เสียกว่าเดิม แมวเปอร์เซียยกคุ้งเท้าตะปบที่ข้างแก้มด้านหนึ่งของชายหนุ่มแรง ๆ แบบไม่เก็บเล็บ เล่นเสียสันกรามเต็งเป็นรอยยาวตามแนวเล็บ

“ไอ้ย!”

ชายหนุ่มสะดุ้งโหยงพร้อมกับร้องเสียงหลง แรงขยับตัวทำให้คนที่เพิ่งแล่นดิ่งถึงแผ่นดินไทยได้ไม่ถึงสามวันดิ้นขวิดควักเข้าหากันแน่น เพราะโดนรบกวนเวลานอน แต่ก็ยังอุตสาหัสน้ำใจถามงมว่า

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไร แมวข่วนเฉย ๆ”

“แมวเวร” เทมส์พึมพำแบบไม่ถนอมน้ำใจแมวของพี่ชายเลย ลักนิต “หน้าตาก็น่าเกลียด เอามันไปทิ้งเถอะ”

เตียงอยากฆ่าแต่ก็ฆ่าไม่ออก ชายหนุ่มใช้โอกาสนี้จับแขนอีกฝ่าย ออกแล้วโถกตัวไปคว่ำบ็อกเซอร์มาสวมอย่างรวดเร็ว “เที่ยงแล้ว มันคงหิวแหละมั้ง เดี่ยวเราไปหาอะไรให้มันกินก่อนดีกว่า”

น้องชายของพีโนล์พยักหน้าแแกน ๆ เริงรับรู้ไม่ได้สนใจเตียงที่คว่ำแมวขึ้นมาอ้อมแล้วแผ่นแนบไปในครัวทันที ฟาโรห์ดินขลุกขลิกแบบไม่ยอมให้ความร่วมมือทั้งยังร้องเมี้ยว ๆ ชูฟ่อ ๆ เหมือนเป็นงูเห่ามากกว่าแมวเปอร์เซีย พยศขนาดนี้ไม่รู้เหมือนกันว่าเมื่อคืนเขาหิวมันกลับมาได้ยังไง

ตอนแรกเตียงตั้งใจจะเปิดปลากะป๋องให้อัฟฟาโรห์กิน แต่ดันนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นแมวหรืออยู่ดี ปลาซาร์ดินในซอสมะเขือเทศกะป๋องจะดิบสองบาทตันกระเดือกไม่ลงเพราะตัวพอมันเลี้ยงดีเกินไป ต้องเป็นปลาทูน่าเกรดพรีเมียมในน้ำแร่เท่านั้น โชคดีที่ห้องครัวของเขามีเหลืออยู่สองกระป๋องพอดี พอเปิดกะป๋องให้และเมินสายตาดัดพ้อของแมวขาวเสริจ ชายหนุ่มก็เดินไปหยิบขวดน้ำขึ้นมาเปิดดื่มพลางสไลด์จอมือถือ จำนวนแจ๊งเตือนเตะตาเสียจนคิดว่ามีใครเป็นอะไร

เตียงนึกว่าตัวเองเมาแล้วเพ้อโพลตอะไรบ้าบอในเพชฌัญญาให้อับอายขายขี้หน้าหรือเปล่า แต่เปล่า ไม่มีเรื่องพรรค์นั้นเกิดขึ้น จะมีก็แต่แจ๊งเตือนจากไนล์ ซลธารที่ตังโพลตไปแทบทุกกลุ่มที่อยู่รวมกันตามด้วยแฮตส่วนตัวที่สั่งให้ไปช่วยแฮริโพลตหน่อย เนื้อหาโพลตไม่มีอะไรนอกจากทาสตามหาเจ้านายที่มีรูปประกอบเป็นแมวตัวเดียวกับ

ที่เขาหิ้วกลับมาเมื่อคืน

‘นอนหลุดออกจากบ้านครับ นอนชื่อฟาโรห์ เป็นเปอร์เซียสีขาว ตาสีทอง หน้าต้ามั่งมิ่ง อายุประมาณสามขวบ ใครเจอช่วยพากลับมา หน่อย นอนไม่เคยออกไปไหนเพราะเลี้ยงระบบปิด นอนชื่ออ่อน ชักแล้ว ก็ช็อคใจมาก ๆ ตอนนี้เป็นห่วงมากเลยครับ ใครเจอมีรางวัลนำส่ง ให้ห้าพันนะครับ’

นั่นไง...เดาเอาไว้ไม่ผิดเลยสักนิด ฟีเนลด์ตั้งรางวัลนำจับ (?) ให้ แมวรักแมวหวงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เติงหลุบสายตามองไอ้ฟาโรห์ที่เคี้ยวทูน่ากระป๋องด้วยท่าทาง เย่อหยิ่ง หน้าตาแบนบู้บั้งง่าถ้าคอหักอีกหน่อยก็นึกว่าปลาทูนึ่ง แม่กลองแบบนี้คือมั่งมิ่งสินะ ตรงไหนคือชื่ออ่อน ตรงไหนคือช็อคแล้ว ตรงไหนคือช็อคใจหว่า? หน้าไม่ได้ นิสัยก็ไม่ได้ ถ้าไม่รู้คงนึกว่าเป็น แมวคนละตัว พิลเตอร์ของทาสที่ไซ้มองนายท่านแมวนีมันสุดยอดไปเลยจริง ๆ เกินความจริงไปก็เท่าตัวละนั่น

อันที่จริงเขาก็ร้อนรนอยู่เหมือนกันที่เห็นโพสต์ตามหาแมว แต่ก็อดส่ายหน้าพาลางอเมย์มิให้ความทาสแมวของฟีเนลด์ไม่ได้ พอสายตา เหลือบไปเห็นร่างสูงใหญ่ที่เดินเปลือยท่อนบนออกมาจากห้องนอน รอยยิ้มของเติงก็จืดจางลงในทันที

พอได้มองตอนกลางวันท่ามกลางแสงสว่าง ชายหนุ่มก็สังเกตเห็นว่าเทมส์ไม่ค่อยเหมือนฟีเนลด์เท่าไร จะบอกว่าหิ้วกลับมาเพราะ หน้าคล้าย ๆ กันก็คงไม่ได้ พีรหัทของเขาสูงโปร่งเกินมาตรฐาน แต่เหมือนน้องชายเกินไปไกลกว่าจะจากสายตานั้นจะเกือบ ๆ ร้อย แก้วสิบเซนติเมตร ทั้งหน้าตาคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสันและกลีบปากหยัก ดูไม่ตีจืดเหมือนฟีเนลด์ สิ่งที่คล้ายกันคงมีแต่ผิวขาวอมเหลืองที่เทมส์ ดูขาวกว่าเพราะเพิ่งกลับมาจากลอนดอน

เติงรู้จักเทมส์ตั้งแต่ตอนที่อีกฝ่ายยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ไม่คิดด้วยซ้ำว่าเด็กหัวเกรียนไม่ค่อยพูดค่อยจาคนนั้นจะกลายมาเป็นคน

ที่เพิ่งคลุกวงในกับเขาบนเตียงไปสด ๆ ร้อน ๆ ทั้งตอนนี้ชายหนุ่มร่างสูงยังรูปร่างดีเป็นบ้า ไม่รู้ว่าไปพटक้ามมาตั้งแต่ตอนไหน

สองแถมของเตียงร้อนผ่าวขึ้นมาเมื่อผลอคิดถึงเสียงแหบพร่าที่กระซิบข้างหูเขาเมื่อเช้านี้ ชายหนุ่มเบนสายตามองไปทางอื่นก่อนพิมพ์ำเบา ๆ จนแทบไม่ได้ยิน

“แต่งตัวเถอะ เดี่ยวจะพากลับบ้าน พี่ไนล์ตามหาแมวใหญ่แล้ว”

อีกฝ่ายหรือตามองเขาจนทำให้รู้สึกอึดอัดอยู่เหมือนกัน ครู่หนึ่งร่างสูงใหญ่จึงพยักหน้าเป็นการรับรู้ แล้วกลับเข้าห้องไปเพื่ออาบน้ำ แต่งตัวอย่างว่องว้าง แต่พอเห็นแผ่นหลังกว้างของเทมส์เตียงก็รู้สึกอยากจะกระโดดหน้าต่างคอนโดให้รู้แล้วรู้รอดไป เพราะบนนั้นมีแต่รอยข่วนรอยเล็บอยู่เต็มไปหมด มองยังงี้ก็ไม่ใช่ฝีมือของไอ้ฟาโรห์แน่ ๆ

ว่าแต่คนเป็น ๆ ที่ตัวสูงเบ้อเริ่มเท็มขนาดนี้ถูกเขาหิ้วกลับห้องง่าย ๆ ได้ด้วยเหรออ หรือว่าบางทีคนเมาจะมีเรี่ยวแรงมหาศาล?

ระยะทางจากคอนโดไปถึงบ้านพี่ไนล์จริง ๆ แล้วไม่ใช่ใกล้ ๆ

โชคดีที่วันนี้เป็นวันเสาร์ตอนบ่าย ๆ การจราจรเลยไม่เลวร้ายนัก ตรงข้ามกับบรรยากาศในรถที่เรียกได้ว่าหนักอึ้งอย่างแปลกประหลาด กระทั่งแมวยังร้องไม่ออก ปกติแล้วเตียงเป็นคนคุยเก่ง แต่ตอนนี้กลับไม่รู้ว่าควรจะชวนคนที่เขาหิ้วกลับห้องมาคุยเรื่องอะไรดี ส่วนเทมส์ที่เปลี่ยนไปสวมเสื้อยัดเพราะเสื้อเซ็ตตัวเมื่อวานสภาพยับเยินถึงขั้นกระดุมขาดก็ดูเฉยชาพูดน้อยเหมือนสมัยก่อน ดังนั้นต่างฝ่ายจึงต่างเงียบคล้ายตกอยู่ในความคิดของตนเองทั้งคู่

เตียงพยายามคิดในแง่ดีว่าพอเป็นแบบนี้ เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนและเมื่อเช้าคงทำเป็นแกล้งลืมไปได้ตามความตั้งใจเดิม แรก ๆ อาจมองหน้ากันไม่ติดนิดหน่อย แต่พวกเขาก็ไม่ได้สนิทอะไรกันมากมายอยู่แล้ว พี่ไนล์คงไม่นึกสงสัยอะไรหรอกมั้ง

แต่ที่พากลับบ้านพร้อมกันกับฟาโรห์นี่สิ...

“จอดที่ร้านกาแฟตรงหน้าหมู่บ้านก็ได้” ชายหนุ่มร่างสูงที่มีแมวขาวนอนตัวแข็งเหมือนแกล้งตายอยู่บนตักพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบเกือบจะเฉยชา “ไม่อยากจะเข้าไปพร้อมกันไม่ใช่เหรอ เดี่ยวซื้อกาแฟกับขนมก่อนแล้วค่อยตามเข้าไปแล้วกัน”

เต็งเ้ม้มปากเล็กน้อย สายตามองตรงเหมือนสนใจแค่ถนนแต่ในใจพยายามเก็บซ่อนความร้อนนเพราะโดนรู้ทัน “ไม่ต้องหรอก เราไปส่งถึงบ้านดีกว่า”

“ไปส่งถึงบ้าน?” นักเรียนนอกทวนคำ น้ำเสียงไม่มีวีแววประชดประชัน แต่ทำเอาเต็งเ้ม้มพูดแทบไม่ออกด้วยความรู้สึกผิด “เอาเรามาคืนเหมือนที่เอาแมวมาคืนนะเหรอ”

ผู้สูงวัยกว่าสองปีพยายามคิดหาคำพูดมาแก้ต่าง แต่ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกแยกว่าเดิม ชายหนุ่มได้แต่ยื่นคิ้วเข้าหากัน สีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกจนดูน่าตลก

“เจียบเซียว เราไม่โกรธหรอก ดูจากหน้าก็รู้แล้วว่าไม่อยากจะให้พูด ถ้าไม่อยากจะให้พูด เราก็คจะไม่พูด” เทมส์หันมามองด้วยหน้าราบเรียบไร้อารมณ์เหมือนเคย สายตาที่รู้เท่าทันไปเสียทุกอย่างไม่ได้คล้ายพีโนล์ที่เป็นคนสบายๆ ง่าย ๆ เลยสักนิด “จอดตรงนี้เถอะ เดี่ยวเราตามไปที่หลังเอง”

เจ้าตัวยีนยันแบบนี้ เต็งก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากจอดตรงร้านกาแฟหน้าหมู่บ้าน เทมส์อุ้มแมวเปอร์เซียที่ร้องเหมียว ๆ วางบนเบาะหลังในลักษณะที่อีกนิตก็เรียกว่าโยนแล้วหันหลังเดินเข้าร้านกาแฟไปแบบไม่พูดอะไรสักคำ เหลือแต่เจ้าของรถที่ระบายนลมหายใจเฮือกใหญ่น้องชายพี่รหัสของเขาอะไรจะกดดันกันเก่งขนาดนั้น

หลังจากนั้นชายหนุ่มก็ขับรถมาจอดที่ข้างรั้วบ้านสองชั้นหลังใหญ่แล้วนั่งเหม่ออยู่อีกครู่หนึ่งถึงจะกลั่นใจอุ้มแมวเดินไปกดกริ่งบ้านพีโนล์ได้ พอประตูรั้วเปิดออกเขาก็เดินไปตามทางจนเห็นชายหนุ่มผิวขาวหน้าตาหล่อตีพอจะเกาหลีได้บ้างยืนกอดอกมองอยู่ ปกติแล้ว

พีไนล์เป็นคนอบอุ่น แต่วันนี้เรียกได้ว่าอุ่นจนร้อนเลยทีเดียว เพราะ
 นัยน์ตาหลังกรอบแว่นตาสีดำจ้องมองมายังเตียงอย่างเกรี้ยวกราดชนิด
 มีเปลวเพลิงลุกโชติช่วง

“ไอ้เต็ง! กูยังคิดอยู่ว่าแมวเลี้ยงในบ้านมาตลอดแมงจะหลุดไป
 ข้างนอกได้ยังไง มึงนี่เองที่ขโมยแมวกูไป ไอ้เวร!”

เต็งหัวเราะหะ ๆ แคร้วว่าจ๊กแมวกลับไปยังเปิดใส่ได้ฟลุ่กขนาด
 นี้ ถ้ารู้ว่านอกจากแมวแล้วเขายังหิ้วน้องชายไปด้วย ถึงเวลานั้นคงได้
 ประกอบพิธีฉาปนกิจและสูชิตในวันที่ดีอกก็คราวนี้แหละ

“โทษที่พี่ ผมไม่ได้ตั้งใจเอาแมวพี่กลับนะ”

“มึงแมงมาแล้วมั่วฉิบหาย” พีไนล์ยังมีท่าที่ฮึดฮัดไม่เลิก “ตั้งแต่
 มึงขนกรงหนูแฮมสเตอร์ไอ้ดีดีตีไป กูก็คิดแล้วว่าสักวันแมงต้องถึงคราว
 แมวกู มึงรู้ไหมว่าตื่นมาแล้วแมวหายมันเป็นความรู้สึกยังไง กูุ่นวาย
 ตั้งแต่เช้าแล้วเนี่ย แทนที่จะโทร. มาบอกสักคำก็ไม่มี กูไม่รู้จะด่ามึงยัง
 ไงดีเลย”

ขนาดไม่รู้จะด่ายังไงยังเปิดเครื่องด่าอัตโนมัติได้ขนาดนี้...แล้ว
 ถ้ารู้ขึ้นมาจะขนาดไหน

เต็งรีบยึดแมวส่งให้มนุษย์พ่อของมันเพื่อปิดปากไม่ให้ฟිරหัส
 ต่อความยาวสาวความยืดไปมากกว่านี้ พอพีไนล์ได้แมวแล้วก็รีบลูบ
 หัวเกาคางพะเน้าพะนอแมวกุใหญ่ สมแล้วที่เป็นทาสแมว

“โธ่เอ๊ย ฟาโรห์ของป่า โดนไอ้เต็งสอยไปทั้งคืนแบบนี้ตกใจไหม
 ครับลูก นี่ไม่รู้ว่าโดนกอดโดนพีดจนจนกระเจิงหรือเปล่า ถ้าชาวออบ
 เป็นอะไรขึ้นมาป่าจะทำยังไง กลับมาบ้านเราแล้วนะลูกนะ” เสียงพี
 ไนล์ทั้งหวานเจี๊ยบทั้งอ่อนโยน ไม่ใช่แค่เสียงสอง แต่อัปเลเวลไปเสียง
 สิบหกแล้ว ส่วนชาวออบได้แต่ร้องเหมียว ๆ เหมือนฟืองทาสอย่างได้
 อรรถรส

เต็งมีสีหน้าบึ้งยากขึ้นทุกที เพราะคำที่พีไนล์พูดตันมีเค้าอยู่ ที่
 แน่ ๆ คือคนที่โดนกอดโดนพีดไม่ใช่แมวอ้วนหน้างอ แต่เป็นเขาต่าง

หากที่โดนน้องของพี่รหัสทั้งกอดทั้งพดยันเตียง...

“ถ้าแมวกูวิตกจริตมีปมทางใจจนต้องไปจิตบำบัด กูจะให้มึง
รับผิดชอบ” เสียงลึบหนกที่ใช้คุยกับลูกชาวอวบของปากกลายเป็นเสียงดู
ทันทีที่หันมาคาดโทษคนอ่อนวัยกว่า

เตียงกะพริบตาปริบ ๆ มองแล้วอดถามอย่างเสียไม่ได้

“มันมีจิตแพทย์บำบัดแมวด้วยหรอพี่”

“มีไม่มีไม่รู้ แต่กูจะเอาบิลมาเบิกกับมึง”

“เอ้า!” เตียงลากเสียงยาวแล้วหัวเราะเบา ๆ “แล้วไหนห้าพันของ
ผม?”

“มึงยังคิดจะเอารางวัลนำส่งแมวอีกหรอ กูไม่แฉความก็บุญ
เท่าไรแล้วไอ้เตียง ถ้ามึงยังไม่เลิกสันดานนี้นะ กูว่าได้โดนจับข้อหา
ลักทรัพย์สักวันแน่ ๆ” ไนล์ส่งสายตาทิ่มแทงไปยังน้องรหัสไม่เลิก แต่
พอเห็นใบหน้าค่อนข้างขาวดูไร้สีเลือดของเตียง หนุ่มตี่ก็ถอนหายใจ
เบา ๆ แล้วถามอย่างพี่รหัสผู้แสนดี “แล้วนี่สร้างเมฆหรือยังถ้าแฉอยู่
กูจะไปขงน้ำขิงมาให้สักแก้ว”

“ดีขึ้นแล้ว ขอขอบคุณที่ห่วงผมนะ” น้ำเสียงของเตียงเบาโหวงแทบ
ไม่มีน้ำหนัก

พอได้เจอหน้า ได้ฟังพี่ไนล์บ่นเรื่องไร้สาระ ได้รับหนึ่งประโยค
สั้น ๆ ที่แสดงความอนาทรจากอีกฝ่าย ความรู้สึกที่กักเก็บเอาไว้ในใจ
ก็เหมือนจะเอ่อท่วมทันออกมาอีกครั้ง แค่เมฆละหะคินเดียวคงไม่
เพียงพอที่จะทำให้ความรักของเขาจางหายไป ชายหนุ่มยังคงขยับบาง
ทั้งที่ไนใจเจ็บแปลบไปหมด

เขาชอบพี่ไนล์มาเจ็ดปีโดยไม่เคยปรึกษาบอกสักคำ แต่พี่ไนล์
กำลังจะแต่งงานในสัปดาห์หน้าแล้ว ต่อให้พูดไปตอนนี้ก็คงไม่ทัน เตียง
คิดว่าเรื่องบางเรื่องเขาควรเก็บเอาไว้ในใจให้มันตายจากไปพร้อมกับ
เขา อย่างน้อยได้เป็นเพื่อนกินเหล้านาน ๆ ครั้งก็ยังดี

เตียงบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าอย่าคาดหวังอะไร แค่สถานะ

พี่น้องที่มีก็พอแล้ว

แต่ความจริงไม่ได้ง่ายตายขนาดนั้นและวันนี้เขาก็รู้สึกเหนื่อยเกินกว่าจะมานั่งหน้าอินดี ชายหนุ่มก้าวถอยหลังตั้งใจจะลากลับบ้านแต่กลับชนกับใครคนหนึ่งด้านหลังเสียก่อน

“ระวัง” อึกฝ่ายกระชิบเบา ๆ ตอนที่ประคองเขาเอาไว้ จากนั้นจึงผละออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ

“เออ ไอนี้ก็หายหัวไปตั้งแต่เข้าอีกคน” พี่ไนล์ร้องทักน้องชายด้วยน้ำเสียงที่ใกล้เคียงกับคำว่าสดใสทั้งที่แก้มข้างขวายังมีรอยเล็บบ้าง ๆ เพราะดันเอาหน้าไปชุกฟุงฟาโรห์จนมันตะปบเข้าให้ “ไปไหนมาล่ะ แม่เขาหาอยู่ตั้งนาน นึกว่าหลงทางหรือไม่กี่โดนใครสอยไปแล้ว”

คนที่สอยเทมส์ไปร้อนตัวขึ้นมาทันที เม็ดเหงื่อเริ่มผุดพรายที่ไรผม แต่คนถูกถามกลับรับมือได้ดีกว่าที่เขาคาดคิดมากนัก ถ้าให้พูดตรง ๆ ก็คือโกหกหน้าตายใช้ได้เลย

“ไม่หลงหรอก ทางยังคล้าย ๆ เดิม” ชายหนุ่มที่เรียนอังกฤษขึงยาวสองปีแบบไม่เคยกลับบ้านสักครั้งตอบเรียบ ๆ เทมส์ชูถุงขนมในมือให้ดูเป็นหลักฐาน “ไปนั่งคาเฟ่ข้างนอกแต่เข้าแล้ว นึกซื้อขนมกลับมาด้วย”

“ขนมในบ้านมีตั้งเยอะแยะ ยังเหลือจากเมื่อคืนอยู่เลย จะออกไปไหนก็ไม่โทร. มาบอกซะหน่อย พี่กับแม่เป็นห่วงนะเทมส์” พี่ไนล์คนจู้จี้ขมวดคิ้วมอง

“ไม่อยากกิน” ผู้เป็นน้องชายยังคงตอบด้วยน้ำเสียงเฉยชาอย่างแนบเนียนชนิดจับผิดไม่ได้ เทมส์หรีตามองฟาโรห์หน้าบูดในอ้อมแขนที่ชายก่อนจะเงยหน้ามองเจ้าของแมวกลับบ้าง “พี่ก็ไม่เห็นโทร. มาเห็นในเฟซมีแต่ประกาศตามหาแมว”

เต็งถึงกับหลุดขำแล้วแทรกขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

“แมวหาย น้องชายก็หาย แต่พี่ไนล์ประกาศตามหาแมวแล้วปล่อยน้องกลับบ้านเอง พี่เป็นห่วงเทมส์จริง ๆ หรือเปล่านี่”

“โธษะ! แมวมันโทร. กลับมาบอกได้ใหม่ล่ะว่ามันออกไปไหน จะจำบ้านได้หรือเปล่านั้นไม่รู้เลย แต่ไอ้เทมส์มันกลับบ้านเองได้นี่หว่า” ฟิเนลล์ส่งเสียงจ๊กจ๊กในลำคอแล้วเถียงข้างๆ คูๆ ไปเรื่อย “ไอ้พวกนี้ก็ รุมกุ๊กกันเก่งเหลือเกิน เห็นกูรักแมวน้อยไม่ได้ ต้องมีแซะ มีมาประชด ประชัน”

เทมส์ยักไหล่ครั้งหนึ่งเป็นคำตอบแล้วเดินเข้าบ้านไปทันทีโดยไม่พูดอะไรสักคำ ไม่พูดถึงเรื่องที่เขาหายไปกับเต็งทั้งคืนด้วยซ้ำ พอเห็นแบบนี้ชายหนุ่มก็รู้สึกเบาใจขึ้นมาก

“ดูมันทำเข้า” ทาสแมวยังไม่วายเป็นไรหลัง ก่อนจะหันมามองน้องรหัสที่ยังคงยืนหัวโคมมองตาปริบๆ “มีงรีบไปไหนหรือเปล่า อยู่กินข้าวเย็นด้วยกันก่อนสิ พิมพ์เขามาเรียนทำกับข้าวกับแม่ รอบก่อนทำกันเป็นสิบอย่างกินกันจนจุถึงตา”

เต็งเหมือนโดนหมัดชุกชกเข้าที่เข้าตาเมื่ออีกฝ่ายพาดพิงแฟนสาว ชายหนุ่มยิ้มแหยๆ แล้วพยายามสรรหาข้ออ้างที่ฟังดูไม่เลวร้ายจนเกินไปนัก

“นี่เพิ่งบ่ายสองครึ่งเองไม่ใช่เหรอ พี่จะชวนผมกินข้าวเย็นแล้วนี่นะ”

“ถ้ากลัวนานมีงก็เล่นเกมกับไอ้เทมส์รอก่อนก็ได้ น้า...นะ ช่วยกุ๊กกินหน่อยเถอะ เจอแบบนี้ติดๆ กัน กูยึดร่างใส่ชุดเจ้าบ่าวไม่ได้แน่ แม่่งไม่อยากจะออก แต่พอกินไม่หมดเดี่ยวจะงานงอกอีก” ว่าที่สมาชิกพ่อบ้านใจกล้าเอ่ยเสียงอ่อยพลางบู้ยี้ไปทางครัว

หารู้ไม่ว่าเต็งยิ่งฟังก็ยิ่งเจ็บจี๊ดยิ่งกว่าโดนหมัดกรัดใจ เพราะฟิเนลล์เล่นก้ามิดเสียแน่นแล้วกะชกเขาแรงๆ จนใจพรวดไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ปฏิเสธฟิเนลล์ไม่ได้อยู่ดี ไม่หระก เขาไม่อยากจะปฏิเสธฟิเนลล์ต่างหาก

“เดี๋ยวผมเอารถมาจอดในบ้านก่อนก็แล้วกัน”

พอเอารถเข้ามาจอดในรั้วบ้านเรียบร้อย เต็งที่มบ้านฟิเนลล์

หลายต่อหลายครั้งก็ก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่นโดยที่ไม่ต้องไปขออนุญาตใครและไม่ต้องมีใครบอกทาง พี่ไนล์เข้าไปในครัวเรียบร้อยแล้ว ยังได้ยินเสียงหัวเราะจิ้งจิ้งจิว ะไรอยู่กับแม่และแฟนสาวที่คบกันมาสี่ปี เหลือแต่น้องชายร่างสูงโย่งที่นั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวและถือจอยคอนโซลหาเกมในเครื่อง PS4 เขาถอนหายใจเบา ๆ ก่อนเดินไปนั่งข้าง ๆ

น้องชายเจ้าของบ้านเพียงเหลือบมองครั้งหนึ่ง ก่อนส่งจอยบังคับอีกอันให้ดึงหลังจากเลือกเกมต่อสู้สำหรับเล่นได้สองคน คนสูงวัยกว่าพึมพำตอบรับเบา ๆ “ขอบใจนะ”

ความหมายของประโยคสั้น ๆ ครอบคลุมไปถึงเรื่อง queer ที่อีกฝ่ายให้ความร่วมมือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เรื่องเมื่อคืนเป็นอย่างดี เรื่องที่เกิดขึ้นตอนเมาเขาจะปล่อยให้มันจบและตายไปตอนที่เมาคืนนั้นนั่นแหละ

“ชอบพี่ไนล์?”

เด็กนอกถามสามคำสั้น ๆ อย่างไม่มีปี่มิขลุ่ยเหมือนถามเรื่องสภาพอากาศทั่วไป แต่ทำเอาจอยบังคับในมือเกือบร่วงลงพื้น ชายหนุ่มรีบคว้าเอาไว้แล้วเหล่มองอีกคนด้วยสายตาเลิกลัก

“ทำไมถามอย่างนั้น”

“ถ้าฉลาดหน่อย แ่ดูสายตาที่รู้แล้ว” คำพูดนั้นแปลได้ว่าพี่ชายของเขาโง่เกินไปจนมองไม่ออก เทมส์หันกลับมาแล้วคว่ำมือคนที่นั่งด้านข้างเอาไว้ ดวงตาคู่คมจ้องลึกไปที่นั่นตาสีน้ำตาลเข้ม ริมฝีปากหยักขยับอย่างเชื่องช้า “ต้องตัดใจนะ ชอบพี่ไนล์ไม่ได้แล้ว”

“อือ...รู้แล้วนะ” เติงตอบอ้อมแอ้มในคออย่างไม่คิดปฏิเสธ พี่ไนล์กำลังจะแต่งงาน เขารู้อยู่แล้วหรอกว่าต้องตัดใจ

“ดีแล้ว” อีกฝ่ายพยักหน้าเห็นด้วย สีหน้ายังคงเรียบเฉยเหมือนเดิมไม่มีผิด “เพราะเราชอบเต็ง เติงมาชอบเราแทนดีกว่า”

...

ฮะ! ยังไงนะ?

เตียงซงักไปทันที ดวงตาเบิกกว้างขึ้นมองอย่างไม่เข้าใจ
 “ดูทำหน้าที่เข้า” ปลายนิ้วเรียบขยับมาลูบได้ที่ข้างแก้มของเขา
 อย่างแผ่วเบา “แต่ก็น่ารักดี”

“เทมส์หมายความว่ายังไงกันแน่” ต้องใช้เวลาอีกเกือบนาทิต
 สมอที่หยุดทำการไปกะทันหันถึงกลับมาทำงานได้อีกครั้ง แต่เจ้าของ
 ชื่อกลับส่ายหน้าช้า ๆ

“หิวเรากลับบ้านไปแล้วก็รับผิดชอบเราด้วยสิ จะบอกว่าเมาแล้ว
 ปิดความรับผิดชอบง่าย ๆ ได้หรือ” ดวงตาของเทมส์พราวระยับ “เมื่อ
 คินยังบอกอยู่เลยไม่ใช่หรือว่าเตียงเลือกเราแล้ว เราเป็นของเตียง ทำไม
 ตอนนี้นำเป็นไม่รู้เรื่อง”

เตียงอ้าปากอยากแก้ตัว แก้ต่าง หรืออะไรก็ได้ แต่เหมือนอีกฝ่าย
 จะไม่สนใจเลยแม้แต่น้อย เพราะพูดจบเทมส์ก็น้อมตัวลงมาทันที ริม
 ฝีปากหยักขยับทาบอย่างแผ่วเบา ก่อนจะขบเขี้ยวไปตามกลีบปาก
 ล่างของเตียงและกลายเป็นจูบที่แนบชิดไปในที่สุด

เทมส์เป็นคนจูบเก่งมากประสบการณ์ว่าเขาหลายเท่า เตียงรู้ตัว
 ดี แต่เขาจะปล่อยให้เหตุการณ์ซ้ารอยเมื่อเข้าไม่ได้เด็ดขาด ขณะปลาย
 ลิ้นร้อนตวัดลากเลียไปตามช่องว่างริมฝีปาก เขาก็จับลิ้นน้องชายของ
 พีร์หัสเข้าเต็มแรง และอาศัยจังหวะที่ร่างสูงซงักแผ่นแนบออกจาก
 บ้านพีร์ในล้อย่างรวดเร็ว ชนิดว่าไม่ทันได้บอกลาเจ้าของบ้านด้วยซ้ำ

เตียงปิดประตูล็อกกรรณ นิ่งสงบสติอยู่สองนาทิต ในหัวมีแต่คำถาม
 ว่า ‘นี่มันอะไรกันวะเนี่ย?’

คิดไปก็ไม่ได้คำตอบ เพราะความทรงจำลึบสนไปหมด ชายหนุ่ม
 คว่าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดกลุ่มแชตเพื่อนสนิทสมัยเรียน
 มหาวิทยาลัยโดยไม่สนใจว่าคนที่โดนเขากัดเต็มแรงจะออกมาฮิน
 กอดดมองอยู่หน้าบ้าน ตอนนี้งานที่สำคัญคือการพยายามกู้ความทรง
 จำที่ขาด ๆ หาย ๆ กลับมาต่างหาก

เตียงอยากรู้เหมือนกันว่าเมื่อคินตัวเองเขียนขึ้นมาทำบ้าอะไร

ลงไปบ้าง ถึงขนาดไปพูดพลาမ်แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของน้องชาย
พีไนล์ แล้วยังอีกฝ่ายบ้าจี้ตามแบบนี้ไม่เท่ากับว่าเขาหาเรื่องใส่ตัวหรือ
หรือ

Terng : เฮ้ย

ชายหนุ่มเปิดประเด็นแล้วรอให้เพื่อนสองในสามคนอ่าน
ข้อความก่อนจึงตั้งคำถามหลัก

*Terng : เมื่อวานงานพีไนล์
กูเมาแล้วทำอะไรลงไปบ้างวะ
ใครจำได้ช่วยเล่าหน่อย*

ไม่นานเพื่อนสนิทที่เพื่อนนั้นก็ตอบกลับมา

Non : 555 กูว่าแล้วว่าแม่งต้องถาม

ไม่ได้ช่วยอะไรให้เคลียร์ขึ้นเลยสักนิด ทั้งยังเป็นการปลุก
เพื่อนคนอื่นขึ้นมาอีก

Petch : ทำไม? แม่งหิวอะไรกลับบ้านอีกวะ

ไอ้คนที่ได้ที่เลยเอาใหญ่

Non : กูบอกได้คำเดียวเลย... คว้าที่น้อง

มันงใจเว้นช่วงพิมพ์อย่างรู้งาน

Non : เละ

เตียงที่เริ่มอารมณ์ขุ่น ๆ กัดฟันแล้วพิมพ์กลับไปว่า ‘มึงรู้เรื่องก็อย่าท่ามาก รีบ ๆ เล่ามา’

Non : อย่าว่าแต่รู้เรื่องเลย

ภูมิหลักฐานเป็นคลิป
เดี่ยวส่งให้ดู

ระหว่างที่เพื่อนสนิทกำลังส่งหลักฐานความเมาและทะเลาะของเขา มาทางไลน์กลุ่ม ชายหนุ่มก็ตัดสินใจส่งข้อความไปบอกลาพีในลึ้น ๆ ว่ามีงานเข้าด่วนเลยไม่ทันบอกลา จากนั้นจึงขับรถออกจากบ้านที่รหัด โดยไม่สนใจร่างสูงที่กอดดมองเขาอยู่ตรงหน้าบ้าน เพราะยังงเขาที่ตั้งใจเฝ้าอยู่แล้ว

เตียงขับรถไปยังห้างสรรพสินค้าที่อยู่ใกล้ ๆ คอนโดตัวเอง ในใจว่าอุ่นเพราะเสียงแฉิ่งเตือนที่ตั้งตั้ง ๆ เติมไปหมด เหลือบสายตามองก็เห็นเลข 5 ส่งมาไม่รู้ก็ร้อยตัว ชายหนุ่มตรงดิ่งไปร้านอาหารญี่ปุ่นร้านประจำ เมื่อยกย่อนเข้าไปดูในกลุ่มแชตก็พบว่านนท์ส่งคลิปมาเป็นลิป ๆ คลิป ปลายนิ้วของเขาสั้นเล็กน้อย แต่ไม่ลืมหาหูฟังมาเสียบไม่ให้รบกวนคนอื่น

คลิปแรก ๆ ยังไม่มีอะไรมาก เป็นช่วงที่เตียงยังมีสติอยู่เพียงกระดกเหล้าราว ๆ เหมือนซัดน้ำเปล่าก็แค่นั้นเอง ตอนที่เขาชูแก้วอวยพรพีในลึก็ถูกถ่ายเอาไว้ หลังจากนั้นก็คือซัดเหล้าหนักกว่าเดิมเสียงเจ้าของกล่องยังดังให้ได้ยินอยู่หลายรอบ

“มึงเมายังไ้เตียง?”

“อย่าง ูยยังไม่เมา!” เตียงในคลิปที่เสื่อเซ็ดหลุดลุ่ยออกนอกกางเกง ทั้งยังตาแดงก่ำตอบกลับซิดซิดก่อนจะได้ยินเสียงไ้นนท์คนถ่ายคลิป

หัวเราะหึ ๆ

“เมมาแล้วชั่ว ๆ”

“ก็บอกว่าไม่เมา! มึงไม่เชื่อเดี๋ยวจะพิสูจน์ให้ดู”

พูดจบเขาก็คว้าขวดเบียร์ที่ใครก็ไม่รู้ส่งมาให้กระดกจนหมดขวด แล้วยังมีหน้าคว่าขวดโซว์กลองอีกต่างหากว่าซัดไปหมดขวดแล้วจริง ๆ

“เห็นไหมค้ำบเพื่อนนนท์ แค่นี้ทำอะไรเพื่อนเต็งไม่ได้หรอก คร่ำบบบ” พูดจบเขาก็หันซ้ายหันขวา หมดความสนใจเพื่อนนนท์ที่ยังทำหน้าที่ตากล้องสารคดีสัตว์โลกถลาไปหาคนอื่นซะแล้ว “เฮ้ย พี่เอิร์ธ เล่นกีตาร์อ้อ? เล่นเพลงอะไรพี่ ชมซานของโลโซเปล่าเดี๋ยวผมร้องเอง ผมร้อง ๆ ๆ”

หลังจากนั้นเป็นคลิปเขาแหกปากร้องเพลงโดยมีเพื่อนของ พี่รหัสเล่นกีตาร์ให้ ปกติเต็งเป็นคนร้องเพลงใช้ได้ แม้ไม่ได้เสียงเพราะ พริ้งพรอดรายแต่ก็ไม่ได้ห่วยแตกแสบแก้วหู แต่หลังจากซัดเบียร์ซัด เหล้าไปเป็นลิตร ๆ เสียงเขาก็กลายเป็นทั้งหลงทั้งเพี้ยน ซ้ำยังเปลี่ยน เนื้อเพลงมั่วซั่วอีกต่างหาก เรียกเสียงฮาครืนจากวงเหล้าจนลงไปนอน ขำกึ่งกับพื้นหลายคนแล้ว

แหกปากไปได้สี่เพลง คนที่ทนไม่ไหวก็คือเจ้าของบ้าน พี่ไนล์ ที่ตอนแรกอยู่วงเหล้าวงอื่นถึงกับเดินมาลากเขาออกจากพี่เอิร์ธด้วย ตัวเอง

“ไอ้เต็งว้อย! มึงจะแหกปากร้องเพลงเหมือนควายออกลูกกูกี้ ไม่ว่าอะไรหรอกนะ แต่นี่มันปาร์ตี้สละโสด! มึงเป็นแมวอะไรร้องแต่ เพลงอกหัก โหยหวนจนเพื่อนคนอื่นเขาคิดว่ามาผิงงานแล้วว้อย!”

นักร้องเสียงเพี้ยนกอดขาพี่รหัสแล้วหัวเราะแหะ ๆ

“พี่นายยัยล์” เขาลากเสียงยาว “ทำไมที่นั่งไปมีเมียอะพี่ ถ้า ไม่มีพี่แล้วใครจะเลี้ยงเหล้าผม ใครจะดูแลผมตอนเมาอ่า ใครจะหา ข้าวหาน้ำให้ผมกิน ใครจะพาผมไปโรง'บาลตอนป่วย ใครจะรัักผม เท่าพี่ไนล์”

“ดูมึงพูดจาเข้า โตแล้วก็ดูแลตัวเองสิวะ” เสียงพีโนล์เหมือนอ่อนอกอ่อนใจ มือหนาวางแปะบนหัวเต็งแล้วขยี้ผมจนเสียวทรง “ดูแลตัวเองไม่ได้ก็หาเมียมาดูแล้วย ญเป็นแค่ฟิร์หัสไม่ได้เป็นพ่อมึง มีอะไรก็ ญตลอด! เลี้ยงมึงมาตั้งแต่ปีหนึ่งยันตอนนี้ก็ก็เหนื่อยฉิบหาย ปล่อย ญไปมีลูกมีเมีย ให้คนอื่นดูแล ญบ้างเถอะ!”

“พีโนล์ไม่รักผมแล้ว” ชายหนุ่มเบะปากแล้วช้อนตามองด้วยสายตาดัดพ้อ “พีโนล์รักพีพิมพ์มากกว่าผม”

“ไอ่หานี้เมาแล้วพูดจาหมา ๆ อีกแล้ว” พีโนล์สะบัดขาให้พ้นจากการเกาะกุม เขาผลักหัวเต็งอยู่หลายครั้งขนาดแค่มองยังรู้สึกมีนแทน “ญก็ต้องรักเมียมากกว่ารักมึงอยู่แล้วปะวะ”

“ทำไมพีโนล์เป็นคนแบบนี้” ชายหนุ่มกอดขาฟิร์หัสแน่นกว่าเดิม ประหนึ่งเป็นหมิโคอาลา “ผมรักพีโนล์อะ ทำไมพีโนล์ไม่รักผม!”

“มึงจะมานอนอะไร ญแค่แต่งงานเฉย ๆ ไม่ได้จะเลิกคบมึงใหม่ เมาและพูดจาไม่รู้เรื่องแล้วไอ้เต็ง กลับบ้านไปนอนไป” หนุ่มตีสวมแว่นถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไม่ไป! ผมจะอยู่เป็นปลิงเกาะฟี่อยู่ตรงนี้แหละ”

“ไอ้เค้ มึงไม่ไปก็ไม่เป็นไร” พีโนล์หันไปด้านข้างแล้วตะโกนลั่น “ไอ้แม็ก ไอ้ได้ มึงมาลากไอ้เต็งออกไปหน่อย เอมันไปทิ้งแถวหน้าบ้านหรือในสวนก็ได้ ปล่อยให้แม่งยุ่งกั๊ดเป็นไข้เลือดออกตายท่าไปเลย แล้วดูดี ๆ ด้วยอย่าให้มันเอาอะไรติดมือไป”

ฉากต่อไปคือเพื่อนร่างบึกทั้งสองคนของพีโนล์หัวปึกลากเขาออกไปจากห้องนั่งเล่นของบ้าน ส่วนไอ้นนท์ผู้เป็นเพื่อนสนิทของเขาไม่ทำอะไรทั้งสิ้น นอกจากถ่ายคลิปแล้วส่งเสียงหัวเราะเป็นระยะ

“นี่นะฮะต้นผู้ชม ผลของการเมาอาละวาด โคนเจ้าภาพลากไปทิ้งแล้วคร่าบบบ” มันสวมบทบาทเป็นผู้ประกาศข่าวได้อย่างน่าหมั่นไส้เป็นที่สุด

เต็งยกมือขึ้นกุมขมับ ไม่รู้ว่าจะรู้สึกดีใจหรือเสียใจที่ตัวเองเมา

แล้วเรื่อนอยู่เป็นประจำ ถึงขั้นที่ว่าผลอหุลุดปากสารภาพความในใจกับพีไนล์ไป แต่ไม่มีใครคิดจริงจังกับมันเลยสักนิด เสมือนว่าเขาแค่งอนที่พีไรท์จะมีเมียเลยพาล่ามไปเรื่อยตอนเมา ไม่ได้มีใครรู้เลยว่ามันมาจากใจจริงแท้ล้วน ๆ แบบไม่มีอะไรผสม

คลิปที่นนท์ส่งมายังเหลืออีกสองคลิป แต่คงไม่มีอันไหนน่าขำขานไปกว่าเรื่องข้างบนแล้วมั้ง ถึงตอนนี้เต็งก็ยังไม่เข้าใจว่าน้องชายของพีไนล์ไหลเข้ามาให้เขาหิวกลับบ้านไปตอนไหน เขาจำได้ราง ๆ ว่าเมื่อคืนนี้เทมส์อยู่ในวงเหล้ากลุ่มญาติของพีไนล์ ไม่ได้มาสูงลิงอะไรกับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยอย่างพวกเขา จริง ๆ เรื่องมันน่าจะจบตั้งแต่ที่เขาโดนลากออกไปนอกบ้านแล้วไม่ใช่หรือ

ชายหนุ่มเปิดคลิปถัดไปดูให้หายข้องใจ ไม่รู้เหมือนกันว่าเวลาในงานผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว แต่ภาพในคลิปคือเขาที่หน้าตาแดงก่ำดูยังงี้ก็รู้ว่าเมาซัวร์ ๆ แบบไม่มีอะไรผสมกำลังนั่งกองอยู่ที่ลานบ้านบริเวณหน้าประตู ในอ้อมแขนมีแมวเปอร์เซียสีขาวปลอดเหมือนใช้ผงซักฟอกผสมน้ำยาซักผ้าขาวอาบน้ำ

“น้องฟาไรท์จ๋า พ่อ น้องฟาไรท์ไม่รักพี่เต็งแล้ว” เขาก็มองคุยกับแมวด้วยน้ำเสียงตัดพ้อหน้าตาจริงจัง “พ่อ น้องฟาไรท์เขาจะมีแม่มาให้ น้องฟาไรท์แล้วนะ แล้วก็อาจจะมिन้องน้อย ๆ ให้น้องฟาไรท์อีกสักสองสามตัว”

“สองสามคนใหม่ เด็กนะไอ้สัตว์ ไม่ใช่แมว” ไอนันท์ยังอุตสาห์ช่วยแก้คำให้

เต็งที่เมาละเทะเป็นหมาแต่ไปคว่ำแมวมานั่งกอดพยักหน้าหงิก ๆ แต่ยังมีวายเป่าหูแมวไม่เลิก “นั่นแหละ ๆ มีน้องน้อย ๆ อีกสองสามคน แล้วทีนี้นะ ความรักที่พีไนล์มอบให้น้องฟาไรท์ก็จะไม่เหมือนเดิม น้องฟาไรท์จะกลายเป็นแมวหัวเน่า ใคร ๆ ก็ไม่รัก จากหนูน่ากระป๋องในน้ำแร่หรืออาหารแมวเกรดพรีเมียมก็จะได้กินแค่อาหารแมวกระสอบละห้าสิบบ เพราะพีไนล์เอาเงินไปเปย์เมียหมด ไม่เหลือมาถึง

น้องฟ้าโรห์แล้ว”

คนถ่ายคลิบถึงกับหัวเราะก๊ากจนคลิบที่ถ่ายภาพลั่นไปหมด ส่วนแมวเปอร์เซียในอ้อมกอดยังคงมีหน้าตาบูดบึ้งส่งเสียงร้องยานคางดังเหมียว ๆ ไม่รู้ว่าเข้าใจที่เตียงพูดมากน้อยแค่ไหน แต่ชายหนุ่มยังคงไม่สนใจ ซ้อนตัวมันขึ้นมาแล้วจูบหัวจูบหูอยู่หลายที

“พี่ในล้จะไม่มาพัดหัวหอม ๆ ของน้องฟ้าโรห์แบบนี้แล้วนะ”

ชายหนุ่มทำเสียงโศกเศร้า ขณะที่แมวในอ้อมกอดดิ้นขลุกขลักและร้องประท้วงไม่หยุด พอเห็นพุงขาว ๆ หงายชี้ฟ้าขึ้น ไม่รู้ว่าเตียงคิดอะไรอยู่ ถึงได้เออหัวไปชุกกับพุงแมวจนโดนมันทั้งกัดทั้งข่วนเสียยกใหญ่ เขาร้องจืด ๆ ให้ได้ยิน “เตียงพี่เตียงจะรักน้องฟ้าโรห์แทนพี่ในล้เอง มามะคนดี มาเป็นเบบี๋ของพี่เตียงแทนดีกว่า”

“ทำอะไรกันอยู่?”

เสียงนิ่ง ๆ ฟังแล้วคุ่นหูตั้งขึ้น แต่คลิบตัดลงแค่นั้นเพราะเหมือนคนถ่ายจะขำจนทนไม่ไหว เติงรู้แล้วว่าตอนนี้ถึงคราวตัวละครลับเปิดตัว เขากอดคลิบสุดท้ายก็พบว่าตรงที่ว่างข้าง ๆ มีชายหนุ่มร่างสูงใหญ่นั่งอยู่ เขาในคลิบวิดีโอเอนตัวเข้าไปฟังซบเหมือนคนหมดเรี่ยวแรง

“น้องเทมส์ค้ำบ ไม่เจอกันนานนาน นมโตขึ้นเป็นกองเลยน้ำ”

แล้วเขาก็แหม่งไปเล่นมุกลามกจกเปรตติดจะคุกคามทางเพศใส่อีกฝ่ายอีกต่างหาก อยากรจะตบปากตัวเองตอนเมาสักที

“นี่คือเมาแล้วหรือ” เทมส์ไม่ได้ถามเขา แต่หันมาถามตากล้องที่กำลังถ่ายคลิบอยู่แทน

“เมาเหมือนหมา ที่พี่ถ่ายคลิบไว้ก็จะให้มันดูพุงนี่นี่แหละ”

เทมส์พยักหน้าแล้วหลุบตามองคนเมาที่ทำตัวไร้กระดูกเอนซบทิ้งน้ำหนักแทบจะทิ้งตัวมาที่ตัวเอง

“เข้าไปข้างในก่อนก็ได้ เดี่ยวดูต่อให้” น้ำเสียงของชายหนุ่มไม่บ่งบอกอารมณ์เหมือนเคย เติงคาดหวังว่าเพื่อนนนท์จะปฏิเสธ แต่ก็นั่นแหละ ไม่ต้องดูคลิบก็รู้ได้ว่ามันทิ้งเขา

“เอางั้นนะ?” นนท์ถามแค่พอเป็นพิธี ส่วนเขาที่เมาเหมือนหมา ก็พาล่มอะไรออกมาไม่รู้

“น้องเทมส์จะใช้โอกาสนี้มาเยียวยาใจพี่เตียงเหรอ น่ารักที่สุดเลย” เขาหัวเราะคิกคักแล้วเอื้อมมือไปหยิกแก้มเทมส์เบา ๆ ก่อนคลิปจะตัดไปยังได้ยินประโยคสุดท้ายของตัวเองแว่วเข้ามา “مامะ มาเป็นคนของพี่เตียงชะดี ๆ พี่เตียงจะดูแลน้องเทมส์เอง ยุงจะไม่ให้ใครจะไม่ให้ตอม ให้พี่เตียงดอมดมได้แค่คนเดียว”

...

จากที่กุมขมับตอนนี้ชายหนุ่มใช้ทั้งสองมือกุมหัวตัวเองแบบหมดท่า อาการน่าเป็นห่วงจนพนักงานเสิร์ฟเดินมาถามว่าเขาเป็นอะไรหรือเปล่า เตียงได้แต่หัวเราะแหะ ๆ บอกเพียงว่าเขาเมาค้างพร้อมสั่งซาร่อนเพิ่ม พอพ้นสายตาคณอื่นก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

หลักฐานจากไอ้นนท์บ่งบอกว่าเขาหาเรื่องใส่ตัว เขาทำตัวเองแท้ ๆ ทำความผิดหลายกระทงจนไม่รู้ว่าจะด่าตัวเองด้วยข้อหาไหนก่อนดี...เพราะเรื่องเทมส์ก็เหมือนว่าจะเป็นตัวเองที่เริ่มไปกระซิกกระซี้ไปก่อเรื่องก่อตึกอีกฝ่ายเองเสียด้วย

ถึงอย่างนั้นเขาก็อดส่งข้อความไปด่าเพื่อนสนิทไม่ได้

*Terng : แทนที่มึงจะห้ามกูชะหน่อย
 เสือกเอาแต่ถ่ายคลิปนะไอ้หอก
 แล้วแหม่งทิ้งกูไว้กับน้องพี่ในล์เลย เพื่อนเวรจริง ๆ*

*Non : แต่งกิวที่ซมนะคร้าบบบ
 เรื่องไรกูจะห้าม มึงเมาแล้วตลกชิบหาย
 เสือกคุมตัวเองไม่ได้ก็รับผลกระทบไปนะค้ำบเพิ่นเตียง*

เตียงกดปิดจอโทรศัพท์มือถือไม่อ่านต่อให้เสียอารมณ์ เขาศิบซุชิใส่ปากแล้วเคี้ยวแรง ๆ เหมือนพยายามลงความโกรธกับปลาดิบและ

ข้าวญี่ปุ่น

นี่ก็กำลังรับผลกระทบอยู่ไม่ใช่หรือไง? ตื่นมาเจอตัวเองได้เสียกับ
น้องชายของคนของตัวเองแอบชอบ แล้วเหมือนอีกฝ่ายจะจริงจังกับเขา
ถึงขั้นบอกชอบเรียบร้อยแล้วด้วย

แต่ปัญหาคือเต็งไม่ได้ชอบเทมส์ เขาชอบพี่ชายของเทมส์ต่าง
หาก ต่อให้เป็นพี่น้องกันก็ทดแทนกันไม่ได้เสียหน่อย อีกอย่าง...ตอน
นี้ควรเป็นช่วงเวลาที่เขาใช้เสียแผลใจ ไม่ใช่เวลาเปิดรับใครเข้ามาทั้งสิ้น
และใครคนนั้นก็สมควรเป็นน้องชายของพีไนล์ด้วย!

ตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง ถ้าเต็งไม่เล่นด้วย ต่อให้จะมีสักสิบ
เทมส์ก็ทำอะไรเขาไม่ได้ เขาไม่มีวันชอบเทมส์อยู่ดี

คอยดูเถอะ! เขาจะเท เทแม่เงให้หมดเลย

เมาครั้งที่ 2

เด็งคิดว่าแผนการเหน่องชายของพีรหัทสเป็นไปได้ด้วยดีเสียจนไม่น่าจะมีอะไรดียิ่งกว่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่เขาพาเทมส์กลับไปคืนที่บ้านชายหนุ่มก็ไม่ได้พบเจออีกฝ่ายอีกเลย พวกเขาเหมือนดาวเคราะห์ในกาแล็กซีทางช้างเผือกกับดาวเคราะห์ในกาแล็กซีแอนโดรเมดาที่อยู่กันคนละกาแล็กซีจึงไม่มีวันได้โคจรมาเจอกันอีก

...ชะที่ไหนกันล่ะ!

เขาง่าวจนลืมไปได้ยังไงว่ามันดันมีเรื่องให้ต้องได้พบเจอกันอีกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะวันแต่งงานของพีไนล์ต่างฝ่ายต่างเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวกันทั้งคู่ ต่อให้วันไปลองชุดหรือวันต่าง ๆ หลบเลี่ยงเอาตัวรอดไปได้แค่ไหน แต่ตอนงานแต่งก็ต้องมายืนอยู่ในแถวเดียวกันเพื่ออยู่ช่วยพีไนล์ในฐานะเพื่อนเจ้าบ่าวอยู่ดี...

งานแต่งของพีไนล์จัดขึ้นในโรงแรมแห่งหนึ่งริมแม่น้ำเจ้าพระยา เติ้งยอมรับตรง ๆ ว่าหวั่นใจ แต่พอวันงานจริง ๆ ต่อให้ยืนอยู่ข้าง ๆ กัน เขาก็ไม่มีเวลาให้ไปวิตกกังวลเรื่องเทมส์ด้วยซ้ำ เพราะมีเรื่องอื่นให้ต้องจัดการดูแล แค่ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อมาเตรียมตัวสำหรับพิธีแห่ขันหมาก ชายหนุ่มก็แทบกระอักเลือดตายแล้ว ถึงจะมีอภิสิทธิ์ของเพื่อนเจ้าบ่าว

ได้เปิดห้องพักนอนในโรงแรมแชร์ห้องกับพีเอิร์ธเพื่อนเจ้าบ่าวอีกคน
ก็เถอะ

เต็งมองเงาสะท้อนในกระจกของชายหนุ่มร่างสูงหน้าตาดูด้วย
สายตาที่เปี่ยมไปด้วยหลากหลายอารมณ์ เขาตั้งยินดีทั้งเสียใจไป
พร้อม ๆ กัน ความรู้สึกสับสนนี้แปรเปลี่ยนเป็นความว่าวุ่นใจ แต่เพราะ
รับหน้าที่มาแล้วก็ต้องทำให้ดีที่สุด ความรักที่บริสุทธิ์คือการเห็นคน
ที่เรารักมีความสุขไม่ใช่หรือไง

“แป็บนะพีไนล์ ไทเบียว”

ชายหนุ่มขยับไปช่วยจัดเนกไทสีครีมเข้มของพีรหัสนึกครั้งตาม
หน้าที่ที่เขารับผิดชอบดูแลเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมและความเนียบของ
เจ้าบ่าวในวันนี้ ช่วงเช้าพีไนล์จัดพิธีแบบไทยเลยใส่ชุดไทยประยุกต์
ท่อนบนเป็นสูทสามชิ้น ท่อนล่างเป็นโจงกระเบนสีเดียวกัน ธรรมดาเต็ง
คิดว่าอีกฝ่ายหน้าตาดีถึงขั้นหล่ออยู่แล้ว แต่พอจับแต่งองค์ทรงเครื่อง
เซตผมดี ๆ เขาก็รู้สึกว้าว พีไนล์ออร่าเจ้าบ่าวจับจนวนระยับระยับชวนแสบ
ตา...หรือแสบตาเพราะอยากร้องไห้ก็ไม่รู้เหมือนกัน

“ตอนมีงมีสติ มีงก็ใช้งานได้อยู่นะ” พีไนล์ที่วันนี้ไม่ได้สวม
แว่นตาครอบตาเหมือนเคยหันมากวาดตามองเขาด้วยสายตาดูจริงจัง
“กูขอวันเนึงมีงอย่าเมาได้ไหม ไม่ใช่ว่ากูรังเกียจจริงอะไรมีงนะ แต่
กลัวใจเวลามีงเมาแล้วเรื้อน ตอนแรกยังลังเลว่าจะให้มีงเป็นเพื่อน
เจ้าบ่าวดีไหม แต่ถ้าไม่ให้เป็นเดี๋ยวก็น้อยใจมากอดขาถูร้องจ๊อด ๆ อิก”

ได้ยินคำขอแบบนั้นเต็งก็อึกอักหน้าเผือดสีด้วยความรู้สึกผิด
พีไนล์จึงถอนหายใจที่หนึ่งแล้วตบเบาเขาแรง ๆ

“กูผิดเองแหละ ตอนนั้นก็ไม่น่าชวนมีงกินเหล้าให้ใจแตกเลย”
เจ้าตัวบนพึมพำตามประสานุ้จู้จุกจิก “เอางี้แล้วกัน ถ้าจะเมาอย่าง
น้อยก็รอให้ถึงอาฟเตอร์ปาร์ตี้อ่อนได้ปะวะ รอให้ผู้หลักผู้ใหญ่ไปกัน
หมดก่อน ทีนี้เมิงจะเมาเปิ่นหมางูจะไม่ว่าอะไรเลย”

“โธ่พี...” เต็งหัวเราะแหะ ๆ “ผมก็ไม่ได้ไร้สติขนาดนั้นใหม่ละ”

เจ้าบ่าวส่งสายตาทิ่มแทงกลับมา แปลความหมายได้ตรง ๆ ไม่ต้องอ้อมค้อมว่า ‘มึงก็ไร้สติขนาดนั้นแหละ’ ถ้าไม่ไร้สติจนเสียคนไม่ถึงขั้นขโมยแมวขโมยศาลเจ้าชาวบ้านกลับห้องหอรก

“โอเค ๆ ผมสัญญาว่าจะไม่เมาจนกว่าจะจบพิธี”

“เออดี ถ้ามึงผิดสัญญา กูจะให้คนโยนมึงลงแม่น้ำเจ้าพระยาข้างโรงแรมนี้แหละ” พี่ไนล์มีสีหน้าจริงจังกว่าทุกที มาดเจ้าพ่อมาเพียสมกับเป็นลูกเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างปรากฏขึ้นมา เจ้าบ่าวหันกลับไปสั่งการมือซ้ายมือขวาที่อยู่ในชุดสูทสีกรมท่าเหมือนเดิม “ไอ้เอิร์ธ ไอ้เทมส์ พวกมึงฟังไว้นะ ถ้ามันเมาก่อนงานเลิก เก็บแม่่งได้เลย”

เต็งตัวต้อนรับแขกขึ้นมาทันที

“งานแต่งงานพี่ พี่จะฆ่าคนในงานมงคลแบบนี้ได้ยังไง”

เล่นละครได้แค่นั้นก็ถึงฤกษ์พิธีงานเช้า วันนี้เป็นงานแต่งซึ่งมีตัวละครหลักเพียงแค่สองคนคือพี่ไนล์ในบทพระเอกและพี่พิมพีในบทนางเอก ส่วนคนแอบรักมาเจ็ดปีอย่างเต็งเป็นได้แค่หนึ่งในตัวประกอบฉากเพื่อให้พิธีออกมาดูคึกคักเท่านั้น หรือต่อให้ไม่มี...งานก็ยังสมบูรณ์เหมือนเดิม

มาถึงตอนนี้ต่อให้นึกเสียใจแค่ไหนก็คงสายเกินกว่าจะทำอะไรได้แล้ว ชายหนุ่มจิกยิ้มหวานคอยขับหน้าเข็ดเหงื่อให้เจ้าบ่าว ทั้งที่ในใจวูบไปหมด...ความรู้สึกเจ็บแปลบกลายเป็นความซาหริ่มไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เต็งนึกอยากหายไปจากตรงนี้ แต่ก็ยังอยากจะเห็นหน้าพี่ไนล์จนวินาทีสุดท้ายเหมือนกัน

“ระวัง” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างโอบหูพร้อมกับมือที่เอื้อมมาคว้าแขนเอาไว้ไม่ให้เต็งที่เซเล็กน้อยร่วงบันไดวน

พอหันกลับไปเห็นคนที่ช่วยเป็นน้องชายเจ้าบ่าวที่ไม่รู้ว่าโผล่มายืนอยู่ข้างเขาตอนไหน เต็งจึงรีบผละออกเหมือนโดนของร้อน ขณะที่อีกฝ่ายเพียงหลุบตามองก่อนล้วงกระเป๋ายึดของคูกก็ขึ้นเลิกของโรงแรมใส่มือ

“ถ้าน้ำตาลตกก็กินหน่อย เดี่ยวจะเป็นลมไปซะก่อน”

พุดจบเทมส์ก็เดินผลไปเหมือนไม่ได้สนใจอะไรไปอีก เติงหันหลังรีบยัดคุกกี้ข้าวโอ๊ตเข้าปากแล้วแอบเหลือบมองชายหนุ่มรุ่มน่องเงียบ ๆ ถึงจะสวมชุดสูทสำหรับเพื่อนเจ้าบ่าวแบบเดียวกัน แต่น้องชายเจ้าบ่าวมีออราโดดเด่นประหนึ่งเป็นนายแบบชุดสูท เจ้าตัวที่รับหน้าที่ส่งของต่อนักประตู่เงินประตู่ของให้พี่ชายเรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดจากเพื่อนเจ้าสาวไปมากมายแค่ไหนแล้วก็ไม่รู้

พออีกฝ่ายไม่ได้มีอาการอยากเข้ามาจีบจริงจัง แค่แสดงท่าทางมีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมโลกเสมือนคืนนั้นและเช้าวันถัดมาไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้น เติงก็รู้สึกโล่งใจมาก ๆ โล่งใจสุด ๆ คิดว่าคนแบบเทมส์ไม่น่าจะมาชอบอะไรเขาจริงจังด้วยซ้ำ

ในเมื่อไม่ต้องคอยระแวงน้องชายของพี่รหัสแล้ว เติงก็สามารถดรามากับตัวเองได้อย่างเต็มที่ เขาก็กเก็บอารมณ์หม่นเศร้าในพิธีซองเข้าเอาไว้พอถึงช่วงพักก่อนงานเลี้ยงตอนเย็นก็ป็นขึ้นเตียงไปนอนร้องไห้กระซิก ๆ ประหนึ่งเป็นตัวเอกละครเมโลดราม่าไม่สนใจพีเอิร์ธเตียงข้าง ๆ ที่นอนกรนครอกประหนึ่งเปิดโรงงานสีข้าวสักนิด

หม่นหมองระคองอารมณ์ร้องไห้ตามวามฉิ่งจนสะใจ ตกบ่ายเขาก็กลานลงจากเตียงไปहाลาเต้สักแก้วตี๋มที่คาเฟ่โรงแรม ตอนกำลังแทะมาการองรสหวานแสนปลั้แกลัมกาแฟลาเต้เพิ่มช็อคเอสเพรสโซ่ก็มีใครคนหนึ่งที่ซึกจะคุ่นหน้าคุ่นตาตีมานั่งโซฟาตัวตรงข้าม อีกฝ่ายอยู่ในเสื้อโปโลสบาย ๆ แต่กลับดูดีมีสกุลรสนชาติราวเคาะออกมาจากปณิทยสาร ต่างจากคนหัวฟู ขอบตาบวมแดงราวฟ้ากับเหว

เติงล้าล้าการองกับกาแฟแทบออกจมูก เทมส์ส่งกระดาศทิชชูให้อย่างเป็นทางการเหมือนทำมาแล้วไม่รู้จักร้อยครั้ง พอซัปปากซัปปมูกเสร็จต่างฝ่ายต่างจ้องหน้ากันเงียบ ๆ บรรยากาศหนักอึ้งชวนให้รู้สึกอึดอัด ไม่รู้เหมือนกันว่าอีกฝ่ายจะมานั่งโต๊ะเดียวกันให้เกิดเดดแอร์เล่น ๆ ทำไม

คนแก่กว่าอยากเล่นมุกอะไรสักอย่างทำลายบรรยากาศ แต่ใจเขาช้าหนักจนเล่นไม่ออกเลยกลายเป็นคนพูดน้อยปากหนักพูดขึ้นก่อนแทน

“สภาพดูไม่จัดแบบนั่งงานตอนเย็นจะไหวหรือ”

เต็งหลบตามองแก้วกาแฟในมือ

“ไม่ไหวก็ต้องไหวแหละน่า”

“รู้ว่าตัวเองทนไม่ได้จะมารับเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวทำไม” เทมส์ขมวดคิ้วมองด้วยสายตาไม่เข้าใจ คำพูดคำจากรายกาจเสียจนนำเอาแก้วเซรามิกฟาตใส่ตักที่ “ต่อให้ไม่มาเขาก็แต่งงานได้”

เต็งไหล่ลู่คอคดหงอยเป็นหมาซึม ตัวหดเล็กลงจนแทบจะจมหายไปในโซฟา ชายหนุ่มส่งเสียงจิ้งจิ้ง ๆ ในคอไม่กล้าเหลือบมองร่างสูงเบื้องหน้าด้วยซ้ำเพราะกลัวเจอสายตาทิ่มแทง “นั่นสิเนอะ”

น้องชายของเจ้าบ่าวเจียบไปพักหนึ่งไม่รู้ด้วยสาเหตุอะไร แต่ประโยคถัดมาในน้ำเสียงราบเรียบกลับมีความอ่อนนอกอ่อนใจแฝงอยู่ “ถือว่ามีมาให้พี่ในลี้เลี้ยงเหล่านี้จะได้เมาส่งท้ายฉลองอกหักแล้วกัน”

“ไม่ได้ ๆ สัญญากับพี่ในลี้ไปแล้วว่าจะไม่เมา” คนที่เมาละรอบก่อนตอบอย่างกระตือรือร้นขึ้นเล็กน้อย คราวนี้พอพูดถึงพี่ในลี้ดวงตาก็เป็นประกายวาวระยิบระยับขึ้นมาทันที

“คิดว่าจะทำได้?” อีกฝ่ายถามย้อนสั้น ๆ ทำลายความมั่นใจของเต็งได้ภายในประโยคเดียว

“ต้องทำได้สิ่น่า” ชายหนุ่มตอบอ้อมแอ้มพลางเคี้ยวมาการองดูๆ “ถ้าตั้งใจจะอย่าง คนเราทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ”

“เหมือนที่ตั้งใจหลบหน้าทำเป็นไม่รู้จกกันนะหรือ”

เต็งส้าลักอีกรอบ คราวนี้ขนมฝรั่งเศสติดคอรสชาติหวานจัดทำเอาแทบไปทั้งคอ ชายหนุ่มตบโต๊ะดูๆ หัวขอกความเมตตา แต่ยักษ์มารฝั่งตรงข้ามกลับรับบทใจร้ายขึ้นมาทันที นอกจากจะไม่ช่วยแล้วยังหยิบแก้วน้ำเปล่าบนโต๊ะไปกระดกเสียจนหมดแก้ว ปล่อยให้

เตียงคว่ำแก้วกาแฟชดจนล้นพองไปหมด

“ก็บอกจะให้เลิกชอบพีโนลล์แล้วมาชอบเราแทน”

“มันร่างกายขนาดนั้นที่ไหน” ชายหนุ่มตอบกลับด้วยอารมณ์ขุ่น ๆ

“งั้นแปลว่ายากแต่ทำได้?”

ประโยคส่ง ๆ ที่พูดไปกลายเป็นการเปิดช่องว่างให้เทมส์ชะได้
น้องชายของพีโนลล์เล็กคิ้วมองเขา นัยน์ตาเป็นประกายแกร่งกล้าเสีย
จนเตียงเริ่มหวั่นใจ... หวั่นใจเพราะดูแล้วอีกฝ่ายไม่ได้คิดตัดใจจากเขา
สักนิดเลยนี่หว่า แค่วิ่งไปเฉย ๆ แล้วค่อยวิ่งไล่กวาดตาม เหมือน
แมวนิสัยเสียที่ชอบหยอกจิ้งจกเล่นก่อนขย้ายังงี้ก็ไม่ว่า

‘จิ้งจก’ รู้สึกขนลุกชูขึ้นมาทันที รีบยกกาแฟดื่มให้หมดแก้วแล้ว
ยัดมการองขึ้นสุดท้ายเข้ากระพุ้งแก้ม ยิ่งคุยกับเทมส์เขาก็ยิ่งรู้สึก
จนตรอก แล้วเรื่องอะไรจะอยู่ที่โดนเขม็อบง่าย ๆ ละ

แต่ชายหนุ่มร่วงสูงกลับคิดว่ามือเตียงเอาไว้นั่น เป็นครั้งแรกที่เขา
เห็นริมฝีปากหยักหยัดขึ้นน้อย ๆ ดูคล้ายรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่เย็น
ยะเยือกเสียจนขนพองสยองเกล้า

“จะหนีต้องหนีให้ได้ตลอดนะ ถ้าโดนจับได้เมื่อไร...” อีกฝ่าย
จใจเว้่นวรรค “เป็นเรื่อง!”

งานเลี้ยงตอนเย็นตั้งใจจะทำตัวแอบ ๆ เนียน ๆ หายไป
กับฝูงคน ดอกไม้ ฉากหลัง หรืออะไรก็ได้ที่ทำให้เขาไม่โดดเด่นสะดุด
สายตาน้องชายเจ้าบ่าว จะบอกว่ากลัวเทมส์จับตัวได้แล้วกลายเป็น
เรื่องเป็นราวตามที่อีกฝ่ายขู่ก็ไม่ผิดนักหรอก ราบตรง ๆ อย่างมาดแมน
เลยก็ได้ว่าเขาโคตรปอด

แต่เพื่อนเจ้าบ่าวยังมีความสำคัญเพราะต้องเป็นตัวประกอบ
ฉากขึ้นถ่ายรูปอยู่ดี เตียงจึงอ้อมแอ้ม ๆ แอบดันหลังพีเอิร์ธสลับที่ให้ไป
ยืนข้างน้องชายพีร์ห์ส พอหมดหน้าที่ถ่ายรูปสารพัดรูปจนตาลายวัง ๆ
และยึดอาหารเท่าที่กระดุมกางเกงชุดสูทสีเทาพอดีตัวเป๊ะจะรับไหว

บริการเดินผ่าน เวลาพิธีกรบนเวทีซึ่งเป็นเพื่อนฝูงเจ้าสาวแซวพีไนล์หนึ่งครั้ง เขาก็กระดกแก้วหนึ่งครั้ง หอมแก้มครั้งหนึ่ง เขาก็กระดกแก้วอีกครั้งหนึ่ง จนแซมแปญเปลี่ยนไปเป็นแก้วไวน์ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เสียแต่ว่าเต็งคร่ำหวอดอยู่ในวงการเหล่าแรงมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ไวน์พวกนี้ทำอะไรเขาที่ซัดเหล้าแทนน้ำเปล่าไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ถ้าให้เปรียบก็เหมือนโดนต่อยด้วยหมอนขนเป็ดนั่นแหละ

เต็งรู้ว่าของจริงอยู่ตอนอาฟเตอร์ปาร์ตี้ต่างหาก ชายหนุ่มกัดฟันทนซ้ำใจด้วยสมองมิน ๆ ไปอีกชั่วโหม่งกว่า รอจนผู้หลักผู้ใหญ่ฝูงบ่าวสาวกลับหมดเหลือแต่พวกเพื่อนฝูงคนกันเอง รอจนเหล่าเพื่อนเจ้าสาวเปลี่ยนชุดไปเป็นริมเซียร์ลีดเดอร์ เหล้าเพื่อนเจ้าบ่าวอย่างพวกเขาถอดสูทเหลือแต่เสื้อเชิ้ตคอจีน รอจนไฟแสงนวลในงานเปลี่ยนเป็นไฟวิบวับและเสียงเพลงดีด ๆ ดั่งขึ้นมาแทนที่...นั่นแหละที่เวลาของเขามาถึงแล้ว

มีอวางอันดับหนึ่งเรื่องความเมาและทะเลที่แอบเป็นจิ้งจกข้างผนังอยู่ตลอดทั้งงาน จู่ ๆ ก็โผล่มาจากไหนไม่รู้วิ่งหาเหล่าในทันที รวากับอูฐกลางทะเลทรายวิ่งหาโอเอซิส เจ้าบ่าวที่กำลังพับแขนเสื้อขึ้นได้แต่ส่ายหน้าก่อนตะโกนไปหาหนุ่มรุ่นน้อง

“เห็นเหล่าเป็นไม้ได้นะไอ้เต็ง อายุมึงแค่นี้สิบทำเองนะเว้ย ซัดขนาดนี้เดียวก็ได้ดับฟังก่อนแก่”

คนชี้เหล่าชูแก้วใส่น้ำสีอำพันแล้วยกนิ้วโป้งตาม

“ซิลซิลพี คนร่วมเมากับผมมีเยอะเยาะ เวลาดับฟังก็น่าไปแอดมิทโรง'บาลพร้อมกันได้เลย เพื่อหอบเขามิโปรฯ มาสี่จ่ายสามร่วมกับบัตรเครดิตแพลทินัม” ว่าจบเขาก็หันไปหาเพื่อนสนิทที่มาเป็นแขกธรรมดาในงาน แต่ละคนถือแก้วในมือเตรียมพร้อมไม่ต่างกัน “ใช้ไหมครับเพื่อนนนท์ เพื่อนเพชร ไหน ๆ คืนนี้พีไนล์ก็เลี้ยงส่งท้ายก่อนจะเป็นพอบ้านใจกล้าเต็มตัวแล้ว ตีมาให้พีไนล์หน้อยเพื่อน ชนแก้ว!”

“เบาได้เบาเว้ย” พีไนล์ยังร้องเตือนท่ามกลางเสียงครื้นเครงของ

เหล่าเพื่อนฝูง “เดี๋ยวก็ได้มาเป็นหมามากอดขาถูครางงัด ๆ เหมือนรอบนั้นอีก คราวนี้กูไม่ฟังไม่โอ้ไม่ปลอบใจมึงนะ แถมนจะเตะแม่งให้กลิ้งสักที”

“ແ່ມ່ พอคินนี้จะเข้าหอหน่อย ทิ้งน้องรักเลยนะไอ้ไนล์” พี่เอิร์ธร้องแซวแล้วหัวเราะหึ ๆ ขณะที่พี่ไนล์หัวเราะหึ ๆ กลับอย่างกระตือรือร้นและรู้เท่าทันความหมายที่เพื่อนสนิทซ่อนเอาไว้

“ใช่! กูต้องไปเข้าหอช่วยพิมพ์แะก๊ะกับดำ” เจ้าบ่าวบู้ยี้ไปทางทรงผมเกล้ามวยอย่างงดงามของเจ้าสาวที่ตอนนี้นำกำลังถ่ายรูปท่ามกลางเหล่าสาวเชียร์ลีดเดอร์ชุดสีชมพูสดใส ส่วนเจ้าตัวเปลี่ยนจากชุดแต่งงานยาวกรุยกรายเป็นเดรสฟูฟ่องสีชมพูอ่อนยาวเหนือเข่าเรียบร้อยแล้ว “มึงว่าช่างเหมา ก็กับมากี่แผงวะ แะก๊ะกันยันเข้าก็คงไม่น่าเสริ้จ”

ประโยคนั้นสร้างความขำขันในหมู่เพื่อนเจ้าบ่าว แม้แต่เตียงที่ออกหักรักคู่นี้ในระยะสุดท้ายยังขำกลิ้งไปกับเขาด้วย พอขำเสร็จหันไปด้านข้างดันเจอน้องชายพี่ไนล์ในชุดเต็มยศถือแก้วท่าทางจะเดินตรงเข้ามา ชายหนุ่มจึงหมุนตัวด้วยสเตรปฟูลเทิร์นปราดเข้าไปหาพี่พิมพ์กลางวงเจ้าสาวแล้วส่งเสียงเอะอะโวยวายสร้างสีสันอย่างเป็นธรรมชาติ

“พี่พิมพ์ค้าบบบ พี่ไนล์นินทาว่าช่างทำผมพี่พิมพ์ติดกับเยอะเกิน คินนี้แทนที่จะได้เข้าหอสงสัยพี่ไนล์จะได้แะก๊ะกับแทน” ชายหนุ่มเพ็ดทูลแบบออกหน้าออกตา คราวนี้เสียงฮาเลยลามไปถึงฝั่งเจ้าสาวด้วย ส่วนพี่ไนล์ที่เพิ่งโดนจับได้ว่านินทาเมียบถึงกับตัวแข็งไปเลยทีเดียว

“ไอ้เตียง! ไอ้ตัวปากเปราะะ เมามาตั้งแต่ก่อนหน้าแล้วนี่หว่า”

เตียงหัวเราะคิก ๆ แล้วชี้นิ้วนับจำนวนก็บด่าบนเรือนผมของเจ้าสาวด้วยท่าทางทะเล้น พี่พิมพ์หัวเราะร่วนก่อนจะตีมือเขาแรง ๆ ทีหนึ่ง

“ทะเล้งใหญ่แล้วเตียง ช่างเขาไม่ได้ติดเยอะขนาดนั้นเสียหน่อย แะก๊ะแป็บเดียวก็ได้ทำอย่างอื่น” เจ้าสาวหันไปมองพี่ไนล์แล้วยิ้มหวานเจี๊ยบชนิดเปี่ยมไปด้วยรังสีแห่งความรัก (?) ขณะที่คนอื่น ๆ เตรียม

ตั้งท่าจะแซว พิมพ์ลภัสก็เฉลยเสียก่อน “นับซอง! แกะก๊ีบเสร็จตั้ง
นับซองก่อน นับไม่เสร็จจนอนไม่ได้!”

คำประกาศกร้าวของสาวบัญชีฟังดูก็รู้ว่าพูดจริงมากกว่าจะ
ล้อเล่น คราวนี้เหล่าเพื่อนฝูงได้ฮาครืนกันอีกรอบ ขณะที่คนอ่อนเลข
อย่างพีโนล์เห็งออกไปแล้ว

บรรยากาศเฮฮาจุดติดเป็นที่เรียบร้อย เสียงเพลงเริ่มดังต่างฝ่าย
จึงต่างเต้นประหนึ่งอยู่ในผับแบบเอกซ์คลูซิฟที่เห็นโค้งแม่น้ำ
เจ้าพระยา เติงอยู่สร้างความเฮฮา เตียวไปแซวสาววงนั้นนิดหนึ่ง เตียว
หมุ่นไปกวนไฉยคนกันเองอีกนิดหน่อย จนคืนนี้เขาได้ยินคำว่า “ไอ้
เติง...ชน!” ไม่รู้ก็รอบ

ระหว่างที่ความสนใจพุ่งไปยังคู่ป่าวสาวที่สนุกสนานกันเต็มที่
ชายหนุ่มกลับหายตัวไปจากห้องจัดเลี้ยงตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ กระทั่ง
พีโนล์หยุดพักกินน้ำชั่วคราวนั้นแหละจึงสังเกตเห็นว่ารุ่นน้องคนสนิท
หายไปแล้ว

“ไอ้เติงไปไหน” เจ้าป่าวซั๊บเห็งแล้วมองซ้ายมองขวาหาคนที่
ช่วยซั๊บหน้าดูเสื้อผ้าหน้าผมให้ในช่วงพิธีเข้า พยายามหรีตากวาดมอง
ไปทั่วยังงักหาไม่เจอสักที เขาจึงหันไปถามเพื่อนสนิทของรุ่นน้องแทน
“ไฉนนท์ เพื่อนมึงไปไหนแล้ว”

“เอ...เมื่อกี้ผมยังเห็นมันเต้นท่าไถ่อย่างถูกเผาแวบ ๆ อยู่แถว ๆ
เพื่อนเจ้าสาวอยู่เลยนะ พีโต้ยังถามผมเลยว่ามันเป็นอะไรมาใหม่
คนท่าอะไรเต้นท่าไถ่อย่างเพลงแบล็กพิงก์”

“เป็นท่าอะไรละนอกจากเมา!” พีโนล์สวนขึ้นทันทีก่อนจะยกมือ
นวดขมับ “ไม่มีใครเห็นมันหน่อยเรอะ ไม่ใช่เมาโดดลงเจ้าพระยาไป
แล้วนะเว้ย”

“เติงที่เป็นรุ่นน้องสมัยเรียนที่ตัวผอม ๆ ไซ้ใหม่” ลูกพีลูกน้อง
ของเจ้าป่าวร้องทักขึ้นมา “เมื่อกี้ตอนไปเข้าห้องน้ำเห็นด้อม ๆ มอง ๆ
คุยเล่นอยู่แถวหน้างานนะ”

“ตายโหง! มันเมาเบอร์รี่ไหนวะแม่งยิ่งเฮี้ยน ๆ อยู่ ปีก่อนตอนเลี้ยงหมูกระทะถูกลาดสายตาไปแป๊บเดียวขยับปีนเสาขึ้นไปแกะไวน์ลิเมนูร้านจำอู่ได้ ไม่ใช่หัวกล่องใส่ของงานแต่งถูกลับบ้านไปแล้วนะ ใครไปดูมันหน่อยเถอะ เดี่ยวพิมพ์นับของคืนนี้ขึ้นมามีจริง ๆ กูนี่แหละจะงานเช้า”

วงเพื่อนสมัยเรียนของเจ้าป่าวเจียบกริบหันหน้ามองข้ามมองขวาหันเล็กน้อยเพื่อหาคนไปปรับมือคนเมาที่แอบสันจนชวนปวดหัว นนท์ที่รับหน้าที่นี้มาหลายปีถอนหายใจเฮ็ง ๆ เพราะกำลังสนุกกับงานที่ว่าก่อนตำแหน่งหน้าที่จะร่วงใส่หัวกลับมีคนอาสาเสียก่อน

“เดี๋ยวไปดูให้ ฉลองกันต่อเถอะ”

น้องชายเจ้าป่าวที่ยังคงสวมชุดเต็มยศเป็นฝ่ายออกตัว คืนนี้เทมส์แทบไม่แตะเหล้า สติสัมปชัญญะยังสมบูรณ์ดีอยู่จนพี่ชายวางใจได้ พอพี่ในลัพท์ักหน้ารับรู้เขาก็เดินออกจากห้องบอลรูมจัดเลี้ยง เดินหาที่ตั้งโต๊ะทำงานจนถึงห้องน้ำก็ยังไม่พบคนเมาสักที ชายหนุ่มลงไปชั้นล่างส่วนบาร์ริมแม่น้ำของโรงแรม จึงได้เห็นใครบางคนในเสื้อเชิ้ตสีขาวคอจีนนั่งอยู่ตรงโต๊ะทรงสูงหันหน้าไปทางแม่น้ำเจ้าพระยาอยู่คนเดียว

เทมส์ขมวดคิ้วแล้วเดินตรงไปหาทันที เบื้องหน้าของอีกฝ่ายนอกจากแก้วเหล้าที่เหลือแต่น้ำแข็ง ยังมีแก้วใส่เทียนที่ส่องแสงรำไร และสมุดสัคริมอมทองเล่มหนาหน้าตาคุ้นเคยเหมือนว่าเมื่อตอนหัวค่ำยังวางอยู่ตรงโต๊ะแจกของชำร่วยพนักงาน จากกิตติศัพท์ในความเมาแล้วหยิบนั่นหยิบนี่ติดมือไปด้วย...ดูเหมือนเป้าหมายหลักของเต็งในวันนี้จะไม่ใช่กล่องใส่ของงานแต่ง แต่เป็นสมุดอวยพรเล่มนี้ต่างหาก

“มาทำอะไรตรงนี้ ทำไมไม่เข้าไปในงาน”

เต็งเพียงหันมาแล้วยกยืมบาง ไม่ได้มีท่าทางตกใจเหมือนหนูกลัวแมวอย่างทุกที คนออกหัดรักคุดซึ่ลงบนหน้าหนึ่งใบในสมุดหนาเกือบสองนิ้วให้ดู “มาอ่านสมุดอวยพร มีแต่คนเขียนอะไรน่ารัก ๆ ทั้งนั้น

เลย”

ชายหนุ่มร่างสูงขยับไปมองหน้านั้นก็เห็นลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อยเขียนเอาไว้สั้น ๆ ว่า ‘ยินดีกับพีเนิ้ล ขอให้มีความสุขมาก ๆ นะครับ’ และลงชื่อ เต็ง ภัทร เทมส์เงยหน้าขึ้นมองคนเมฆที่ปกติเรื้อนแหลกแต่ตอนนี้กลับมีท่าทางสงบนิ่ง “จะเอาสมุดอวยพรกลับบ้านหรือไง”

“เปล่าเสียหน่อย แค่มิมาอ่านเฉย ๆ เดี่ยวอ่านเสร็จก็จะเอาไปคืน” อีกฝ่ายตอบกลับพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ ก่อนจะหันไปตั้งเครื่องดื่มเพิ่มอีกสองแก้ว

ชายหนุ่มพลิกกระดาษอ่านหน้าต่อไปอย่างเอาจริงเอาจังเสียจนเทมส์อดถามขึ้นมาไม่ได้ “พีเนิ้ลพูดเหมือนเมฆละ แต่ดูแล้วสภาพไม่เห็นเหมือนคืนนั้น”

คนเมฆละสายตาดูจากสมุดในมือแล้วหัวเราะเบา ๆ “พีเนิ้ลเวอร์ตลอด เมฆที่ไหน แค่มิตัวตลก ๆ เรียกเสียงฮาไปนั่นแหละ นี่แค่กรีม ๆ ยังไม่เมฆเลย เห็นแบบนี้คือแข็งกว่าที่คิดนะ ถ้าไม่เชื่อลองมองตาดูก็ได้”

เต็งยกมือขึ้นทำคางก่อนมองลึกเข้าไปในดวงตาเรียวคมของน้องชายพีรภัส เป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่เขาทั้งจ้องทั้งสบตากับอีกฝ่ายโดยไม่หลบเลี่ยง

สิ่งที่เทมส์เห็นมีเพียงนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มกระทบแสงเทียนเป็นประกายแวววาวจนคล้ายลูกแก้ว สองแก้มขึ้นสีแดงระเรื่อไม่แดงจัดเหมือนครั้งที่เมฆในคืนปาร์ตี้สละโสด บางทีคนเมฆอาจจะยังอยู่ในโหมดกรีม ๆ มิน ๆ ตามที่พูด ยังไม่ก้าวไปขั้นเมฆเหมือนหมาก็ได้

“มาตามหาหรือมาปลอบใจกันล่ะ” คนเมฆกรีม ๆ ถามขึ้นคล้ายหยอกเย้า

“ทั้งสองอย่าง” เทมส์ยังคงตอบด้วยสีหน้าราบเรียบและตรงไปตรงมาเหมือนเคย “ไม่หนีแล้วหรือไง”

“ไม่อะ คีนนี้ขี้เกียจหนีชั่วคราว เวลาเอิร์ตหนัก ๆ ถ้ามีคนปลอบใจน่าจะดีกว่าไม่ใช่เหรอ” เติงเลื่อนแก้วที่บริการเพิ่งยกมาเสิร์ฟใหม่ให้ แก่น้องชายของพีรหัท ก่อนจะขยับแก้วตนเองไปชนดั่งกริ่ง “แก้วนี้ให้พีไนล์คนที่มีความสุขที่สุดในชีวิต ส่วนพีเต็งออกหักเจ็บจี๊ดซ้ำถึงทรวง”

น้องชายเจ้าบ่าวสายหน้า แต่ก็ยังยกแก้วขึ้นจิบตามอีกฝ่าย ในจังหวะที่เติงละแก้วลงวางบนโต๊ะ คนอ่อนวัยกว่ากลับรู้สึกว่าการก๊อกรอกแกงที่ขยับเคลือบไปด้วยน้ำใสทำให้ลำคอแห้งผากอย่างบอกไม่ถูก เเทมส์วางแก้วตามแล้วโน้มตัวไปทาบทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากแดงเรื่อของคนด้านข้าง

ชายหนุ่มแตะปลายลิ้นลิ้มรสแอลกอฮอล์บนก๊อกรอกนุ่มหยุ่นผะแผ่วแล้วตั้งใจจะถอนจูบออกเพื่อไม่ให้เติงสติหลุดจนหนีตาลิตาเหลือกเหมือนครั้งก่อนอีก แต่คราวนี้กลับเป็นอีกฝ่ายที่โอบรั้งรอบลำคอเขาเอาไว้ คนอกหักคงต้องการการปลอบใจขนาดหนักถึงขั้นสอดลิ้นเข้ามาในโพรงปากเขาด้วยตนเอง ทั้งกระหวัดลิ้นพั้วพัน ทั้งขบเม้มริมฝีปากของคนอ่อนวัยกว่า กลายเป็นการกระตุ้นให้ร่างสูงบิดเบียดจุมพิตแนบแน่นยิ่งกว่าเดิม

กว่าจะผละออกจากกันได้ริมฝีปากของคนอายุมากกว่าก็แดงจัดทั้งบวมเจอไปแล้ว เเทมส์ยกนิ้วโป่งขึ้นปาดน้ำใสตรงมุมปากของอีกฝ่ายเบา ๆ สายตาที่มองเปี่ยมไปด้วยเปลวเพลิง

“รู้หรือเปล่าว่ากำลังทำอะไรอยู่ ไม่ใช่เข้ามาแล้วลิ้มเหมือนรอบก่อนอีกนะ”

เติงขยับยิ้มหวาน

“รู้สิ ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้เมา”

คำพูดของคนเมาเชื่อถือไม่ได้

โดยเฉพาะคนเมาที่มีประวัติเมาแล้วร่ำทำตัวมั่วซั่วไปเรื่อยที่กำลังเคาะปลายเท้ารอให้เทมส์ใช้คีย์การ์ดเปิดประตูห้องพัก มีอีกหนึ่ง

ของเตียงถือเสื้อสูท อีกมือถือสมุดควยพรงานแต่งที่ตอนนี้ก็ยังไม่ได้อาไปคืน ทันทีที่ประตูเปิดออกและไฟอัตโนมัติทำงานอีกฝ่ายก็แทบจะถลาเข้าไป รongเท้าถูกสะบัดทิ้งตั้งแต่ทางเข้า ข้าของที่หอบหิวมาถูกโยนลงบนโต๊ะตัวแรกที่เจอ ส่วนเจ้าตัวกระโจนขึ้นไปกลิ้งบนเตียงเรียบร้อยแล้ว

“ห้องเทมส์มีเตียงคิงไซส์ด้วย น้องชายเจ้าบ่าวนี่ไอพีดีเนอะ” เพื่อนเจ้าบ่าวที่ได้ห้องเตียงคู่พร้อมบริการโรงสีข้าวบ่นพึมพำ ดวงตาแวววาวมองออกไปนอกหน้าต่างที่ไม่ได้ปิดม่าน “วิวแม่น้ำตรงห้องนี้สวยจัง”

“มีคนอื่นที่ได้ห้องดีกว่านี้อีกนะ” เทมส์หลุบมอง เขาขยับไปนั่งตรงปลายเตียงหลังจากถอดรองเท้าคัทชูกับเสื้อสูทออก

“ใครอะ” เติงหันกลับมาถามทันที

“เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวไง ห้องฮันนีมูนสวีตมีกลิ่นกุหลาบรูปหัวใจบนผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัวในห้องก็พับเป็นรูปหงส์คู่” น้ำเสียงของชายหนุ่มยังคงเรียบเฉยเหมือนทุกที แต่ดวงตาคู่คมกลับจับจ้องไปที่ลำคอและไหล่ลาร้าที่ไหล่พันคอเสื้ออวบ ๆ แวม ๆ ที่เจ้าตัวปลดกระดุมออกไปแล้วสองเม็ดอย่างไม่วางตา

“พูดให้เข้าใจเหวอ” คนนอกหักดั่งเปาะอย่างเป็นทางการในคืนนี้ หัวเราะเสียงขึ้น เติงสัมผัสได้ถึงบรรยากาศคุกคามจากร่างสูง เขาไม่ได้ตื่นกลัวแต่ลิ้นเปิดเปิงตามประสาจิ้งจกตัวแมวตะปบอย่างปกติ กลับฉิกยิ้มจนเกือบเป็นการยั่วเย้า

“คืนนี้พีไนล์คงแคะกีบติดผมกับนับของทั้งคืนละมัง...” ชายหนุ่มเว้นระยะไปชั่วลมหายใจ “แต่เราได้เข้าหอกันนะ”

น้องชายเจ้าบ่าวหัวเราะในลำคอก่อนโน้มตัวเข้าหา เขาจใจแต่จะจูบแผ่วเบาตามด้วยใช้ฟันครูดไปตามกลีบปากกลางที่เจอซ้ำของอีกฝ่าย เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นทั้งที่ยังคงคลอเคลียไม่ห่าง “ขยันหาเรื่องใส่ตัวที่ตอนนี้จะทำแก๊งจริง”

“แค่อยากได้คนปลอบใจ” พุดจบเต็งก็ขยับจูบดเบียดเสียดจนแนบแน่น สองแขนยกขึ้นโอบรอบลำคอขณะที่ปลายลิ้นซุกซนเริ่มได้เลียไปตามริมฝีปากหยักกรากกับจะรูกล้ำเข้าไปภายใน เขากลัวว่ายิ่งพุดมากเข้าคนพุดน้อยแต่ปากร้ายจะทำให้หัวใจหนักยิ่งกว่าเดิม และนี่ก็เป็นวิธีการที่ดีที่สุดเท่าที่คิดออกแล้ว

ถึงจะเกี่ยวกระหวัดปลายลิ้นพัวพันกันมารอบหนึ่งทีบาร์แล้ว แต่เหมือนว่าจูบเท่าไรก็ไม่พอสักทีประหนึ่งเป็นอาการเริ่มต้นของการเสพติด ทันทีกี่อีกฝ่ายดูดเลียปลายลิ้นของเขาอย่างหนักหน่วง เต็งก็รู้สึกวามองหม่นตื้อราวป่นอยู่ในเครื่องซักผ้า ชายหนุ่มทำได้เพียงขยับลิ้นดูนดันตอบกลับแล้วลากตัวไปตามโพรงปากรื้อนราวกับต้องการเอาชนะ

แต่เต็งดันแพ้เข้าเต็มประตู เพราะตอนที่เทมส์ถอนจูบออกไปเขาได้แต่อ้าปากหอบหายใจ และไม่รู้ว่าจะตั้งแต่มื่อไรที่แผ่นหลังแนบชิดกับพื้นเตียงโดยมีอีกฝ่ายคร่อมทับอยู่ด้านบน นิ้วเรียวยาวไล่ปลดกระดุมเสื้อของเขาออกขณะปลายจมูกโด่งและกลีบปากยังคลอเคลียไม่ห่าง ร่างสูงเสือนตัวลงต่ำพลงพรมจูบลากไล่ลงมายังแนวกระดูกไหปลาร้า และแผ่นอกราบ แรงขบเม้มตามผิวกายสร้างความรู้สึกแปลกประหลาดเสียดแทงหลุดครางแผ่วเบา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงกระเส่าเมื่อริมฝีปากหยักครอบครองยอดอกตามด้วยแรงกดหนัก ๆ ที่ปรนเปรอไม่หยุด

“มันแปลก ๆ” ลำตัวท่อนบนสะท้านขึ้นเล็กน้อย เต็งสอดนิ้วไปตามเรือนผมสั้น นึกหงุดหงิดใจกับเจลแต่งผมที่ทำให้เส้นผมสีดำไม่อ่อนนุ่มตามที่คิด เขาคิดว่าคนนิสัยเหมือนแมวจะมีผมนุ่ม ๆ แบบแมวซะอีก

“แล้วดีหรือเปล่า”

คำถามของเทมส์ไม่ได้รับคำตอบ เนื่องจากสติที่ไม่ค่อยจะมีของคนถูกถามเตลิดไปไกลอีกครั้ง เพราะหนุ่มรุ่มน่องเลื่อนมือไปยังส่วน

กลางร่างกายที่แข็งซึ่งคุณดันกางเกงขึ้นมา ความรู้สึกอึดอัดทำให้เตียงยกสะโพกให้คนเบื้องหน้าปลดชิปกางเกงได้สะดวกยิ่งกว่าเดิม

กางเกงและชั้นในถูกถอดออกโยนลงข้างเตียง ปลายนิ้วเรียวกอบกุ่มตามความยาวแล้วรูตึ้งเป็นจังหวะที่ถี่กระชั้นขึ้นเรื่อย ๆ เพียงไม่นานร่างเพรียวก็ถึงฝั่งฝัน ชุกหน้ากับหมอนแล้วหวีดร้องออกมาเบา ๆ พร้อมกับปลดเปลื้องอารมณ์จนเปรอะเปื้อนเต็มฝ่ามือของอีกฝ่าย

เทมส์ผละไปข้างเตียงก่อนจะกลับขึ้นมาในเวลาไม่ถึงนาที สายตาคมกริบกวาดมองคนที่ชุกหน้าอยู่กับหมอนไม่เลิก ผิวกายที่แม้ไม่ได้ขาวจัดตอนนี้ขึ้นสีแดงเรื่อจากอารมณ์วาบหวาม แผ่นอกเปลือยเปล่านั้นร่องรอยสีกุหลาบประปรายสะท้อนขึ้นลงตามจังหวะหอบหายใจของอีกฝ่าย ภาพตรงหน้าดึงดูดให้เขาจับเรียวขาทั้งสองข้างแยกออกแล้วแทรกตัวเข้าไปตรงกลาง โดยไม่สนใจอาการสะดุ้งโหยงของคนแก่กว่า เพราะนิ้วมือเขาได้เลื่อนลงต่ำไปแตะวนรอบปากทางเรียบร่อย

เสียใจตอนนี้คงสายเกินไปแล้ว

เตียงรู้สึกหน้าร้อนผ่าวเหมือนโดนใครเอาเตารีดไอน้ำมาบดทั้งซ้ายขวา เขาสัมผัสได้ถึงความชุ่มฉ่ำแปลก ๆ ที่ไม่คุ้นชินและไม่คุ้นชินยิ่งกว่าตอนที่น้องชายของพี่รหัสสอดคลั่งตามรอยจีบไม่หยุด ชายหนุ่มพยายามย่นตัวขึ้นมองว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่ แต่ต้องชะงักงันเพราะนิ้วเรียวสอดแทรกเข้ามาสู่ความยาว

เขารู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก แต่เมื่อถูกขำแรกตามด้วยเจลหล่อลื่นที่เข้าไปช่วยให้ช่องทางที่ทั้งคับทั้งฝืดเคืองชุ่มชื้นขยับขยายได้ราบรื่นมากขึ้น จากที่อึดอัดก็กลายเป็นกระสันชาน สองขาอ้ากว้างจากเดิมเพื่อให้นิ้วมือขยับสอดแทรกได้ถนัดถนยิ่งขึ้น กระทั่งอีกฝ่ายสอดนิ้วที่สองแล้วขยับหมุนวนเป็นจังหวะร่างกายของเขาก็สะท้อนเฮือก

“อีก...อ้อ!” ดวงตาของชายหนุ่มมลอยคว้าง ใบหน้าเขิดขึ้นแล้ว

เปล่งเสียงครางในลำคอโดยไม่มีความเห็นียมอาย สะโปกค์้อย ๆ ขยับรับตามที่ร่างสูงชักนำ ภายในช่องทางตลอดที่ราวกับเรียกร้องต้องการมากกว่าเดิม ขณะแก่นกายที่เฟิงสงบก็กลับมาแข็งซึ่งอีกครั้ง

“เข้ามาได้แล้ว” น้ำเสียงตอนนี้หวานหยดจนตัวเองก็ยังแทบไม่เชื่อหู ถ้ามีสติครบถ้วนเขาคงไม่มีหน้ามาพูดจาอะไรแบบนี้แน่ ๆ

ร่างสูงกลับส่ายหน้าช้า ๆ “ใจเย็น ๆ เดี่ยวเจ็บหรอก”

นิ้วที่สามสอดเพิ่มเข้าไปแล้วขยับเข้าออกเป็นจังหวะที่หนักหน่วงขึ้น เสียงร้องของเต็งดังขึ้นทุกขณะ ตอนที่อารมณ์พุ่งสูงและคิดว่าตนเองจะปลดปล่อยออกมาอีกครั้ง อีกฝ่ายกลับกระชากปลายนิ้วออกปล่อยให้เขาค้างเต็งบนปากเหวของอารมณ์ ชายหนุ่มร้องประท้วงพลางซ่อนตามองด้วยสายตาดัดพับ...คินนี้เต็งอกหัก เต็งต้องการความรักและการปลอบใจ การทิ้งเขาไว้แบบนี้มันผิดบาปจนสมควรโดนสาปส่งให้หนักเขาไม่ขึ้นอีกต่อไป

ไม่ได้...แข่งแบบนี้ไม่ได้ เพราะตอนนี้เขายังต้องใช้งานมันอยู่

เต็งยันตัวขึ้นมองก็พบว่าหนุ่มรุ่นน้องถอดเสื้อผ้าออกจนหมดและฉีกของถุงยางอนามัยเป็นที่เรียบร้อย เบื้องล่างคือแก่นกายที่ตื่นตัวเต็มที่ซ้ายังชี้ตรงมาทางเขาอย่างน่าเกรงขาม

“จะใส่เข้ามาได้หรือ...” น้ำเสียงของชายหนุ่มลั่นเครือ คนเมากกรึม ๆ กลืนน้ำลายลงคอ เขาถอดร่างเข้าหาหัวเต็งอย่างไม่รู้ตัว แต่ไม่ทันมือหนาที่คว้าข้อเท้าเขาเอาไว้ อีกฝ่ายออกแรงดึงเพียงเบา ๆ ก็ฉุดร่างพอมเพริยวให้เข้าหาได้ทั้งตัวแล้ว

“ต้องลองพิสูจน์ดูว่าจะใส่ได้ไหม อย่าเกร็งแล้วกัน”

ถึงจะบอกอย่างนั้น แต่ไ้เรื่องเกร็งนี้ไม่ใช่ว่าห้ามกันง่าย ๆ ตอนอีกฝ่ายจ่อแก่นกายที่แข็งซึ่งตรงหน้าปากทางเขาได้แต่กลั้นหายใจนึกปอดกลัวเจ็บขึ้นมา จนคนอ่อนวัยกว่าอ่อนลมหายใจเบา ๆ เหมือนอ่อนอกอ่อนใจ จากนั้นจึงหลอกล่อเบี่ยงเบนความสนใจด้วยจูบล้ำลึกกระชากวิญญาณอีกครั้ง เต็งถูกชักจูงอย่างง่ายดาย...ก่อนจะส่งเสียง

อีกอักในลำคอเพราะความคับแน่นที่สอดลึกเข้ามาเรื่อย ๆ

ความรู้สึกในตอนนี้เป็นเหมือนถูกแยกร่างเป็นสองซีก แต่เมื่อร่างสูงขยับสะโพกเข้าออกเป็นจังหวะเปลวเพลิงที่ยังไม่มอดดับดีก็กลับมากุกรุ่นอีกครั้ง เต็งหยัดสะโพกขึ้นรับสัมผัสตามสัญชาตญาณ ท่าทางตอบรับนั้นกลายเป็นการปลุกเร้าคนอ่อนวัยกว่าขึ้นมา เทมส์จึงเลือกกายเข้าไปจนเกือบสุดโคนแล้วกระแทกกระทั้นเข้าออกเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ร่างกายเต็งสั่นคลอนไปตามแรงกระแทก เขาพวาโอบกอดร่างสูงเอาไว้เป็นหลักยึด ชายหนุ่มหวัดร้องแทบไม่เป็นภาษาตอนท่อนเนื้อร้อนครูดกับใจกลางเกสรจนปลายเท้าจิกเกร็งไปหมด “อะ! อ้า...! ไม่เอาตรงนี้!”

ดวงตาที่เบิกกว้างเห็นรอยยิ้มบางบนใบหน้าหล่อเหลาที่นาน ๆ จะปรากฏสักที แต่มันกลับไม่น่าไว้ใจเลยสักนิด

มือหนาซ้อนได้เข้าขึ้นจนสามารถขยับกายเข้าไปได้แนบชิดกว่าเดิม แก่นกายสาวตอกช่องทางหนักหน่วงเสียจนเกิดเสียงเนื้อกระทบกัน เต็งได้แต่เปิดปากร้องครางและกดปลายเล็บจิกข่วนไปตามแผ่นหลังกว้างเพื่อระบายอารมณ์เสียวช่าน ตอนนั้นสมองชาวโพลนไปหมดจนไม่รู้ว่าคุณเองมีสติหรือไม่มีกันแน่ สิ่งที่จริงที่สุดเท่าที่เขาจะสัมผัสได้ก็มีแต่ร่างสูงกำยำที่ขยับสะโพกบดเบียดไม่หยุดหย่อน

“เทมส์...เทมส์...”

เขาเรียกชื่อน้องชายของคนที่แอบชอบมาเจ็ดปีซ้ำ ๆ ไม่รู้ว่าต้องการตอกย้ำตัวเองว่าคนเบื้องหน้าเป็นใครหรือว่าอะไร แต่นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาเจิดจ้าอีกกว่าเดิม... เจิดจ้าเสียจนเขาแทบจะสายตาไม่ได้

“รู้ว่าอยู่กับใครก็ดี” ชายหนุ่มโน้มตัวลงมาใช้ฟันครูดติ่งหูของเขาซ้ำ ๆ ขณะที่เบื้องล่างไม่ได้ผ่อนจังหวะเลยสักนิด เสียงแหบพร่าพร้อมลมหายใจร้อนเป่ารดที่ข้างหู “พรงี้จำให้ได้ด้วย”

จบประโยคอีกฝ่ายก็เปลี่ยนเป้าหมายมาประทับริมฝีปากแนบ

แน่น เติงตอบรับด้วยจูบที่ตะกะตะกะกลามราวกับต้องการกลืนกินคน
เบื้องหน้าลงไป

เติงปลดปล่อยออกมาอีกครั้งหนึ่งตอนไหนก็ไม่รู้ แต่ที่รู้คือ
อีกฝ่ายยังไม่เสร็จเลยสักครึ่ง เขาถูกพลิกให้คว่ำหน้าชันเข้ากับเตียง
เทมส์ซัยบแทบทับจากเบื้องหลังแล้วกระแทกกายเข้ามาไม่หยุด สะโพก
อึดหยัดขึ้นตอบรับทุกสัมผัสจากผู้อ่อนวัยกว่า กลีบปากเปิดอ้าครวญ
ครางไม่หยุด สองตาเอ๋อคลอด้วยหยาดน้ำใสจากความเสียดเสียว...
เรียกได้ว่าคืนนี้ใจแตกจนเตลิดไปไกลเรียบร้อยแล้ว

เขาจำไม่ได้ว่าถูกเคี้ยวกรำจนเสร็จไปกี่ครั้ง แต่รู้ตัวอีกทีคือ
ตอนท่อนเนื้อร้อนที่แข็งซึ่งอยู่แทบทั้งคืนถูกถอดถอนออกไป จากนั้น
ท่อนแขนข้างหนึ่งก็พาดลงมารอบเอว ชายหนุ่มมันดันออกแล้วบ่นพิมพ์
ทั้งที่สองตายังไม่เปิดดี

“ไม่เอา ไม่กอด เหนียวตัว”

คำพูดนั้นทำให้ถูกซ่อนตัวอ้อมไปล้างเนื้อล้างตัวในอ่างอาบน้ำ
ตอนแรกเขาคิดว่าต้องถูกพาดเรียบในห้องน้ำอีกรอบแน่นอน แต่ไม่มี
อะไรมากไปกว่าการอาบน้ำสระผมอย่างรวดเร็วเพื่อที่คนข้าง ๆ จะได้
กอดเขานอนจนถึงตอนตื่น

ใช่...จนถึงตอนตื่น

เติงลืมตาขึ้นมาในห้องที่ไม่คุ้นเคย มือคว้าโทรศัพท์บนโต๊ะข้าง
เตียงขึ้นมาดูเวลาที่ปาเข้าไปสิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว ชายหนุ่มผุดตัวลุกขึ้น
นั่งพิงหัวเตียง บั่นเอวและสะโพกที่ปวดแปลบขึ้นมาทำให้เขารู้สึก
สังหรณ์ใจไม่ดี พอหันไปมองด้านข้างก็เห็นใครคนหนึ่ง...

ใครคนหนึ่ง...ซึ่งเป็นใครคนเดิมที่อยู่ใต้ผ้าห่มสีขาวยืนเดียวกัน
คล้ายเป็นภาพเดจาวูที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่งด้วยเงื่อนไขเดียวกัน
แต่สิ่งที่ไม่เหมือนเดิมคืออีกฝ่ายไม่ได้หลับอยู่เหมือนรอบก่อน นัยน์ตา
สีดำคมกริบจ้องมองเขาอย่างเงี้ยวบังัน มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มที่ดู

ไม่น่าไว้ใจ

ไม่น่าไว้ใจเหมือนเมื่อคืนนี้เลย

ภาพความทรงจำเมื่อคืนที่พร่ำมัวและวูบวาบอย่างแปลกประหลาดราวติดฟิลเตอร์ไหลผ่านเข้ามา อีกสิ่งที่แตกต่างกันไปจากรอบก่อนที่เขาเมาและจนภาพตัดคือปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเมื่อคืนยังอยู่ในเกณฑ์เมาแบบมีสติครึ่งไม่มีสติครึ่ง

ฉะนั้นแล้วเตียงจำได้แทบทุกอย่าง... จำได้ด้วยซ้ำว่าพอน้องชายพีรหัทเข้ามาจูบที่บาร์ริมแม่น้ำ เขานี้แหละที่เป็นคนตอบสนองและให้ท่าจนโดนอีกฝ่ายหิ้วขึ้นห้องมา

ชายหนุ่มวัยเบญจเพสชบหน้ากับฝ่ามืออยู่หลายนาทีก่อนจะเงยหน้าหันไปหาคนที่นอนเท้าแขนมองเขาด้วยท่าทางเกียจคร้านเป็นที่หนึ่ง

“เอาละเรามีเรื่องต้องคุยกัน”

เรียวกิ้วเข้มของเทมส์เลิกขื่นเล็กน้อย อีกฝ่ายพยักหน้าเป็นจังหวะเชื่องช้าที่ดูจนประสาทอย่างบอกไม่ถูก หรือจริง ๆ แล้วอาจเป็นเพราะรอยยิ้มบาง ๆ ที่ปกติไม่ค่อยได้เห็นนั่นก็ได้

“เอ่อ...คือ...คือเรื่องเมื่อคืนนี้” คนเมาเมื่อคืนอีกอึกเพราะไม่รู้จะเปิดประเด็นยังไงดี พอเหลือบมองชายหนุ่มที่นอนอยู่ด้านข้างก็พบว่าอีกฝ่ายจ้องมองกลับมาด้วยสายตาร้อนแรง เติงรีบเสมองทางอื่นก่อนจะเปิดปากเข้าประเด็นอีกครั้ง น้ำเสียงเนิบนาบกลับดังขึ้นชัด

“เรื่องเมื่อคืนนี้...” เทมส์จใจลากเสียงยาวบ้าง “เตียงเมานักมากจนจำไม่ได้ว่าทำอะไรลงไปบ้างเลยขอให้ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้ลืม ๆ มันไปซะ เติงจะได้เป็นน้องรัทที่แสนดีแสนน่ารักของพีในส์ตลอดไป”

นัยน์ตาสีดำเป็นประกายวาววับ ชายหนุ่มเอื้อมมือมาคว้าข้อมือของเตียงเอาไว้ขณะที่เจ้าตัวสะดุ้งเบา ๆ

“เราพูดถูกหรือเปล่า”

ริมฝีปากหยักหยัดออกเป็นรอยยิ้มที่เหมือนไม่ได้ยิ้ม ทำให้คนแก่กว่ารู้สึกเสียวสันหลังวาบคล้าย ๆ ซะตาคะขาดพิกล แต่อีกฝ่ายไม่ได้สนใจจากการตัวเกร็งเลยสักนิด เขาบีบปลายนิ้วเรียวยาวของเตียงเล่นแล้วจับแนบแก้มตัวเองพลางขยับคลอเคลียไปมาท่าทางคล้ายออกอ้อน ย้อนแย้งกับเรื่องที่เขาพูดอยู่ลิ้นดี

“เมื่อคืนบอกรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ มาตอนนี้จะมาเล่นมุกซ้ำทำเหม็นเหมือนรอบก่อนไม่ได้แล้วนะ...”

เทมส์เงยบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยใจความสำคัญออกมา

“เพราะไม่-อนุญาต” น้องชายหัวแก้วหัวแหวนของพีไนล์เน้นย้ำทีละคำ พูดจบก็แนบริมฝีปากลงบนข้อนิ้วซึ่งก่อนใช้ฟันเขี้ยวขบลงบนผิวเนื้ออย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยจนเตียงหลุดร้องออกมา

“โอ๊ย!”

เตียงพยายามดึงมือออก แต่คนอ่อนวัยกว่ากลับจับยึดไว้แน่นกว่าเดิม อีกฝ่ายทำอะไรที่เหนือความคาดหมายสุด ๆ ด้วยการแลบปลายลิ้นสอดเลียตามรอยกัดเบา ๆ เขาหลบสายตาหันไปมองอย่างอื่นในห้องแทน สองแก้มขึ้นสีแดงระเรื่อขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ...ซะเมื่อไร จริง ๆ รู้ จริง ๆ เขิน แต่รับตรง ๆ แล้วยิ่งเขินกว่าเดิม

“ไม่ได้จะพูดแบบนั้นซะหน่อย เราจำเรื่องเมื่อคืนได้...” เติงส่งเสียงบ่นอุบอิบในลำคอ ดวงตาคู่คมหรือลึบมองเขาเล็กน้อย ก่อนพูดแทรกขึ้นมาเพื่อตัดทางในทันที

“ก่อนพูดอะไรก็คิดดี ๆ ถ้าข้ออ้างฟังขึ้นจะฟังให้ แต่ถ้าฟังไม่ขึ้น...” เสียงทุ้มทั้งประโยคไว้แค่นั้นให้ต่อท้ายประโยคเอาเอง เติงไม่อยากจะเล่นเกมเติมคำในช่องว่างเลยสักนิด ในใจนึกสงสัยขึ้นมาว่าบ้านพีไนล์เลี้ยงลูกด้วยอาหารเม็ดหรืออาหารกระป๋องยี่ห้ออะไร ทำไมคนพีถึงแสนดีแต่ขี้ไวยวายเป็นคนน้องถึงร้ายกาจแต่เงยบกริบ ลูกออกมานิสัยแตกต่างกันขนาดนี้ มันไม่เหนือธรรมชาติเกินไปหน่อยหรือ

สมองน้อย ๆ ที่ต่อให้ตอนมีสติก็ไม่ได้ปรารถนาเรื่องจีเนียสอะไร

มากมายหมุนตัว ๆ เพื่อหาข้ออ้างที่พอเหมาะพอควรพอจะใช้แก้เอาตัวรอดจากปากเหยี่ยวปากกาของเด็กนอกไปได้ คิดเท่าไรต้นคิดไม่ออกสักทีเพราะถูกก่อกวนสมาธิไม่หยุด อีกฝ่ายยังคงรังมือเขาเอาไว้แล้วใช้ทั้งริมฝีปากขบเม้มทั้งฟันครูดตามปลายนิ้วไม่เลิก ไม่รู้ว่าคันเขี้ยวหรืออะไร แต่ที่แน่ ๆ เติงอยากจะเลาะฟันเขี้ยวแมงออกมาสักซี่สองซี่ ให้อันเขี้ยวเวรที่เมื่อคืนงับอกเขาจนเป็นรอยนั้นแหละ

“เดี๋ยวลี! ใช้ความคิดอยู่ อย่าเพิ่งกวน” ชายหนุ่มทำหน้ามู๋มู๋ เป็นครั้งแรกตั้งแต่กลับมากพบเจอกันอีกครั้งในรอบสองปีที่เขาหันไปดูเทมส์เหมือนผู้ใหญ่ดูเด็ก อีกฝ่ายจึงยอมผละออกไปแต่โดยดี เขาหลงคิดไปแล้วว่าการทำเสียงเข้มแบบนี้พอช่วยปรามน้องชายพีโนลด์ได้บ้าง แต่ที่ไหนได้...เทมส์เพียงแค่ออกไปเพื่อเปลี่ยนท่ามานอนหนุนต้นขาเขาแทนหมอน

“คิดได้เมื่อไรปลุกด้วยนะ” เปลือกตาบางปิดลงจนแพขนตาหนาไหววูบเบา ๆ “จะจูบปลุกก็ได้นะ”

...

มันคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิงนิทราหรือยังงั้นวะ?!

เติงกระตุกคิ้วเข้าหากัน เขาเขย่าตัวอีกฝ่ายเบา ๆ ทั้งที่ในใจอยากจะเขย่าแรง ๆ ให้อ้วนล้นหัวคลอน “ลุกขึ้นมาคุยกันดี ๆ ก่อน!”

น้องชายตัวร้ายของพีรหัททำเพียงแค่อิมตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน แล้วจ้องมองด้วยสายตาราวกับบอกว่าให้พูดมาได้เลย เขารอฟังอยู่เสมอ

คนเมาที่มีสติแล้วสุดลมหายใจลึก ชายหนุ่มเกร็งด้วยคำพูดที่คิดว่าดูดีมีสกุล ดูเป็นนางเอกนิยายรักอยู่เหมือนกัน น้ำเสียงที่ใช้จริงจังมาก ๆ ถึงมากที่สุด “เราไม่ชอบความสัมพันธ์ของพวกเรานะตอนนี้เลย”

“แล้วชอบแบบไหน” เสียแต่ว่ามีคนทำลายบรรยากาศลงในพริบตา เทมส์ยังคงพูดนิ่ง ๆ เรียบ ๆ ตามสไตล์ แต่ยั่วโมโหจนอยากจะชกเข้าตา “เช็ทซ์เฟรนด์?”

เตียงอยากจะทำเอาโคมไฟข้างเตียงฟาดหัวแม่งสักที เขาพยายามกัดฟันข่มอารมณ์ แต่ทนไม่ไหวต้องยกมือไปปิดปากคนที่นอนตักตัวเองอยู่จนได้ “นี่ก็ขัดגעงจริง ฟังก่อนสิว่าเราจะพูดอะไร ไม่ใช่พาเสียเรื่อง”

อีกฝ่ายเลิกคิ้วเล็กน้อยเป็นสัญญาณให้เตียงพูดต่อได้

“เรารู้แหละที่เราผิดที่มารอแวกกับเทมส์ตอนเมา แต่เหมือนเราแค่ใช้ประโยชน์จากเทมส์ตอนอ่อนแอ พอเวลาตื่นเข้ามาเจอกันเราก็รู้สึกอึดอัดทุกที เพราะยังงั้นเทมส์ก็เป็นน้องชายของพีในลันนะ” นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มหลุบมองลงเบื้องล่าง เมื่อเห็นคนบนตักตั้งใจฟังดีเขาจึงรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่ตัวเองมีแล้วพูดต่อ “เราชอบรับตรง ๆ เลยว่าเรายังเฮิร์ตเรื่องพีในลันอยู่ เราชอบของเรามาตั้งนาน จะให้ตัดใจกลับมาเป็นปกติดีในเวลาแค่เดือนเศษ ๆ นี้นะ มันเป็นไปได้หรือก”

“แล้วยังงั้น จะชอบพีในลันไปตลอดชีวิตจนเขาเลิกกับพีพิมพ์ หรือจนพีพิมพ์ตายแล้วค่อยไปแสดงตัว?” คราวนี้น้ำเสียงของเทมส์ขุ่นขึ้นอย่างชัดเจน

“คนเรามันก็ต้องมูฟออนแหละ แต่มันต้องใช้เวลา นี่เรายังทำใจจากที่อกหักไม่ได้เลย จะให้มาอะไรกับเทมส์เลยตอนนี้ก็ไม่ได้เหมือนกัน เราถึงได้บอกไปว่ามันยาก”

ร่างสูงที่นอนซี้เกียจมาตลอดเวลาที่คุยขึ้นกันถึงกับผุดตัวลุกขึ้นนั่ง เรียวคิ้วเข้มกระตุกเข้าหากันเล็กน้อย เขาพูดประโยคเดิมที่เคยพูดมาแล้วครั้งหนึ่งอย่างขัดถ้อยขัดคำ “ยากแต่ไม่ได้แปลว่าทำไม่ได้”

“ใช่...เทมส์พูดถูก” ชายหนุ่มพยักหน้ารับแต่โดยดี “เพราะงั้นให้เวลาเราหน่อย เราอยากมีความสัมพันธ์แบบธรรมดา ๆ เริ่มต้นช้า ๆ แบบค่อย ๆ ทำความรู้จักกัน ลองคุยก่อนแล้วคบกัน”

“เตียง” น้ำเสียงของอีกฝ่ายแข็งขื่นมาเช่นเดียวกับดวงตาที่เป็นประกายกร้าว “นอนด้วยกันมาสองคืน ถูงยางหมดไปสามกล่องแล้วข้ามไปคบกันเลยก็ได้มั้ง”

เจ้าของซึ่งรู้สึกหน้าร้อนผ่าวเมื่อคิดถึงเรื่องทั้งสองคืนที่ว่าขึ้นมา
คืนแรกอาจจำไม่ค่อยได้ แต่คืนที่สองภาพจำยังคงชัดเจนแบบใช้
ฟิลเตอร์หน้าซัดหลังเบลอ ทว่ายังไงเขาก็ต้องพยายามต่อที่พูดไว้ให้
จบ จะมาโดนคนเบื้องหน้าทำให้ไขว้เขวไม่ได้ “มันก็ใช่ แต่เรายังไม่
พร้อมตอนนี้ไง เเทมส์ให้เวลาเราหน่อยไม่ได้หรอก เราารู้สึกว่าคนเราจะ
คบกัน ถ้าให้ค่อยเป็นค่อยไปใช้ความอดทนกับมันจะมันคงกว่าอะไรที่
ปุบปับฉาบฉวยอะ”

ยิ่งพูดก็ยิ่งรู้สึกตัวเองจีเนียสมาก ๆ ฟังแล้วดูดีขนาดเด็งยังนึก
แปลกใจว่าตัวเขาก็พูดอะไรแบบนี้ออกมาได้ด้วย ดวงตาของเทมส์
ไหววูบปรากฎร่องรอยความลึกลับออกมา ชายหนุ่มจึงคิดว่าคงต้องถึง
เวลาปิดฝาโลงตอกตะปู เขากะพริบตามองใบหน้าคมเข้มที่เหมือนคน
ที่ตัวเองแอบชอบอยู่แค่เศษเสี้ยว

“เทมส์ชอบเราไม่ใช่เหรอ งั้นลองใช้ความพยายามกับเราหน่อย
สิ เราเองก็จะพยายามทำใจแล้วลองเปิดใจดู”

เด็กนอกนึ่งเจียบไปครูใหญ่เหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ก่อน
ที่เขาจะผ่อนลมหายใจออกมาซ้า ๆ เหมือนเป็นคำตอบว่ายอมถอย
คนละก้าวแบบไทยแลนด์แดนออฟคอมโพรไมส์ ชายหนุ่มยกมือขึ้น
แตะข้างแก้มของเด็งเบา ๆ

“พูดเก่งดีนี่ จะรับไว้พิจารณา”

คนที่เวลามาแล้วว่าปากดี แต่พอมีสติอัปเกรดมาเป็นคนพูดเก่ง
ยิ้มบาง

“อ้อ อีกอย่างหนึ่ง...” เด็งชะงักไปเล็กน้อยเหมือนคิดอะไรได้
“เราแก่กว่าเทมส์ตั้งสองปี ทำไมกลับมาจากอังกฤษแล้วเทมส์ไม่เรียก
เราว่าพี่เหมือนเดิม”

“ก็ไม่ได้อยากเป็นน้อง อยากเป็นอย่างอื่น” อีกฝ่ายบิบบแก้มเขา
เบา ๆ แล้วละมือน้อยออก

เด็งชะงักหนักกว่าเดิม ต้องใช้เวลาอีกเป็นนาทีถึงจะนึกคำพูด

ตัวเองออก

“เออ...มันแปลก ๆ ยังไงก็ไม่รู้ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว เราขอเป็นพี่เต็งก่อนดีกว่า ที่เหลือยังไงค่อยว่ากัน” ชายหนุ่มตกลงกับตัวเองเรียบร้อยแล้วก็ไม่ได้ตามความคิดเห็นของเทมส์ให้เข้าเนื้อตัวเองอีก เขายื่นมือไปหาคนตรงหน้า “พี่ว่าเรามาเริ่มกันใหม่ดีกว่า...เนอะ”

‘น้องเทมส์’ เอ๋อ่มือมาจับแล้วเขย่าเบา ๆ พร้อมยกมุมปากสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มที่กว้างกว่าทุกที...เต็งขออ้อมแอ้มยอมรับอยู่ในใจว่าเวลาเทมส์ยิ้มแบบมีความจริงใจผสมเช่นนี้ อีกฝ่ายก็ทำให้ใจกระตุกเต้นผิดจังหวะไปได้เหมือนกัน

“ด้วยความยินดีครับพี่เต็ง”

สุดท้ายก็ตกลงกันได้เป็นอย่างดีต่างจากรอบก่อน ๆ ที่มาคู่จนเสียใจได้ เต็งฝากสมุดอวยพรที่จื๊อมาให้น้องชายเจ้าบ่าวเอาไปคืน จากนั้นจึงหอบเสื้อผ่กลับห้องตัวเองที่อยู่อีกชั้นหนึ่งเพราะใกล้เวลาเช็กเอาต์แล้ว เวลาปาไปเกือบบ่ายโมงที่เอิร์ธที่แชร์ห้องกับเขาก็ยังคงเปิดทำการโรงสีข้าว ดูจากสภาพที่ยังสวมชุดจากเมื่อคืนนี้ยังคงไม่มีอะไรมากนักนอกจากฉลองจนเมาละเทะ

เต็งปลุกเพื่อนเจ้าบ่าวอีกคนแล้วแต่งตัว เก็บของ ก่อนลงไปคืนห้องและแยกย้ายกันกลับบ้าน ตอนที่เต็งนั่งหลังพวงมาลัยรถกำลังจะเปิดเพลงฟัง เสียงแจ๊สเตือนจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นดังดูความสนใจของเขาเสียก่อน

Thames : กลับบ้านดี ๆ ถ้าถึงก็บอกด้วย

ข้อความถูกส่งมาจากผู้ติดต่อรายใหม่ที่ไม่เคยมีในบัญชีมาก่อน ข้างล่างมีข้อความระบุไว้ว่าแอดจากเบอร์โทรศัพท์ แต่แค่ชื่อกับรูปโปรไฟล์ของชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาในแว่นกันแดดแบรนด์ดังมีฉาก

หลังเป็นลอนดอนอายุอยู่สิบ ๆ เขาก็รู้แล้วว่าเป็นใคร

สมัยเรียนเขาเคยมีเบอร์ของอีกฝ่ายก็จริง แต่ห่างหายกันไปหลายปี เขาเปลี่ยนเบอร์ใหม่เสริมดวงก่อนเริ่มทำงานไปตั้งสองรอบ เมื่อกี้นี้ตอนแยกกันชายหนุ่มมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้แลกไลน์แจกเบอร์เทมส์ไปสรรหามาจากไหนก็ไม่รู้!

แฉ่งเตือนยังดั่งอีกดิ่งให้ได้ยิน

Thames : อย่าแฉะเมากลางทางแล้วหิวใครกลับบ้านอีกนะ

น่าแปลกที่เขาเหมือนจะได้ยินเสียงเรียบ ๆ นิ่ง ๆ ของอีกฝ่ายผ่านตัวอักษรด้วยซ้ำ ดูเหมือนว่าเทมส์จะเข้ามาหลอกหลอนเป็นเจ้าของกรรมนายเวรในชีวิตซะแล้ว

ชายหนุ่มไหวไหวครั้งหนึ่ง นิ้วเลื่อนปลดล็อกหน้าจอแล้วจิ้มไปที่ไฟล์ชื่อ 'Thames' เขาจัดการกดบล็อกด้วยความรวดเร็ว... เร็วยิ่งกว่าตอนที่อีกฝ่ายส่งข้อความมาติด ๆ กันเสียอีก

เด็กรู้ว่าทำแบบนี้คือนิสัยไม่ดี จริงอยู่ที่เขาบอกให้เทมส์ลองจีบเพื่อทำความรู้จักกันดูก่อน แต่โลกนี้ไม่ใช่ว่าการจีบใด ๆ จะประสบความสำเร็จทั้งหมดเสียหน่อย ที่จีบไม่ติด จีบแล้วเฟลก็มีตั้งเยอะแยะไป

น้ำหยดลงหินทุกวัน หินอาจจะไม่กร่อน แต่หินดันบล็อกไลน์น้ำแทนก็ได้

ไม่คิดว่าหนุ่มนักเรียนจากอังกฤษจะหลงกลเชื่อเรื่องอะไรแบบนี้ด้วย

ชายหนุ่มหัวเราะคิกคักในใจ

เด็กนี่มันเด็กจริง ๆ

เมาครึ่งที่ 3

ชีวิตคนเรามันจะแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือเวลาโชคไม่ดี เรื่องร้ายๆ มักถาโถมเข้ามาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ประเภทเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ฟ้าซ้ำด้าพลอย และอีกหลายสำนวนไทยที่ความหมายครือๆ กัน แต่เตียง निकออกได้แค่นี้ เลยขอยกมาแค่นี้ก็แล้วกัน

แต่เตียงในวัยเบญจเพสไม่ได้โชคร้ายถึงขั้นบัดซบขนาดนั้น แม้ว่าเขาจะอันล็กก็อินเลิฟ แต่ก็ยังล็กก็อินเกมอยู่ อย่างน้อยอาชีพการงานยังคงเติบโตอย่างที่ควรจะเป็น ตั้งแต่เรียนจบเขาทำงานเป็นเออี¹ ในบริษัทเอเจนท์โฆษณาระดับกลางๆ คอยดูแลติดต่อประสานงานระหว่างลูกค้ากับทีมต่างๆ ในบริษัท ปกติแล้วตำแหน่งนี้ก็ได้ต่างอะไรกับหน้าไฟที่โดนทั้งลูกค้าด่า ทั้งพนักงานทีมอื่นเหวี่ยง จะบอกว่าเจ้ากรรมนายเวรมาในรูปแบบของลูกค้าคงไม่ผิดเท่าไร

¹ ย่อมาจากคำว่า Account Executive เป็นตัวกลางประสานงานระหว่างลูกค้ากับทีมต่างๆ ในบริษัท เออีโฆษณาจะรับบริฟจากลูกค้าที่ต้องการทำโฆษณาหรือทำแคมเปญ แล้วส่งต่อให้ทีมต่างๆ เช่น ทีมครีเอทีฟ แพลนเนอร์ ฯลฯ และต้องดีลงบประมาณกับลูกค้าด้วย

สงสัยช่วงก่อนเขาทำบุญไว้เยอะ พักหลังๆ มาที่นี่ลูกค้าที่เป็นทีมมาร์เก็ตติงจากบริษัทห้างร้านต่าง ๆ จึงไม่ค่อยเอียนเท่าไร ทั้งชายหนุ่มยังทำผลงานดีสะสมจนได้เลื่อนตำแหน่งมาเป็นแอมเอ็ม² มีลูกน้องหน้าใสในทีมอีกหลายคนเมื่อครึ่งปีที่แล้ว ซึ่งเป็นช่วงเวลาไล่ๆ กันกับที่ได้การ์ดแต่งงานจากพีเนลีนั่นแหละ

พีเนลีนแต่งงานมาได้เกือบห้าเดือนแล้ว นอกจากข่าวคราวในไลน์เฟชบุ๊กที่นาน ๆ จะขึ้นมาสักที ชายหนุ่มก็ไม่เคยได้พบเจอพี่รหัสตัวเป็น ๆ อีกเลย เขาเข้าใจดีว่าพีเนลีนยังข่าวใหม่ปลามันและกำลังยุ่งกับงานผู้ช่วยผู้กำกับที่กำลังไปได้สวย ชนิดที่กว่าจะได้ไปฮันนีมูนถึงเวนิสได้ตามฝันก็ต้องรอซีรีส์เรื่องใหม่ของสตาร์ฟีดกรุงเทพฯ ปิดกล่องเสียก่อน นี่เจ้าตัวเฟิงบินกลับมาจากอิตาลีเมื่อไม่กี่วันก่อนนี่เอง

พอทุกอย่างเหมือนจะลงตัว เขาก็ได้รับข้อความหลังไมค์จากพี่รหัสเหมือนทุกทีที่อีกฝ่ายไปเที่ยวที่ไหนแปลก ๆ ใหม่ ๆ มา

*P'Nile : ไฉ่เต็งวันเสาร์นี้ว่างเปล่า?
แวะเข้ามาที่บ้านหน่อย
กุ๊กชื่อของฝากมาให้มึงเนีย*

ชายหนุ่มอ่านข้อความแล้วอมยิ้มที่พีเนลีนไปฮันนีมูนก็ยิ่งอุตสาห์นึกถึงเขา ความรู้สึกหวานปนขมของคนแอบรักมาเนิ่นนานดีขึ้นมาในใจ แต่รอยยิ้มกลับชะงักค้างกลายเป็นจืดเจื่อนเมื่อคิดขึ้นได้ว่าถ้าไปบ้านอีกฝ่ายแล้วอาจจะไม่ได้เจอแค่พี่รหัส เพราะยังมีน้องชายของพีเนลีนอีกคนที่อาศัยอยู่ภายใต้หลังคาเดียวกันอยู่

เขาไม่ได้เจอเทมส์ตั้งแต่วันที่บิลล็อกไลน์บิลล็อกเบอร์อีกฝ่าย

² ย่อมาจากคำว่า Account Manager เป็นตำแหน่งซีเนียร์ที่สูงขึ้นมาในฝั่งเออี

นั่นแหละ ที่ผ่านมาเขาพยายามใช้เวลาเยียวยาเรื่องพีเนลด์ด้วยการเอาความรู้สึกที่มีทั้งหมดไปทุ่มเทให้แก่งานจนไม่มีความสนใจให้เรื่องอื่น ๆ จะบอกว่าเขาลืมไปเลยว่าเคยมีเทมส์ก็ได้ ส่วนอีกฝ่ายก็เงิบกิริบไปไม่ได้ตามตอแยหรือมาดักที่คอนโดอย่างที่เขากลัว สงสัยน้ำจะรู้ตัวว่าหินไม่เล่นด้วย น้ำเลยตัดใจไปแล้วมั้ง

เตียงลอบยินดีอยู่ในใจ จงเป็นสุขเป็นสุขเถอะน้องเทมส์ อย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย

อย่างที่เคบอกเอาไว้ว่าชีวิตของเขาและอีกฝ่ายอยู่กันคนละวงโคจร คนละกาแล็กซี เมื่อบล็อกช่องทางติดต่อไปแล้ว สิ่งเดียวที่ยังเชื่อมต่อระหว่างพวกเขาอยู่ก็คือพีเนลด์คนเดียวเท่านั้น

*Terng : ไม่ว่างเลยพี่ ช่วงนี้งานยุ่งมาก ผมสลบเป็นตายทุกวัน
อะ*

สายงานอย่างเขากับพีเนลด์ใช้ข้ออ้างว่างงานอยู่ได้อยู่เรื่อย ๆ เพราะงานแม่งยุ่งตลอดเวลาอยู่แล้ว แค่อู้อยู่ที่ว่าจะยุ่งมากหรือยุ่งน้อยเท่านั้นแหละ ตอนนี้อยายหนุ่มของตนไปบ้านพี่รหัสชั่วคราว เขาไม่อยากเจอเทมส์ ไม่อยากเจอพีเนลด์ และไม่อยากเจอแฟนพีเนลด์ด้วย

*P'Nile : เออ ๆ ว่างเมื่อไรก็บอกกูดด้วยแล้วกัน
กูซื้อหน้ากากคาร์นิวัลมาฝากมึงเนี่ย
อย่างงามอันละตั้งหลายร้อย
มึงอย่าลืมหาเอานะ*

พีเนลด์ไม่ได้ว่าอะไรเหมือนทุกที และยังคงเล่าเรื่องของฝากที่อุตสาหกรรมหิ้วมาจากเวนิส ชายหนุ่มเลิกคิ้วก่อนเปิดดูเกิลหาว่าหน้ากากที่ว่ามันคืออะไร พอเห็นรูปหน้ากากสีขาวตลกแต่งอย่าง

อลังการงานสร้างเขาก็ชะงักไป ของพรรคนี้ดูหลอนเกินที่จะเอามา
แขวนบนผนังบ้านแน่ ๆ รสนิยมพีไนล์พิลึกพิลั่นขึ้นทุกวันแล้ว แต่จะ
พูดตรง ๆ ก็ทำร้ายน้ำใจเกินไปอีก เขาส่งสติ๊กเกอร์หัวเราะไปให้พีไนล์
ตัวหนึ่ง พอเงยหน้าขึ้นนั่งในห้องก็ยิ้มเปลือยให้พอดี

“หนูแลกบัตรมาแล้วพี่เต็ง ห้องประชุมชั้นสี่ค่า”

เต็งพยักหน้ารับคำพูดของหมีวแล้วเก็บโทรศัพท์มือถือถือเข้า
กระเป๋ากางเกง เขาชอบหัวคอมพ์กับกระเป๋าสตางค์เดินตามน้องใน
ทีมเออีและทีมอื่น ๆ ที่ส่งตัวแทนมานำเสนองานเป็นครั้งแรกหลังจาก
รับรีไฟไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อน

โพรเจกต์โฆษณาคอนโดมิเนียมแห่งใหม่ที่ชายหนุ่มดูแลอยู่ตอน
นี้ถือเป็นโพรเจกต์ใหญ่พอตัวสำหรับเอเจนซี่ขนาดกลางอย่างพวกเขา
งานค่อนข้างน่าสนใจและท้าทาย เพราะปกติแล้วบริษัทซีพีซีมักทำแต่
พวกโครงการบ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว บ้านอะไรก็ว่าไป แต่คราวนี้มา
จับมือกับบริษัทเครื่องใช้ไฟฟ้าจากจีนเพื่อทำคอนโดมิเนียมล้ำ ๆ ที่
อุปกรณ์ในบ้านเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตและสั่งงานผ่านโทรศัพท์
มือถือได้

ในฐานะเอเอ็มเต็งคาดหวังว่าการขายงานที่ทีมแพลนเนอร์และ
ครีเอทีฟคิดกันมาแทบหัวหลุดในครั้งนี้จะผ่านไปได้ด้วยดี ตอนที่เขา
มารับรีไฟครั้งก่อน คุณแก่จากฝั่งมาร์เก็ตติ้งของซีพีซีค่อนข้างคุยง่าย
พูดจาเคลียร์รู้เรื่องดี คงไม่โหดร้ายสั่งแก้งานใหม่ทั้งหมดหรอกมัง...

ขึ้นไปถึงห้องประชุมขนาดกลางชั้นสี่ ทีมมาร์เก็ตติ้งของซีพีซียังไม่
แยกทัพมาเพราะเวลานั้นยังคงเหลืออีกเกือบยี่สิบนาที มีแต่ห้องจบใหม่
หน้าใสในทีมของซีพีซีที่เข้ามาช่วยพวกเขาติดตั้งอุปกรณ์ ช่วยต่อ
คอมพิวเตอร์เข้ากับโพรเจกเตอร์ พอเสร็จเรียบร้อยน้องคนนั้นก็หันมา
ยิ้มอย่างเป็นมิตร

“พี่เก็บบอกว่าวันนี้จะมีโพรเจกต์เมเนเจอร์ของทีมเอ็นจีเนียร์เข้า
มาฟังพรีเซนต์ด้วยนะฮะ” อีกฝ่ายรายงาน เต็งไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรว่า

วิศวกรจะมานั่งฟังเรื่องการสร้างโฆษณาทำไม แต่ฐานะเอเอ็มเขาคงปฏิเสธไม่ได้อยู่แล้ว ต่อให้ลูกค้าจะคิดพามาพ่วงด้วย เขาก็ต้องตามใจและนำเสนองานตามปกติอยู่ดี

น้องในทีมการตลาดของซีพีซีเห็นสีหน้าเขาแล้วคงพอเข้าใจสิ่งที่คิดได้ ชายหนุ่มหน้าอ่อนจึงขยายความพร้อมกลอกตาขึ้นด้านบนเล็กน้อยเป็นการประกอบ “เจ้าของโปรเจกต์อะ กำลังไฟแรง เป็นคนใหญ่คนโต” แค่นี้ก็พอรู้กันแล้วว่าเป็นลูกท่านหลานเธอ

“ทีนี้เขาสั่งสตาร์บัคส์มาเลี้ยงทั้งทีมซีพีซีแล้วก็ทีมของฝั่งชั้นเคยด้วย พี่ ๆ จะเอาอะไรดีครับผมจะได้เอาออร์เดอร์ไปส่งให้พี่เก้”

ทีมจากฝั่งเอเจนซียิ้มกว้างโดยเฉพาะเหล่าพนักงานจูเนียร์ที่มาทำงานในวันนี้ด้วย หมิววิ่งมาถามหัวหน้าทีมด้วยท่าทางกระตือรือร้น เบอร์ลิบประหนึ่งว่าเป็นชีวาว่าที่เจ้านายพาไปปาร์ตี้ตามินรูประดูกรสนมกับเหล่าหมาจิ้งจอกตัวอื่น ๆ ในละแวกบ้าน

“พี่เต็งเอาอะไรดี หนูว่าจะเอาชาเขียวในตำนานไซซีใหญ่” ดวงตาหลังแว่นตากกรอบสีสดใสเป็นประกายวิ่งวุ่น

“เกรงใจเขามั้งมะ แก้วกลางก็พอแล้วไอ้หมิว ชาเขียวبابอของแกแก้วละตั้งสองร้อยเก้าสิบ เพิ่มเงินอีกนิดกินชาบูได้หัวหนึ่งแล้ว” ชายหนุ่มสายหน้าอ่อนใจ “แก้วหนึ่งล่อไปเป็นพันแคลอรีละมั้ง ต่อให้แกวิ่งจากที่นี้กลับออฟฟิศแล้ววิ่งกลับบ้านอีกที่แม่งยังเผาผลาญไม่หมดเลย”

“โอย! ไม่เอา ไม่ฟัง ไม่อยากรับรู้ความจริง!” ไอ้หมิวพยายามโวยวายแบบกระมิดกระเมี้ยนด้วยความเกรงใจชาวบ้าน สายตายังมองแรงใส่เต็งไม่เลิก “ถ้าพี่เต็งเกรงใจก็ไม่ต้องกิน หมิวกับจินนี่จะเอาออร์เดอร์ไปส่งแล้ว”

“ลูกค้าเลี้ยงก็ต้องเอาสิ ไม่เอาเสียมารยาทตาย” เต็งหลุบตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์เบื้องหน้า ดูไฟล์นำเสนอฉบับสุดท้ายที่ทีมอื่นส่งมาให้ “พี่เอาน้ำมะพร้าวเพิ่มชาเขียวสองช็อต”

น้องในทีมเจียบไปครู่หนึ่ง สีหน้าเหยเก๋ขึ้นมา
 “พี่ยังไม่เลิกกินน้ำประหลาดนี้อีกหรือ คนดี ๆ ที่ไหนเขากิน
 อะไรอย่างนี้นักัน”

“คนดี ๆ แบบพี่นี่แหละ” ชายหนุ่มมองนาฬิกาแล้วโบกมือไล่
 “รีบไปไป จะได้เวลาแล้ว พี่ไม่อยากให้คุณเก้อ ลูกค้าไนซ์ ๆ นาน ๆ
 จะเจอที”

หญิงสาวพยักหน้าก่อนนุกูลูกจอกไปส่งออร์เดอร์แล้วกลับมานั่ง
 ด้านข้างเตรียมตัวอย่างมืออาชีพ ก่อนเข้มนาฬิกาชี้ที่เลขสอง ทีมการ
 ตลาดที่รับผิดชอบโฆษณาตัวนี้ของซีพีซีก็ทยอยเข้ามาในห้อง พอป้าย
 สองตรงเวลาเป๊ะคุณแก๊งเข้ามาเป็นคนก่อนสุดท้าย เธอรีบไหว้เต็งด้วย
 ท่าทางเป็นมิตรก่อนจะหันไปแนะนำคนที่เดินเข้ามาท้ายสุด

“น้องเต็งคะ คนนี้คุณพิศาลสินธุ์ โซติพิพันธ์ โพรเจกต์เมเนเจอร์
 ฝั่งวิศวกรรมของคอนโดโครงการนี้คะ”

เต็งผู้กำลังยกมือไหว้ทักทายถึงกับชะงักค้าง คุณ ‘พิศาลสินธุ์
 โซติพิพันธ์’ ที่สูงเกือบร้อยเก้าสิบในเสื้อเชิ้ตสีขาวพอดีตัวรีบไหว้เขา
 ด้วยท่าทางเฉยเมย แต่สายตาที่จ้องมองมาที่มแท่งบาดลึกซะเหลือ
 เกิน นี่ถ้าสายตาฆ่าคนตายได้ เต็งคงตายแล้วตายอีกในสภาพศพที่โดน
 หันโดนลับเป็นหมุบะซ่อไปแล้ว

“เรียกผมว่าเทมส์ก็ได้ ผมแค่สนใจเฉย ๆ ว่าฝั่งมาร์เก็ตติงจะทำ
 โฆษณากันยังไง พวกคุณฟรีเซนต์กันตามปกติได้เลย” เจ้าของเสียงทุ้ม
 ยังคงเรียบเฉย แต่กลับทำให้รู้สึกน่าเกรงขามขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก
 ไม่รู้ว่าด้วยบรรยากาศ ตำแหน่งหน้าที่ หรือว่าอะไร เด็กนอกถึงมี
 ออรั่วของบอสใหญ่อยู่เต็มเปี่ยมทั้ง ๆ ที่อายุยังไม่เต็มยี่สิบสี่ด้วยซ้ำ
 อีกฝ่ายนั่งลงที่หัวโต๊ะตำแหน่งประธานการประชุม บ่งบอกให้รู้ว่าเป็น
 คนใหญ่คนโต

อ้อ...แน่นอนล่ะว่าใหญ่โต

ถึงจะไม่ใช่บริษัทระดับบิ๊กแห่งวงการแต่ซีพีซีก็ไม่ใช่ว่าจะจอก เขา

ได้ยินมาว่าที่นี่ยังเป็นระบบกงสีที่ผู้ถือหุ้นเป็นคนในครอบครัวกันเอง ทว่าผลกำไรกลับเพิ่มขึ้นทุกปีเพราะไม่ได้ทำงานกันแบบแค่ธุรกิจครอบครัว แต่จัดสรรงานจริงจึงไม่ต่างอะไรจากบริษัทใหญ่ ๆ ทั้งพักหลังยังมีแต่โครงการน่าสนใจ ปิดโครงการขายหมดตั้งแต่ช่วงเปิดจองเลยด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มหลุบตามองโลโก้ซีพีซีแล้วอยากจะเออปากกาแทงพุงตัวเองกลางห้องประชุมเสียเลย

ซีพีซี... โซติพินนท์ คอนสตรัคชัน... โซติพินนท์รับเหมาก่อสร้าง

เขาง่วงจนลืมได้ยังไงว่าบ้านพีโนลิจริง ๆ แล้วเป็นไฮโซโบใหญ่ ดูบ้านที่ขนาดไม่ใช่เล็ก ๆ ที่มีทั้งสวนทั้งสระน้ำ ดูงานแต่งงานที่เล่นจัดชะในโรงแรมห้าดาวริมแม่น้ำเจ้าพระยาทั้งยังเปิดห้องพักให้ทั้งเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาวตั้งสองคืน ดูที่บ่าวสาวไปฮันนีมูนถึงอิตาลีเป็นสัปดาห์ก็น่าเดาออกได้แล้ว เขามั่นชื่อบื้อที่ชินกับพีรหัทส์ที่ทำตัวเป็นผู้ช่วยผู้กำกับต๊อกล้อย ปากบอกแต่ที่บ้านทำรับเหมาก่อสร้างจนลืมไปว่าทำอสังหาริมทรัพย์มันก็นับว่ารับเหมาก่อสร้างได้เหมือนกันนี่หว่า!

จะด่าตัวเองว่าโง่งเหมือนควายก็ยิ่งสงสารควาย วงโคจรที่คิดว่าชาตินี้คงไม่ได้พบเจอกันอีกดันมาบรรจบกันโดยบังเอิญซะงั้น!

ชายหนุ่มได้แต่พยายามเก็บสีหน้าซีดเผือดเต็มร้อยแล้วบ่นหน้าฉิกยิ้ม ไม่ว่าจะยังไงเขาก็เป็นซีเนียร์ เป็นถึงเอเอ็มแล้ว เขาปล่อยตัวเองทำหน้าตาบูดเบี้ยวให้อับอายน้องโนติมไม่ได้เป็นอันขาด แต่เหมือนโพรเจกต์เมนเจอร์ของซีพีซีพ่วงตำแหน่งลูกชายผู้ถือหุ้นใหญ่ของกงสีกลับไม่ให้ความร่วมมือเลยสักนิด

นัยน์ตาดำขลับจับจ้องมายังเขาไม่วางตาจนเด็งรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกกวางที่ใกล้ถูกลิงโตขยี้ หรือถ้าจะเปรียบเทียบให้ใกล้ตัวกว่าเดิม เขาเป็นจิ้งจกที่โดนแมวนิสัยเสียจ้องตาวาวเตรียมตะปบ ถ้าเพลอตัวเมื่อไรรับรองว่าได้โดนอุ้งเหมียวพาดผลัดจะเข้าให้...ดับสิ้นชีวิตอย่างแน่นอน

แต่ไหนแต่ไรสายงานเออีมักมีเจ้ากรรมนายเวรที่มาในรูปแบบของลูกค้า แต่เอเอมีอย่างเขาได้โชคสองชั้นแบบดับเบิลอันลึกลับก็ เพราะน้องชายพีรหัทที่เขายกให้เป็นเจ้ากรรมนายเวรเก่าตันมวับบทุกลูกค้าพอดี!

สายตาอย่างนั้นถ้าจะบอกว่าเหมสึดตั้งใจไปแล้วก็คงจะหน้าด้าน หลอกตัวเองเกินไปแล้ว

ถึงหลอกตัวเองไม่ได้ แต่หนีความจริงชั่วคราวได้

เตียงเบือนหน้าหันไปมองทีมครีเอทีฟที่เริ่มพิธีเซ่นงานพีรเซนต์ ไอเดียที่หุ่มเท้ใช้สมองคิดกันแทบไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาหลายสัปดาห์ มีมือถือปากกาวางท่าครุ่นคิดแบบมาดหัวหน้าที่มเต็มที ทำเหมือนว่าสายตาของ ‘นายใหญ่’ แห่งซีพีซีไม่ได้ทำให้เขารู้สึกกลนลานเกือบหมดสภาพเลยสักนิด

เดชะบุญที่คนที่เขาต้องดีลงานด้วยหลัก ๆ คือคุณแก่และทีมการตลาด ไม่ใช่พีเอ็มของฝั่งเอ็นจีเนียรอย่างอีกฝ่าย ไม่อย่างนั้นเจ้ากรรมนายเวรคงยกระดับความเขี้ยนเบอร์แรง ระดับไปนอนโคงสะเดาะเคราะห์ทำบังสุกุลเป็นบังสุกุลตายก็คงไม่ช่วยอะไรแล้ว

แต่ยิ่งฝั่งทีมครีเอทีฟขายงานเท่าไร สีหน้าของคนที่รับผิดชอบเรื่องรับบริฟจากลูกค้าอย่างเขาก็เริ่มซีดเซียวลงทุกที หันไปมองทีมมาร์เก็ตติง คุณแก่ยังมีรอยยิ้มบาง ๆ แต่เจ้าของโครงการขมวดคิ้วแน่น หน้าตาบึ้งตึงหาความเป็นมิตรไม่เจอ นี่ถ้าอีกฝ่ายลุกขึ้นมาระบายโทสะ สาดกาแฟสตาร์บัคส์แก้วละเป็นร้อยใส่พวกเขา เตียงจะไม่แปลกใจสักนิดเลย

สงสัยประสบพบเจอเจ้ากรรมนายเวรเข้าไป บาปกรรมเลยเริ่มทำงานแล้ว

ชายหนุ่มอยากกุมหัว...ทำไมผลงานในสไลด์ที่ทีมครีเอทีฟถึงไม่ใช่ฉบับไฟนัลตามที่คุยกันเมื่อสองวันก่อนได้วะ เขาจำได้ว่าส่งอีเมลยืนยันไปแล้ว ทำไมมันถึงได้กลายเป็นเวอร์ชันไหนก็ไมรู้แบบนี่ไปเสีย

ได้ แม้ว่าจะไม่ได้ห่างไกลขนาดฉีกจากบริพลูกค้าสุดขอบโลก แต่ไม่ตรงบริพลูกค้าก็คือไม่ตรงบริพลูกค้าอยู่ดี

เตียงส่งสัญญาณไปหาหัวหน้าทีมครีเอทีฟว่างานใกล้เข้า พี่ฉัตรเห็นสีหน้าของเขาก็เริ่มจะเดาได้ว่ากลางเริ่มไม่ดีซะแล้ว พอฝ่ายครีเอทีฟฟรีเซนต์เสร็จไม่ต้องรอให้ทีมอื่นขึ้นมาขาย เจ้าของโครงการที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายการตลาดของซีพีซีด้วยซ้ำก็เป็นฝ่ายเปิดประเด็นขึ้นมาทันที

“เท่าที่คุยกับพี่เกอร์บก่อน ผมจำได้ว่ามาร์เก็ตติ้งสรุปงานมาแล้วว่าอยากให้โฆษณาคุณเข้าถึงง่ายกับกลุ่มลูกค้าหลักที่เป็นคนสมัยใหม่” จากที่ธรรมดาจริงจังอยู่แล้ว เหมสีเนมมาดของ ‘คุณพิศาลสินธุ์’ ยิ่งทวีคุณความจริงจังขึ้นไปอีก วิธีที่ชายหนุ่มกวาดตามองรอบห้องประชุมยิ่งทำให้บรรยากาศมาด “ผมไม่เข้าใจว่าทำไมทางชั้นเคยถึงคิดงานออกมาเป็นโทนหรูหราระดับไฮคลาสไปได้ พวกคุณบริพงานตามทีพีเก้ส่งสรุปมาให้ผมหรือเปล่า”

เรื่องนี้ฟังยังไงก็เป็นความผิดของทีมเออีอย่างเขาที่รับบริพจากลูกค้าส่งต่อไปยังฝ่ายครีเอทีฟ เขาเหลือบไปมองหน้าคุณเก้ที่ดีลังงานกันมาโดยตลอดพบว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าหนักใจอยู่ไม่น้อย ส่วนฝั่งครีเอทีฟก็งัดเด็กเป็นไก่ตาแตกกันไปหมดแล้ว ไม่ต้องถามถึงแพลนเนอร์ที่พบบางเก็บเงียบ ๆ สงบปากสงบคำ ดูทำงานนี้ต้องแก้งานกันใหม่ทั้งหมด ไอ้แผนงานต่าง ๆ ที่เตรียมไว้สำหรับขั้นตอนก่อนและหลังโปรดักชันเป็นอันว่าล้มเลิก เททิ้งไปเตรียมคำนวณกันใหม่ได้เลย

เตียงพักเรื่องส่วนตัวเอาไว้ก่อนทันทีหลังจากประเมินอารมณ์ได้ว่าเจ้าของโปรดเจตดีไม่ค่อยสบอารมณ์เท่าไร เขาขมวดคิ้วแหม่มปากเข้าหากันแล้วพยายามคิดถึงความเป็นไปได้ที่ความผิดพลาดจะเกิดขึ้นหันไปมองลูกทีมเห็นไอ้หมีิวทำหน้าที่ตาเหลอหลาแบบไม่ปิดบังก็ปิดตกรไปได้หนึ่งเพราะมันไม่รู้เรื่องเหมือนกัน แต่พอเห็นเงินนี่น้องอีกคนในทีมที่หอบหัวมาด้วยวันนี้นั่งหน้าซีด เหงื่อกาฟผุดพรายตามไรผมคนที่เป็นหัวหน้างานอย่างเขาพอเคาได้วาง ๆ แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

หลงผู้เป็นเหตุสังเกตได้

ไอ้เงินนี่แอบชอบสาวหล่อสุดเท่ নামว่าบัลในทีมครีเอทีฟเลย ชอบไปอุ่นว้ายแจกขนมจิบอยู่บ่อย ๆ ดีไม่ดีคราวนี้คงอาศัยเรื่องงาน บังหน้าไปอวดคนอื่นอีกแน่นอน แต่ไม่รู้ว่าไปอวดเวีที่ไหนถึงได้ไป สร้างความเข้าใจผิดถึงขั้นว่าทีมครีเอทีฟหรือแก๊งงานที่ไฟนัลกันไปแล้ว มาเป็นเวอร์ชันนี้ ที่เห็นบัลชอบตาไหลเป็นหมีแพนดาคงเพราะป้ันงาน ไม่ได้หลับไม่ได้นอนแน่ ๆ

ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาว ในฐานะหัวหน้าเขาต้องกลับไป สืบความเรื่องนี้ ดีไม่ดีอาจต้องออกไปตักเตือนให้แอกเคาน์ตีไคเรก-เตอร์ของแผนกเซ็นรับทราบอีกที เงินนี่คงงานงอกหนักมีผลต่อตอน ประเมินผลงานปลายปีแน่ ๆ ส่วนตัวเองจะขอแค่นี้ก็ไมรู้เหมือนกัน นื่องในทีมทำพลาด หัวหน้าทีมอย่างเขาจึงพลอยช่วยตามไปด้วย อีก อย่าง...เขาก็มีส่วนพลาดตอนเช็คเนื้อหาไฟล์ก่อนนำเสนอ ถ้าตรวจดู ดี ๆ คงไม่แจ๊กพอดแตกเบอร์นี้หรอก

“ต้องขอโทษจริง ๆ ครับคุณเก้ คุณเทมส์” เอเอ็มหนุ่มออกหน้า ยกมือไหว้ขอโทษอย่างงดงาม ท่าทางสุภาพเรียบร้อยบวกกับตาใส ๆ ของเขาทำลูกค้าใจอ่อนมานักต่อนักแล้ว “บริฟจากทางมาร์เก็ตติ้งของ ซีพีซีไม่ได้เน้นไฮคลาส เน้นเรียบง่ายแต่ทันสมัยเหมือนที่คุณบอกครับ คงมีความผิดพลาดในการสื่อสาร เดี่ยวผมลองหาอันที่ถูกต้องแล้วให้ นื่องจัดการเสนองานอีกทีนะครับ”

เขารีบก้มหน้าขุดไฟล์เก่าที่ไฟนัลกับทีมครีเอทีฟเมื่อสองวันก่อน จากนั้นจึงกวักมือเรียกบัลมาหา ชายหนุ่มหันไปกระซิบเบา ๆ กับสาว หล่อหล่อผู้ตั้งงวงยั้งเริ่มหงุดหงิดที่อาจต้องขายงานซ้ำอีกรอบ “บัลพีเรนตีไฟล์เก่าไปก่อน มีปัญหาอะไรเราค่อยคุยกันอีกที”

บัลพยักหน้าแล้วรับช่วงต่อทันที ขณะที่ชายหนุ่มกลับไปประจำ ที่ตัวเองและส่งสายตาคาดโทษไปหาทั้งหมิวและเงินนี่เพื่อบอกว่ากลับ ออฟฟิศไปมีเรื่องจะต้องคุยกันยาว พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นคนที่นั่ง

ตำแหน่งประธานจับจ้องมาพอดี คราวนี้ไม่ใช่สายตาพิฆาตเหมือนคราวแรก แต่เป็นสายตาที่เขาก็ดูไม่ออกเหมือนกันว่าคนจ้องรู้สึกอย่างไร

การขายนานครั้งนี้ถือว่าเต็งแก่ไขสถานการณ์ขายผ้าเอาหน้ารอดไปได้ด้วยดี โชคดีที่มีต้องแก้ไขและบริฟเพิ่มอีกไม่กี่จุด ทีมอื่นยังทำงานกันได้ตามลำดับขั้นตอนไม่ได้ล่าช้าจนน่าเกลียด ที่ล่าช้าไปบ้างก็คือการประชุมที่ลากยาวไปอีกชั่วโมงกว่านี้แหละ กว่าจะบอกลาแยกย้ายกันกลับได้เกือบหกโมงเย็น ถ้าตั้งใจดีคงปล่อยน้องในทีมกลับบ้านแต่ตอนนี้มีเรื่องต้องคุยกันยาว ถ้ารถติดกลับออฟฟิศไม่ได้ก็หาร้านกาแฟเทศนามันที่นั่นแหละ

ชายหนุ่มเข้าไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำชั้นสี่ด้วยความรู้สึกเนือย ๆ ถึงจะรู้ว่าเรื่องวันนี้เป็นความผิดพลาดของมนุษย์ ไม่ได้มีบุญกรรม โชคชะตาอะไรมาเกี่ยว ไม่ได้เกี่ยวกับที่เท้องชายพีร์หัดด้วย แต่เขาก็มารู้สึกว่าตัวเองขวยบรมอยู่ดี หรือบางทีจะต้องผันตัวไปสายมุเตลลุมแล้วตามสี่ประจำวันเพื่อส่งเสริมดวงให้เฮง ๆ เหมือนกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นชะละมั้ง เผื่อว่าตอนมาขายนานรอบหน้าจะได้ไม่มีวิศกรรมานั่งมองตาแข่งกดดันกันอีก

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาส่องกระจกเต็งก็ต้องสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ เพราะเงาในกระจกสะท้อน ‘เจ้ากรรมนายเวรเก่า’ ยืนกอดอกมองเขาอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ หันซ้ายหันขวาจะหาตัวช่วยดันไม่มีใครสักคนเสียได้ บรรยากาศช่างเอื้ออำนวยเหลือเกิน... อำนวยให้เขาโดนตะปบหัวหลุดนี้แหละ

“เวลาทำงานดูเรียบร้อยไม่เหมือนตอนเมาเลยนะ”

อีกฝ่ายเลิกคิ้วมอง สีนัยยังคงไม่บ่งบอกอารมณ์ว่าดีหรือร้าย ประหนึ่งว่าแหม่งทำเป็นอยู่หน้าเดียว แต่พอมองไปมองมาและสังเกตดี ๆ ก็รู้ว่าอารมณ์ของน้องชายพีร์ในลิ้นไม่ได้เลวร้ายเกินไปนัก ถ้าหัวคิดไม่ขมวดเข้าหากันแปลว่าไม่ได้หงุดหงิด สกิลนี้เขาเรียนรู้เอาไว้

รู้ลมฟ้าลมฝนลมอารมณ์ลูกค้ำล้นวัน ๆ

“เวลางานก็ต้องจริงจังนะอะ” ชายหนุ่มหัวเราะแหะ ๆ อยากจะประจบเพิ่มสักหน่อย แต่นึกขึ้นได้ว่าเทมส์มันดูจริงจังทั้งในและนอกเวลางานนี้หว่า เขาเหลือบมองไปที่ประตูห้องน้ำด้วยสายตาหลุกหลิกหวังว่าจะให้มีใครสักคนโผล่เข้ามาทำลายบรรยากาศประหลาดตรงนี้เสียที แต่ไม่เห็นจะมีใครผ่านมาทางนี้ พนักงานซีพีซีไปไหนกันหมดว่ากลับบ้านกันไปหมดแล้วเหอ

“พอดีต้องกลับไปเคลียร์กับน้องในทีมต่อ พี่ไปก่อนนะเทมส์เอาไว้เจอกันใหม่” เต็งบอกลาพร้อมกับเบี่ยงตัวไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว แต่ไม่เร็วไปกว่าพ่อหนุ่มน้อยสูงร้อยเก้าสิบ ตัวขนาดนั้นไม่รู้เหมือนกันว่าขยับตัวเร็วกว่าได้อย่างไร เทมส์ก้าวขามาประชิดแล้วดันร่างเขาเอาไว้ไม่ให้เบี่ยงซ้ายเบี่ยงขวาไปไหนได้อีก

“นอกจากโกหกเก่งแล้วยังหนีเก่งอีกนะ” ร่างสูงขยับเข้ามาเสียดจนแผ่นหลังของเต็งแนบชิดกับเคาน์เตอร์อ่างล้างมือ สัมผัสที่เย็นขึ้นตรงแถวบั้นเอวทำให้รู้ว่าป่านนี้เสื้อเปียกเพราะหยดน้ำตามขอบอ่างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่เรื่องนี้ตอนนี้ไม่ค่อยเท่าไร เพราะเขามีเรื่องอื่นที่น่ากลัวกว่ารออยู่

ชายหนุ่มหลุบตามองพื้นไม่กล้าสบตากับนัยน์ตาคู่คม อันที่จริงเขารู้สึกผิดต่ออีกฝ่ายเหมือนกันแหละ ได้แต่คิดว่าห่างหายกันไปนานขนาดนี้ เทมส์น่าจะลืมเขาไปแล้วเสียอีก

“ที่ตอนนั้นปากดึกล้าพูดปาว ๆ มาตอนนี้ทำเจียบ ไหนบอกจะเปิดโอกาสให้? ที่ป่านหัวกันนี้มันสนุกหรือไง” น้ำเสียงอีกฝ่ายปรากฏระลอกคลื่นความโกรธอย่างเห็นได้ชัด เทมส์เซยปลายคางเขาขึ้นเหมือนบังคับให้เงยหน้าขึ้นสบตา

“ไม่ได้จะป่นหัวซะหน่อย” เต็งตอบเสียงอ่อย ยิ่งเขาเห็นสายตาดูบไหวของคนตรงหน้าความรู้สึกผิดก็แผ่พุ่งขึ้นมาทันที ไม่ได้มีความสะใจอะไรเลยสักนิด “พี่ขอโทษเทมส์จริงๆ ก็พี่ยังทำใจเรื่องพีไนล์

ไม่ได้”

“ไม่อยากฟังคำขอโทษ”

คนแก่ที่ว่าพยักหน้าหงิก ๆ พอเขาจะเปิดปากพูดเรื่องอื่นเพื่อให้ อีกฝ่ายรู้สึกดีขึ้น เหมสก็กลับโน้มตัวลงมาแล้วขบกัดริมฝีปากของเขา แรง ๆ จนเลือดซิบ ชายหนุ่มร่างสูงละมီးจากไบหน้าก่อนเลื่อนมารั้ง เอวสอดเข้าหา แม้ว่าการถูกจู่โจมแบบนี้ไม่ใช่ครั้งแรก แต่เต็งก็ยังคง ชะงักไปเพราะไม่คิดว่าจะโดนจับกะทันหันอยู่ดี

กว่าจะตั้งสติได้ลั่นร็อนก็สอดเข้ามาในโพรงปากที่เปิดอ้าอย่าง ย่ามใจ กลืนควมเลือดจาง ๆ ที่แผ่ซ่านไปทั่วทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตกใจ ยิ่งกว่าเดิม ไม่ใช่ว่ากลัวปากแตก แต่กลัวเคลิ้มขึ้นมาแล้วจะโดนชักจูง เข้าไปในโลกแปลก ๆ โดยไม่รู้ตัว

เต็งพยายามกดน้ำหนักกดดันให้ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ละมီးออก ทว่าอาการนั้นกลับกลายเป็นการเชิญชวนและปลุกเร้าไปแทนเสียได้ อีกฝ่ายดูดูเลี้ยวปลายลิ้นที่นอกจากจะเกิดเสียงชวนน่าอายยังหนัก หน่วงจนเขารู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมา พอเขาร่นหนีเหมสก็กระหวัดเลียไล่ตาม ไม่หยุด ซ้ำสองมือยังเลื่อนต่ำลงไปเคล้นคลึงสะโพกกลมแล้วลากนิ้ว เข้าหาหีบร่องตรงกลางมากขึ้นทุกที

ชายหนุ่มรู้สึกร้อนผ่าวไปหมดทั้งตัว ที่สำคัญยิ่งกว่าคือส่วน กลางร่างกายของเขาชูชันขึ้นมาเรียบริ้วแล้ว ไม่ต่างอะไรจากเป่า กางเกงที่โปงนูนและบดเบียดเข้ามาไม่หยุดของคนเบื้องหน้า...ตั้งแต่ เกิดมาจนย่างเข้าเบญจเพศ เต็งไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นคนไวไฟมาก่อน ถ้ารู้ตัวว่าเคลิ้มง่ายขนาดนี้ เขาไม่มีทางพาตัวเองมาตกอยู่ใน สถานการณ์ชวนสุมเสีงแบบนี้แน่ ๆ พอจะลากเพื่อนมาเข้าห้องน้ำ ด้วยสักสิบคน...

แต่ในโลกความเป็นจริงคือตนไม่มีใครเผลอมาใช้บริการห้องน้ำ ชายชั้นสี่สักคน ปล่อยให้เขาถูกคนคั่นเคยลวนลามเสีจจนเหลวเป๋ว ไปทั้งตัว เต็งคิดว่าตัวเองต้องหมดท่าตรงเคาน์เตอร์อ่างล้างมือแน่ ๆ

แต่คนใหญ่คนโตของซีพีซีกลับถอนริมฝีปากออกไปเสียก่อน ทิ้งให้ชายหนุ่มเอนหลังพิงเคาน์เตอร์พลาซาทองหอบหายใจอย่างหมดเรี่ยวแรง

ดวงตาคมกริบกวาดมองเขาทั่วร่างพร้อมกับมุมปากที่หยัดขึ้นเล็กน้อย เติงถึงกับกลั่นหายใจเมื่อร่างสูงโน้มตัวลงมาอีกครั้ง แต่คราวนี้อีกฝ่ายกลับหยุดลงที่ข้างโบริงของชายหนุ่มแทน

“ห้าเดือนนี้ทำใจพอแล้วมั้ง” ลมหายใจร้อนเป่ารดตามแนวหลังโบริง น้องชายตัวร้ายของพีไนล์ขบเม้มติ่งหูของคนในอ้อมกอดหนัก ๆ “วันเสาร์ตอนสิบโมง...ว่างใช่ไหม”

ชายหนุ่มนี้กอยากปฏิเสธเหมือนตอนที่ปฏิเสธพีไนล์ แต่รู้ตัวว่าถ้ารอบนี้หาเรื่องใส่ตัวอีก รอบหน้าเขาเจอเจ้ากรรมนายเวรเล่นหนักกว่าเดิมแน่ ๆ จึงพยักหน้ารับคำอย่างว่าง่าย

“ปลดบล็อกเบอร์โทรศัพท์กับไลน์ด้วย” ปลายจมูกโด่งซุกเข้าไปตามซอกคอ น้ำเสียงแหบพร่าดังขึ้นแผ่ว ๆ

“อือ...” เติงไม่รู้เหมือนกันว่าเขาร้องอือในลำคอเป็นการตอบรับหรือเป็นเสียงครางกันแน่ แต่คำตอบนี้คงทำให้เทมส์พึงใจได้แล้ว แต่ก่อนจะผละออกไปน้องชายพีรหัสยังไม่วายกัฒผิวอ่อนตรงซอกคอของเติงแรง ๆ อีกที

ความรู้สึกเจ็บแปลบเรียกสติคนไวไฟที่หลุดลอยให้กลับคืนสู่กายหายไปได้ในทันที เติงมองเด็กนอกหันหลังเดินออกจากประตูไป เขาวักน้ำล้างหน้าตัวเองแรง ๆ แล้วรีบแผ่นตาม ตอนแรกคิดว่าหมิวกับจินนี่จะยืนรอที่หน้าห้องประชุมเหมือนที่นัดแนะกันไว้ แต่ที่ไหนได้สาวน้อยคนหนึ่งไนทิมของเขากลับรออยู่ห่างจากหน้าห้องน้ำชายไปแค่ห้าเมตร

“พีเติง!” หมิวรีบปราดเข้ามาประหนึ่งวิ่งสี่คูณร้อย ก่อนจะพุดรัวราวกับปืนกลอัตโนมัติ “หนูคุยกับจินนี่แล้ว หนูขอโทษจริงๆ ที่ไม่ได้เช็กงานเพื่อนให้ดีอีกที พีเติงคุยกับลูกค้าได้ไหมว่าอย่าเอาเรื่องจินนี่มันเลย คราวหลังหนูจะคุ้มมัน---

“ใจเย็น ๆ ก่อน” เติงยกมือขึ้นส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายคลาย
 อាកารใจร้อนลงก่อน

หญิงสาวได้ยืนก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนขมวดคิ้วแล้วกวาดตามอง
 เขาราวมองสัตว์ประหลาด ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีส้มอ่อนขยับ
 หุบ ๆ อ้า ๆ เหมือนปลาชุกเกอร์ดูตุ้กระจก

“พี่เต็ง... พี่เต็ง...”

“อะไรอีก?”

“พี่เต็งแอบไปแช่กับคุณพิศาลสินธุ์ของซีพีซีในห้องน้ำมาใช้
 โหม” หญิงสาวละล้าละลักพูดจาแทบไม่รู้เรื่อง

การเปลี่ยนเรื่องอย่างกะทันหันของอีกฝ่ายทำเอาเจ้าของชื่อ
 เกือบสะดุดล้มหัวทิ่มทั้งที่ไม่ได้เดินอยู่

“แกอย่ามั่ว” ชายหนุ่มตอบกลับทันทีแบบคนมีพิธี

“หนูไม่ได้มั่ว ก็พี่เต็งกับเขาออกมาจากห้องน้ำพร้อม ๆ กัน”
 ดวงตาหลังแว่นตาสีสดใสหลุมมองต่ำลง “ตรงคอพี่เต็งมีรอยกัด...”

เติงรีบยกมือตะครุบตำแหน่งที่ว่าทันที นึกสาปแช่งคนกัดที่แหม่ง
 เลือกลงที่เห็นได้ชัด

“พี่โดนแมวกัดในห้องน้ำ มันหลงจากไหนมาก็ไม่รู้” ชายหนุ่ม
 กระแอมกระไอแล้วแกลไปอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สนใจสายตาไม่
 เชื้อถือเลยสักนิดของสาวรุ่นน้อง “แกไม่ต้องสนใจพี่ เคลียร์เรื่องวันนี้
 ให้ได้ก่อนเถอะ!”

ถึงหน้าตาจะซึ่งข้งวางมาดเอเอ็มพีใหญ่ที่ต้องมาไล่เบี่ยน้องใน
 ทีมอีกที แต่ในใจของเติงกำลังกริ๊ดร้องดังลั่น

แอบชอบพีไนล์มาเจ็ดปีไม่เคยมีใครรับรู้ แต่โดนแมวตะบปบเข้า
 ใจทีเดียวดันโดนคนอื่นจับได้ซะงั้น

ชีวิตถึงคราวฉิบหายก็คราวนี้!

เช้าวันศุกร์ เต็มมาถึงออฟฟิศเวลาประมาณสิบนาทีก่อน
เก้าโมงเพื่อเลี้ยงรดติด ชายหนุ่มตรงดิ่งไปยังส่วนแพนทรีเล็ก ๆ เพื่อ
กดกาแฟจากเครื่องทำกาแฟอัตโนมัติที่เป็นสวัสดิการกาแฟอินให้แก่
ชวานักโฆษณาผู้ติดกาแฟขนาดหนัก นี่ถ้ามีใครคิดค้นกาแฟอินแบบชนิด
เข้าเส้นมาได้ เขาจะขอมอบรางวัลโนเบลให้เลย

อารมณ์ของเอเอ็มหนุ่มไม่ได้ดีเท่าไรนัก ช่วงนี้เขามีเรื่องต้อง
สะสางเยอะแยะเต็มไปหมดเนื่องจากงานในมือไม่ได้มีแค่โฆษณาของ
ซีพีซีเพียงชิ้นเดียว แต่ยังมีสินค้าอีกสองตัวที่ขึ้นตอนดำเนินหน้าไปไกล
แล้ว แต่สิ่งที่ต้องเคลียร์ให้จบเป็นอันดับแรกกลับไม่ใช่งาน แต่เป็นการ
จัดการเรื่องความวุ่นวายที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ต่างหาก

หลังจากนอนครุ่นคิดมาทั้งคืน ประเมินความเสียหายต่าง ๆ ที่
เกิดขึ้นไปแล้วและมีแนวโน้มว่าจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนในอนาคต
อันใกล้ เขาก็รู้สึกขึ้นมาทันทีว่าอนาคตอันใกล้นี้ซึกจะไม่สวยงามเสีย
แล้ว ไม่ใช่เพียงแค่อนาคตของน้องในทีมเพียงอย่างเดียว แต่เป็น
อนาคตของเขาด้วย

เมื่อใกล้เวลาทำงานเตียงย้ายร่าง มือถือแก๊งกาแฟที่เหลืออีกครั้ง
หนึ่งไปยังโซนเออี ชายหนุ่มวางกระเป๋าเอกสารแล้วตรงไปยังห้อง
ประชุมเล็กสำหรับใช้งานได้ไม่เกินห้าคนที่ส่งอีเมลไปจองเอาไว้ เก้า
โมงห้านาที่ประตูกระจกสีซึกก็เปิดออกให้เห็นจินนี่ในชุดกระโปรง
เรียบริ้วน่ารักเหมือนทุกวันเดินนำเข้ามา ด้านหลังเป็นยัยหมีที่ไม่
ได้มีท่าทางกระตือรือร้นเหมือนกับทุกที แต่สลัดหงอยเหงาเหมือน
ต้นไม้ขาดน้ำ

“พี่ขอคุยกับจินนี่คนเดียวก่อน ส่วนหมีกลับไปทำงาน เดี่ยวพี่
เรียกอีกที”

หน้าที่ซิดเหมือนลงรองพื้นขาเวกนเบอร์ของทั้งคู่ยังซิดกว่า
เดิม หมีเปิดปากเหมือนจะบ่นพิมพ์อะไร แต่พอเห็นสายตาพุ่งตรง
มาจากหัวหน้าทีม เธอจึงพยักหน้ารับรู้แล้วเดินออกไปเงียบ ๆ

ปกติเต็งไม่ใช่หัวหน้าที่ดูเก่งหรือจุกจิกอะไรมากมายนัก นานทีปีครั้งเขาถึงจะเรียกน้องในทีมไปต่อว่าในห้องเย็น เรื่องคราวนี้ถึงลูกค้าจะไม่ได้เอาเรื่องและรับได้กับผลงานของชั้นเคย์ แต่ถือเป็นปัญหาภายในระดับใหญ่โตที่อาจส่งผลให้อีทีมของเขากับครีเอทีฟทีมของพีฉัตรเข้าหน้ากันไม่ติดยิ่งกว่าเดิม ปกติเออีที่ชอบไปจู้จี้จุกจิกแทนลูกค้าก็ทำให้ฝ่ายครีเอทีฟเหวี่ยงใส่อยู่แล้ว มารอบนี้ขึ้นโดนเกลียดชังหน้าอีกคงไม่ต้องดีลังงานกันแล้ว ลลาออกเปลี่ยนงานไปบริษัทอื่นคงง่ายกว่า

“พีให้ออกาสจินนี่เล่าก่อนว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมทีมครีเอทีฟถึงได้รู้งานที่เราไปนัดภายในกันไปแล้วแบบนี้”

“สื่อสารกันผิดพลาดเล็กน้อยค่ะ” หญิงสาวก้มหน้างุดไม่กล้าเงยหน้าสบตา น้ำเสียงเบาหวัดแทบไม่มีน้ำหนัก “จินไปคุยเล่นกับพีบัสว่าโปรเจกต์คอนโดอัจฉริยะของซีพีซี ถ้าของในบ้านซิงก์กับมือถือจริง ๆ ก็น่าทำให้ดูล้ำสมัยแนวหรู ๆ ได้ พีบัสคงเข้าใจผิดว่าลูกค้าอยากแก้บริฟ...”

เนื้อหาไม่ได้ต่างอะไรจากที่เต็งคาดเดาเอาไว้เลยสักนิดว่าอีกฝ่ายต้องใช้ข้ออ้างเรื่องงานไปเจ๊าะแจ๊ะสาวหล่อประจำฝั่งครีเอทีฟจนเป็นเรื่อง ชายหนุ่มถอนหายใจเบา ๆ ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างจริงจังยิ่งกว่าทุกที “แล้วทำไมถึงไม่ส่งสไลด์ใหม่ของครีเอทีฟมาให้พีดูก่อนอีกที บัสต้องสั่งให้เราตั้งแต่วันพุธแล้วใช่ไหม”

จินนี่ก็สิ้นน้ำลายอีกใหญ่แล้วนั่งเงยไปอีกพักหนึ่ง พอเห็นสายตาคาดคั่นก็ต้องเล่าออกมาอย่างเสียไม่ได้ “จิน...จินมัวแต่ดีใจที่พีบัสส่งไลน์ส่วนตัวมาหา จินเลยชวนพีเขาไปหาอะไรกินด้วยกันแล้วก็...” พุดได้แค่นั้นหญิงสาวก็เงยเสียงไป

“แล้วก็ลืมนิทไปเลยใช่ไหม” เต็งขมวดคิ้วเข้าหากัน น้ำเสียงแข็งขื่นกว่าเดิมจนแทบจะกร้าว “ไอ้เรื่องกุกกิกในที่ทำงานด้วยอายุรุ่นเราพีก็เข้าใจนะว่าอยากมีแฟน แต่ต้องแยกระหว่างเรื่องงานกับเรื่อง

ส่วนตัวให้ออกใหม่ ไม่ใช่เอางานไปบังหน้ากลายเป็นเรื่องวุ่นวายแบบนี้”
กليبปากที่เคลือบลิปสติกสีอ่อนถูกเม้มเข้าหากัน แม้ไบหน้า
จะก้มต่ำ แต่ยังพอเห็นร่องรอยหยดน้ำที่ขอบตา

“แต่ลูกค้ำก็ไม่ได้ว่าอะไรใช่ไหมคะ...”

“ลูกค้ำไม่ว่าแล้วทีมอื่นล่ะจิง เราไม่ได้ทำงานกับแค่ลูกค้ำอย่าง
เดียวไหม จิงนี่ไม่คิดถึงฝ่ายครีเอทีฟที่ต้องมานั่งแก้งานอีก ๆ ก่อนวัน
พีริเซนต์ ไม่คิดถึงแพลนเนอร์ที่รวนจนอาจต้องรีบปรับแก้งานใหม่ ไหน
จะส่วนมีเดียส่วนโปรดักชันอีก เราเป็นเออีนะ ถ้ามีปัญหากับเพื่อน
ร่วมงานทีมอื่นทั้งหมดแล้วจะติดต่อดีลงานยังงัยจิงเงินเข้าใจหรือเปล่าว่า
เรื่องนี้มันใหญ่ขนาดไหน ถ้าไม่เข้าใจก็ไปคิดพิจารณาตัวเองให้ดี ๆ
เถอะ”

บทจะโหดขึ้นมาตึงก็ทำได้สมบทบาทหน้าที่ ชายหนุ่มหลุมมอง
น้ำตาที่ไหลพรากเต็มสองหน้า วางท่าเฉยชาไม่สนใจจะส่งกล่อง
กระดาษทิชชูเพื่อแสดงความอ่อนโยนใด ๆ ทั้งสิ้น เขาปล่อยให้จิงนี่
ร้องไห้จนพอใจก่อนจะระบายลมหายใจยาว

“ที่ถือว่าครั้งนี้เป็นความผิดร้ายแรงครั้งแรกเลยจะยังไม่ออกใบ
เตือน แต่มีผลต่อการประเมินงานปลายปีแน่นอน” ชายหนุ่มสรุปสั้น ๆ
และเสนอหนทางเอาตัวรอดให้ “แล้วไปขอโทษพีฉัตรกับทีมเขาด้วย
ถ้าพีฉีฟเรียกคุยก็ขอโทษพีเขาดี ๆ อย่าให้เกิดความผิดแบบนี้ซ้ำอีก”

หญิงสาวพยักหน้ารับทั้งที่ยังร้องไห้ไม่หยุด แต่เสียงสะอึกสะอื้น
กลับดังยิ่งขึ้นเมื่อได้ยินประโยคถัดมาจากหัวหน้าทีม

“จากนี้ไปไม่ต้องไปบริฟ ไม่ต้องไปดีลกับทีมพีฉัตรแล้ว พีจะให้
หมิวไปคุยแทน” เติงพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ ไม่ได้สนใจว่า
ตัวเองจะตัดหนทางความรักของใคร เอเจนซีของซันเดย์เป็นออฟฟิศ
สำหรับทำงาน ถ้ารืออยากมีผิวแต่ยังเอาตัวไม่รอดก็อย่าฝันไปเลย

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยกมือปิดหน้าแล้วร้องไห้โฮ เอเอ็มหนุ่มก็รู้แล้ว
ว่าจิงนี่คงไม่เปิดใจเปิดสมองรับฟังอะไรแล้ว เขาโบกมือครั้งหนึ่งเป็น

สัญญาณให้ไปทำงานต่อได้แต่ยังไม่วางสังความเพิ่ม “ไปเรียกหมีวให้เข้ามาหาพี่ ส่วนรีพอร์ตที่ต้องเขียนสรุปของซีพีซีให้เขียนอธิบายเรื่องนี้ลงไปให้ละเอียดด้วย พี่ขอภายในวันนี้ก่อนเที่ยง”

เต็งถอนใจเฮือกใหญ่แล้วยกมืออุดขมับ ก่อนที่พีออฟเอดี³ จะเรียกจินนี่ไปดำ คงเป็นคิวของเขาก่อนละมั้งที่ต้องเข้าห้องเซียดเป็นรายแรก เขานึกดำตัวเองที่ก้าวเกินไป เชื้อใจน้องในทีมและเชื้อในพลังของคำว่าไฟนัลภายในมากเกินไปจนไม่ได้ตรวจเช็คเนื้อหาของสไลด์ให้ละเอียดดีอีกครั้งก่อนการนำเสนอ ความผิคนี่ถือเป็นบทเรียนของชายหนุ่มเช่นกันที่ต้องทำงานให้ดีกว่าเดิมน

ถือเป็นโชคคดีที่ฝั่งซีพีซีไม่ได้โทร. ฟ้องเอดีโดยตรง สงสัยเรื่องนี้เขาคงใช้แต่มบุญไปหมดแล้วแน่ ๆ

อดใจเดียวหมีวก็เปิดประตูเข้ามาและมองเขาหน้าซีดปากสั่น เหมือนคนโดนผีหลอก

“พี่เต็ง! เมื่อเช้านี้พอพีออฟมาถึง พี่จัตรก็พุ่งเข้าไปคุยอะไรกับพีออฟไม่รู้ ตอนนีพี่จัตรยังไม่ออกมาเลย”

เยี่ยมมากชีวิต...ลูกค้าไม่ฟ้อง แต่หัวหน้าทีมครีเอทีฟเป็นฝ่ายไปฟ้องเรียบร้อยแล้ว ถึงเขาจะโทร. คุยกับผู้เป็นหัวหน้าโดยตรงตั้งแต่เมื่อคืนแล้วก็เถอะ

แต่ยิ่งพี่จัตรมาเองแบบนี้สงสัยจะเป็นเรื่องราวใหญ่โตกว่าเดิมาแล้ว เตรียมพพริมฝีปากสีแดงสดอันเต็มเปี่ยมด้วยรอยยิ้มพิฆาตพร้อมสายตาทิ่มแทงและคำพูดเชือดเฉือนได้เลย นั่งฟังหูชาเป็นชั่วโง่งก็ดำได้ไม่จบไม่สิ้น ซ้ำยังดำได้แบบไม่มีคำหยาบหลุดมาสักคำด้วยอ้าว

“จะมีเรื่องอะไรถ้าไม่ใช่เรื่องเมือวาน” ชายหนุ่มถอนหายใจอีกเฮือก คิ้วขมวดเข้าหากันแน่นจนหว่างคิ้วปรากฏรอยลึก ไหนจะมี

³ ย่อมาจากคำว่า Account Director ตำแหน่งหัวหน้างานของอาชีพเออีที่สูงขึ้นมาจากเอเอ็ม

ท่าทางว่าเริงสไตลเหมือนทุกที่อีก เขายกมือขึ้นห้ามเหมือนไม่ให้ไอ้หมิวพูดอะไรต่อแล้วเข้าเรื่องงานทันที “ตอนนี้แก็รับงานที่ดีลกับฝั่งครีเอทีฟไปทำแทนก่อน พี่ของดิให้ไอ้จิ้นนี่โผล่หัวไปฝายนั่นชั่วคราว โดยเฉพาะแถวๆ โตะบัส โตะพีจัตร ป่านนี้เขาสาปแข่งมันกันหมด ทั้งทีมแล้วมั้ง”

ไอ้หมิวถอนหายใจตามแล้วพยักหน้าหงิกๆ “แล้วเขาจะไม่โกรธหนูไปด้ว้ยใช่ไหมพี่หนูเห็นเมื่อเช้าพี่มาร์คบอกว่าถ้าเจอไอ้จิ้นนี่ เขาจะเอากระทิงแดงสาด หนูกลัวเขาจะสาดหนูด้ว้ย...”

พี่มาร์คที่ว่าคือก๊อบบี้ไรเตอร์⁴ ของทีมครีเอทีฟ ทั้งรุ่นน้องทั้งลูกรักขึ้นหม้อของพี่จัตรหัวหน้าที่มิมพอๆ กับบัส เพราะทั้งคู่พาซันเคยได้รางวัลมาหลายตัวแล้ว

“พยายามทำตัวน่ารักๆ คุยกับเขาดีๆ ยังไงพี่จะคุยเรื่องนี้กับพี่จัตรอีกที” เติงมีสีหน้าหนักใจยิ่งกว่าเดิม ถ้ามีไอเดียสุดสร้างสรรค์ปังปังวิบวิบ เขาคงไม่มาทำตำแหน่งหน้าหน้าไฟอย่างเออิหรือก ป่านนี้ไปอยู่ทีมครีเอทีฟ ไปเป็นก๊อบบี้ไรเตอร์ อาร์ตไดเรกเตอร์⁵ หรือไม่ก็กราฟิกดีไซน์เนอร์ไปแล้ว หรือจะย้ายงานไปอยู่แพลนเนอร์ดีวะ จะได้ลดความเสี่ยงในการปะทะลง

เลื่อนขั้นมาถึงเอเอ็มจะย้ายงานตอนนี้คงไม่ทันแล้ว มีแต่ต้องแก้ไขปัญหายาขายผ้าเอาหน้ารอดไปวันๆ ให้ชีวิตการทำงานไม่บัคชบจนเกินไปมากกว่า

“เอาเถอะ บุญเท่าไรแล้วที่ลูกค้าไม่เอาเรื่องกับเขาด้ว้ย ถ้ามาร์คเกิดติงของซีพีซีไอทอ. มาฟ้องพี่อีฟอีกที คราวนี้แหละ ตายหมู่ ตาย

⁴ Copywriter เรียกสั้นๆ ว่า ‘ก๊อบบี้’ ตำแหน่งหนึ่งของฝั่งครีเอทีฟ มีหน้าที่ในการคิดคำ คิดบทโฆษณาในทุกรูปแบบ

⁵ Art Director เรียกสั้นๆ ว่า ‘อาร์ตได’ อีกตำแหน่งของฝ่ายครีเอทีฟ มีหน้าที่ออกแบบงานศิลป์หรือจัดการเรื่องภาพ เป็นตำแหน่งที่ทำงานคู่กับก๊อบบี้ไรเตอร์

กลุ่ม ตายโดยไม่ได้นัดหมาย”

หมิวพยักหน้ารับอีกครั้ง หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองหัวหน้าทีมด้วยสายตาซาบซึ้ง “หนูต้องขอบคุณจริงๆ ที่พี่เต็งปกป้องพวกเราถึงขั้นเอาตัวเข้าแลก ถ้าไม่ได้พี่เต็ง หนูว่าพี่เอ็มที่ดูๆ คนนั้นเขาต้องเอาเรื่องแน่ๆ”

เต็งคิ้วกระตุกทันที คุยไปคุยมาทำไมย้อนมาถึงเรื่องเขากับน้องชายตัวร้ายของพี่ไนล์เฉยเลยวะ

“แกเข้าใจผิดไปใหญ่แล้วไอ้หมิว” ชายหนุ่มยกมือขึ้นกุมขมับอย่างไม่ปิดบัง “ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ พี่บอกแล้วไงว่าโดนแหมวกัด”

ไอ้หมิวไม่ตอบอะไรเพียงแต่มองด้วยสายตาที่สื่อว่า ‘หนูรู้หรอกระนะว่าพี่ทำเพื่อพวกเราขนาดไหน หนูซาบซึ้งมาก ๆ และจะไม่แฉพี่อย่างแน่นอน’

ชายหนุ่มนึกกระอาวุ่น้องขึ้นมาจนกลายเป็นความหงุดหงิด ถ้าหมิวคิดอะไรบรรเจิดได้ขนาดนี้สมควรย้ายไปทำครีเอทีฟแทนดีไหม เขาอยากจะได้สักทีว่าแม่อ่านนิยายมากไป เต็งไม่ได้ทุ่มทุนให้บริษัทถึงขั้นยอมโดนลูกค้าฟัดเพื่อหน้าที่การงานอย่างแน่นอน ระหว่างเขากับเทมส์เป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่มีตรงไหนเกี่ยวกับเวลางานทั้งนั้น

แต่ดูจากสายตาของอีกฝ่ายแล้ว ยิ่งพูดยิ่งเป็นการแก้ตัว ยิ่งหาเรื่องใส่ตัวเปล่า ๆ เขาโบกมือไล่หมิวออกไปแล้วค่อยชนหน้ากับโต๊ะประชุมอย่างคนหมดแรง

ทำไมชีวิตช่วงนี้มันถึงวุ่นวายขนาดนี้วะเนี่ย ตอนแรกนี่คิดว่าแค่อกหักแต่งงานคงไม่มีปัญหา นี่งานก็ไปมตาโถมให้หนักใจจากความเบื่อบะเบ๊ของคนอื่น ทั้งยังมีคนเข้าใจว่าเขาพลีกายให้ลูกค้าอีกต่างหาก

พลีกายให้จริงแต่เป็นเพราะเมา ไม่เกี่ยวกับงานว้อย!

หรือเขาควรจะไปทำบุญสะเดาะเคราะห์จริงๆ วะเนี่ย

เต็งหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันสี่เหลี่ยมหน้าตาคุ้นเคยขึ้นมา เขาเหลือบมองช่องแชตคนที่ตัวเองแอบตั้งค่าเป็นคน

โปรดเอาไว้ เวลาเมื่อไหร่อะไรแบบนี้ชายหนุ่มมักจะเอาไประบายเล่าให้ พี่ไนล์ฟังและจบด้วยการที่อีกฝ่ายเลี้ยงเหล้าเลี้ยงขนมเขาเป็นการ ปลอดภัย

เพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะกดเข้าไป นิ้วเรียวกลับหยุดชะงักเล็กน้อย เพราะนึกขึ้นมาได้ว่าพี่ไนล์มีครอบครัวไปเรียบร้อยแล้ว ถ้าอยาก ตัดใจจากพี่รหัสจริง ๆ เขาไม่ควรจะยึดเอาอีกฝ่ายเป็นที่พึ่งพิงแบบนี้

ช่วงระยะห้าเดือนที่ผ่านมาชีวิตการงานไม่ได้มีปัญหาอะไรจริง ไม่ได้ใช้บริการพี่ไนล์ระบายทุกข์ มาตอนนี้คนแรกที่เขาคิดอยากจะคุย ด้วยก็ยังคงเป็นพี่ไนล์อยู่ดี เคยคิดว่าแผลอกหักอาการดีขึ้นมากแล้ว แต่อันที่จริงมันแค่ตกสะเก็ดเท่านั้นเอง ไม่ได้เลือดซิบ ๆ เจ็บแปลบให้ ขวนรำคาญใจอยู่ได้ตลอดเวลา แต่เมื่อมีเรื่องอะไรแวบเข้ามาแผลเก่า ถึงเจ็บหนึบขึ้นมาทันที

ชายหนุ่มไม่ได้กดปิดไลน์แต่เปลี่ยนไปหน้าบัญชีที่ถูกบล็อกแทน เลื่อนลงไปข้างล่างก็เห็นรูปโปรไฟล์เดียวกับที่เขาเห็นในคืนหลังวัน แต่งงานของพี่ไนล์ เทมส์ที่สวมแว่นตาแบรนต์ดิงและมีลอนดอนอายุ อยู่สิบ ๆ ด้านหลัง เขายังไม่ได้ปลดบล็อกตามสัญญาเลย...

เตียงนอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้เหมือนกันของวัน เขายอม ปลดบล็อกทั้งไลน์ทั้งเบอร์ของน้องชายพี่รหัสแต่โดยดี เพราะกลัวว่า ถ้าไม่ยอมทำตามที่รับปากไว้ เจ้ากรรมนายเวรในมาดของ ‘คุณพิศาล-สินธุ์ ไซติพินันท์’ อาจเขี่ยขึ้นมาจนเอาเรื่องที่น่าอับในทีมของเขาทำ พลาดก็ได้ใครจะไปรู้ เห็นเทมส์นั้น ๆ แบบนั้น เขาเดาแทบไม่ออกเลย ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายนึกคิดอยากทำอะไรกันแน่

ตอนนี้เตียงเพิ่งนึกเสียใจถ้ารู้อย่างนี้เขาไม่น่าบล็อกเทมส์ตั้งแต่ แรกเลย น่าจะคิดหาวิธีเทแบบอื่นแทน

เอเอ็มหนุ่มเก็บของกลับไปทำงานก่อนจะโดนพี่อ๊อฟตำหนิ เขาขอแอบวอกแว็กนึกถึงเรื่องอื่นขึ้นมา ถึงแม้ว่าความพยายามที่ผ่าน มาจะล้มเหลวจนไม่เป็นท่า และไม่รู้ว่าความพยายามคราวหน้าจะฟัง

พินาศแค่ไหน จนคล้าย ๆ ติดอยู่ในลูปนรกมุกข์ซ้าซากแบบไม่มีหนทาง
เอาตัวรอด แต่รอบนี้เขาตั้งชื่อได้ดีมาก ๆ น่าจะไปแข่งกับมาร์คทิม
ครีเอทีฟได้

‘50 Shades of เท’

เห็นไหม จีเนียสมาก!